

8 LOVE
เปิดความรักรัก

8 LOVE
เปิดความรักรัก

8 LOVE
เปิดความรักรัก

8 LOVE
เปิดความรักรัก

8 LOVE
เปิดความรักรัก

8 LOVE
เปิดความรักรัก

8 LOVE
เปิดความรักรัก

8LOVE
แปดความรัก

คำนำ

ในโลกใบนี้มีความรักหลากหลายนับแสนนับล้านรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็ความรักของพ่อแม่ รักของพี่น้อง รักของหนุ่มสาว รักของเจ้านายกับสัตว์เลี้ยง รักของผู้ให้ รักของผู้รับ รักของพระเจ้า รักของสัตว์ รักของต้นไม้ และนานาความรักที่คงพรรณนาไม่หมด..

ความรักที่กำลังจะกล่าวถึงนี้คือความรักในแปดรูปแบบที่ใคร ๆ หลายคนอาจจะเคยพานพบหรือประสบด้วยตัวเอง ความรักทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในช่วงสงท่ายปีเก่า ต้อนรับปีใหม่ ซึ่งเป็นช่วงที่บรรยากาศรอบตัวเต็มเปี่ยมไปด้วยสีสนแห่งความรื่นรมย์

ในเมื่อกล่าวถึงความรักแปดรูปแบบ แสดงว่าจะต้องมีชื่อตัวละครมากมายกว่า 16 ชื่อ หรือมากกว่าที่คงทำให้ยากแก่การจดจำ..ผู้เขียนจึงพยายามเขียนบรรยายลักษณะของแต่ละให้จดจำได้ง่ายที่สุด..ดังนั้นผู้อ่านไม่จำเป็นที่จะต้องจดจำชื่อของตัวละคร แค่จดจำว่าแปดรูปแบบนั้นมีอะไรบ้างก็เพียงพอแล้ว..

ขอเชิญพบกับแปดความรักสงท่ายปี..

ผลงาน 8love ได้แรงบันดาลใจขณะอ่านหนังสือเรื่อง The world is flat เล่มสอง ในเล่มได้กล่าวถึงกฎการทำธุรกิจในยุคปัจจุบัน ซึ่งอ่านไปอ่านมาก็ันเกิดไอเดียที่จะเขียนเรื่องนี้ วันนั้นประมาณวันที่ 24 – 25 ธันวาคม ก็เลยคิดว่าน่าจะเอามาโยงกับปีใหม่ จึงคิดพล็อตความรักแปดแบบที่เกิดขึ้นในวันสงท่ายปีเก่าช่วงวันที่ 26 ธันวาคม 2551 ถึง 1 มกราคม 2552 เหตุผลที่มี 8 ความรักเพราะเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นสงท่ายปี 08

LESSON 1 : LOVE 8

LOVE 1 : MY LOVE

26 DECEMBER, PUBLIC GARDEN

เด็กชายอายุ 12 ปีคนหนึ่งนั่งมองคูรักรุ่นหนึ่งซึ่งยื่นถักเคียงกันห่างออกไปราว 10 เมตร แม่ห่างขนาดนั้นก็ยังได้ยินเสียงทั้งคู่คุยกันพอรู้เรื่อง..

ศิลาจับต้นแขนแฟนสาวแล้วเขย่าเบา ๆ “ไม่ใช่อย่างนั้นนะ ที่ผมไปไม่ได้ต้องการจะหนีไปจากคุณซะหน่อย”

นฤมลที่ยืนหันด้านข้างให้เขาค้อนมองเขาทั้งน้ำตา “ร้อยทั้งร้อยก็ต้องพูดแบบนี้”

ศิลาจ้องหน้าเธอ พูดอะไรไปก็ไม่ยอมเชื่อ เขาปล่อยแขนเธอ ซึ่งยิ่งทำให้เธอรู้สึกเหมือนเขากำลังหลุดลอยไปไกล..

“ทำงานต่างจังหวัด แต่กลับบอกว่ามาหาไม่ได้ มันหมายความว่ายังไง นอกจากเธอจะเอาข้ออ้างนี้มาตีจากฉันนะ ต่างจังหวัดนะไม่ใช่ต่างประเทศถึงจะมาหาไม่ได้นะ”

ศิลาอีกอกทีจะอธิบาย พอเขาพูด นฤมลก็ชิงพูดอีก

“หมูนี่ก็เริ่มทำให้ฉันปรับตัวได้กับการจากไปของเธอแล้วนี่ ตั้งแต่อ้างว่ามีงานต้องทำเยอะมากเพราะได้เลื่อนขั้น ไม่มาหา ไม่มาตามนัด เบี้ยวนัด ให้ฉันต้องเคืองรอเธอถึงเที่ยงคืน”

“เที่ยงคืน” ศิลาขมวดคิ้ว “วันนั้นฉันเมสเสจบอกเธอแล้วไม่ใช่เธอว่าไม่ต้องรอนะ”

“ล่าสุดก็ไอ้นี้” นฤมลชี้ลงพื้น

บนพื้นดินมีกระดาษสองใบ มันคือบัตรเชิญรับประทานอาหารบนภัตตาคารลอยฟ้าที่ยับยู่เพราะเธอขยำมันแล้วปาทิ้งอย่างไม่ใยดี

“แกตัวจากเมื่ออาทิตย์ก่อนซื้อบัตรภัตตาคารหรู ๆ อย่างนี้เอามาให้ พอเอาเข้าจริง ๆ เธอก็ไปไม่ได้” นฤมลพูดเสียงสั้น “รู้มั๊ย มันยิ่งทำให้ฉันรู้สึกแค้น..ถ้าเธอไม่ไป ฉันยิ่งเจ็บกว่าเก่า สู้ไม่ต้องเอามาให้ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น แล้วก็ไม่ต้องมาในวันนี้เพื่อมาบอกว่าเธอจะไปทำงาน

ที่ต่างจังหวัด”

ศิลาจนปัญญาที่จะแก้ตัว ได้แต่ถอนหายใจ กายมือไปมาในอากาศ “เดี๋ยว ๆ นะ” เขาพยายามระงับอารมณ์หงุดหงิด พยายามสรรหาคำพูดเพื่ออธิบาย แต่แล้วก็พูดได้แค่เพียง “...เออช่างมันเหอะ”

นฤมลหรีตตามองเขา “ช่างมัน?”

“ช่างมัน!!” เขาตะโกนใส่หน้าแล้วหมุนตัวเดินกลับไปทางออกสวนสาธารณะ

นฤมลหนึ่งอึ้ง เขาทรุดลงก้มหน้านิ่ง มองเห็นบัตรเชิญของภัตตาคารอยู่ตรงหน้า เธอทำท่าจะเอื้อมหยิบมันขึ้นมา แต่แล้วก็ชักมือกลับพลางร้องไห้สะอึกสะอื้น ผมปรกใบหน้ายุ่งเหยิง จากที่นั่งชันเขาก็เบะขาลงนั่งกองกับพื้น

“ลุกขึ้นมา..” ศิลาเอ่ยขึ้น เขายังไม่ไปไหน เดินย้อนกลับมา ยื่นแขนไปตรงหน้าเธอ “ลุกขึ้นมา” เขาย่อตัวไปรวบไหล่เธอตั้งขึ้น แต่เธอสะบัดแขนเขาอย่างแรง แล้วคว้าบัตรเชิญสองใบปาใส่ต้นขาเขา

ศิลาสูดหายใจหนักหน่วงพยายามอดกลั้นเอาไว้

“จะลุกหรือไม่ลุก”

“...”

“ไม่ลุก..ก็ดี”

“...”

“ถ้าไม่ลุก ผมจะไม่สนใจคุณอีกต่อไป” เขาเงยหน้ามองท้องฟ้าสูดหายใจลึกๆ พร้อมกับหมุนรอบตัวเองรอบหนึ่งแล้วหยุดตรงหน้าเธอซึ่งมองเห็นแค่ผมเผ้าที่ยุ่งเหยิงอีกครั้ง เขาเริ่มพยักหน้าช้า ๆ ขณะที่ดวงตาเริ่มแดง

“ก็ดี..ก็ดี..ผมจะได้ไม่ต้องห่วงอะไร ไปทำงานอย่างสบายใจ”

“..!”

ศิลาเย็นเจี๊ยบอยู่นานนับนาที จากนั้นย่อตัวลงจ้องมอง เขามือไปเชี่ยผมที่ปรกหน้าของเธอ แต่เธอสะบัดอย่างแรงอีกครั้งจนเขาหายใจหลังกั้นกระแทกพื้น

ศิลายันตัวเองลุกขึ้นยืนทันที ยื่นมือชี้ไปที่เธอแล้วทำท่าจะพูดบางอย่างออกมาแต่ก็ระงับเอา แล้วก็ตัดสินใจเดินลับออกไปจริง ๆ

นฤมลสะอึกสะอื้นไหล่สะท้านอยู่อย่างนั้น...

LOVE 2 : MY DOG

26 DECEMBER, HOME

คนแก่มักจะชอบเลี้ยงสัตว์เลี้ยงเพื่อให้ตัวเองหายเหงา...

ถ้านิยามของปราณี หญิงชราวัย 65 ปีคนนี่คือการที่มีความสุขที่เห็นลูกของตนไปมีครอบครัวที่อบอุ่น มีกิจการงานทำที่ดี แม่ตัวเองจะต้องเงียบเหงาเดียวดายแค่นั้นก็อดทนได้ เธอจะเฝ้ารอวันสำคัญในรอบปี ที่ลูก ๆ จะกลับมาเยี่ยม..

แต่พอ..ลูกของเธอมีลูก ทุกอย่างก็ดูจะเปลี่ยน..แน่นอน เธอเข้าใจดีว่าลูกของเธอต้องทุ่มเทความรักให้หลานของเธออยู่แล้ว ซึ่งนั่นเป็นภาพที่เธออยากให้เป็นแบบนั้น เพราะด้วยการปลุกฝังของเธอที่ดีทำให้ลูกเอาใจใส่หลานเหมือนกับที่เธอเอาใจใส่ลูก..

แม้จะต้องทนเหงาอยู่ในบ้านหลังเก่าย่านชานเมืองแห่งนี้ก็ตาม..

ปราณีมองปฏิทินแบบแขวนซึ่งเมื่อเช้าเธอฉีกเลข 25 ออก..วันนี้วันที่ 26 ธันวาคม เมื่อเช้าหลังจากที่เธอฉีกปฏิทินด้วยหัวใจที่ฟองโตเมื่อเห็นว่าวันปีใหม่ใกล้เข้ามาทุกขณะ หัวใจของเธอก็แพบลงทันทีเมื่อได้รับโทรศัพท์ของลูกชาย

“คุณแม่ครับ..ปีใหม่นี้ผมคงต้องขอโทษคุณแม่ด้วย ผมไปไม่ได้ล่ะครับ”

“เฮ้..ทำไมล่ะ”

“คือพอดีว่าหลานคุณแม่ล่ะมันอ่อนให้พาไปเที่ยวเชียงใหม่ล่ะครับ”

“อ้อ..อย่างนั้นหรือหรือ ไม่เป็นไรไปเถอะ ๆ มาหาแม่เมื่อไหร่ก็ได้” ตอนนั้นปราณียังยิ้มเมื่อนึกถึงหน้าหลานชาย

“ความจริงผมอยากให้คุณแม่ไปด้วยแต่ว่าที่ผมจะไปเที่ยวกับมันค่อนข้างลำบากสมบั้นก็เลย..”

“อ้อ..แม่ไม่ไปหรอก แม่เที่ยวแบบนั้นไม่ไหวหรอก ไปกันเถอะ ๆ”

“ขอบคุณมากครับคุณแม่ที่เข้าใจ ถ้าอย่างนั้นปีใหม่นี้ผมจะโทรมาสวัสดิ์ปีใหม่อีกครั้งตอนที่พวกเราเที่ยวกันอยู่นะครับ แล้วเดี๋ยวจะถ่ายรูปมาอวด”

ปราณีหัวเราะ “ได้ ๆ..”

หลังจากที่วางหู..ปราณีเดินกลับมา นั่งที่เก้าอี้โยกตัวเดิมที่เคยนั่งประจำ น้ำตาซึมออกมาเล็กน้อยอย่างไม่รู้ตัว

จริงอยู่ที่ลูกชายไม่ได้ไม่มาเพราะละทิ้งเธอไป แต่โทรมาบอกว่าเหตุผลที่ไม่มานั้นเพราะจะไปเที่ยวกับครอบครัวของตัวเอง แม้รู้ว่าเป็นอย่างนั้นเธอก็ยังอดน้อยใจไม่ได้

ปราณีมีลูกคนเดียว และสามีก็เสียไปเมื่อ 5 ปีก่อนด้วยโรคหัวใจ

ปราณีเคยถูกรถชน จึงจำเป็นต้องไปทำกายภาพบำบัดที่โรงพยาบาลทุก ๆ เดือน แต่เธอก็มักจะไปบ่อยกว่าเดือนละครั้ง เพราะที่นั่นมีคนวัยเดียวกันให้คุยแก้เหงาได้บ้าง

พอคิดถึงใบหน้าลูกชายและหลานชาย จู่ ๆ ก็มีอะไรมาตอมที่เท้าของเธอ

เป็นสุนัขอายุ 2 ขวบของเธอชื่อว๊อง

จริงสิ..ฉันยังมีแก่นี่นา..

ปราณีเช็ดคราบน้ำตาแล้วก้มลงคว่ำเอาโง่งที่ตัวสูงแค่ฟุตเดียวขึ้นมา

โง่งเป็นสุนัขพันธุ์บางแก้ว ขนสะอาดสะอาดเพราะเธอหมั่นดูแลมันตลอด จมูกที่ยื่นออกมาก็คอยแต่จะดมดมเจ้าของแล้วก็เลียอย่างรักใคร่

“โ้ย พอแล้วจ๊กจ๊ก”

โง่งก็เป็นเหมือนตัวแทนของลูกชายของเธอ เพราะโง่งเป็นสุนัขที่ลูกชายซื้อมาให้อยู่เป็นเพื่อน เพราะเธอไม่ยอมไปอยู่กับลูกชายที่บ้านหลังใหม่

ตรงผนังบ้านด้านหนึ่งมีรูปสามีที่เสียชีวิตไปแขวนอยู่รวมกับรูปเครือญาติ เพราะเหตุนี้เธอจึงไม่ยอมจากที่นี่ไป

“ตอนนี้ก็มีแต่แกแหละเนอะ” ปราณีจู้ปากใส่โง่ง “มีแต่แกเท่านั้นแหละเนอะ ที่อยู่เป็นเพื่อนฉันตอนปีใหม่”

มีเสียงบีบแตรรดดังมาจากหน้าบ้าน เป็นเสียงของบุรุษไปรษณีย์นั่นเอง

ปราณีปล่อยโง่งลง แล้วลุกขึ้นเดิน แต่คงไม่ทันใจบุรุษไปรษณีย์

“ผมเอาเสียบไว้ที่รั้วนะ”

“จ้า..”

บุรุษไปรษณีย์จากไป เธอเดินมาหีบจดหมายที่รั่ว บนซองมีเขียนที่อยู่ผู้ส่ง..
ผู้ส่งคือลูกชายของเธอนั่นเอง..เธอรีบเปิดออกอ่านทันที โส้วงวิ้งมาดอมดมที่เท้า เธอจึง
เขียนมันออกไป

คุณแม่ครับ ไม่รู้ว่าจดหมายฉบับนี้จะได้รับก่อนหรือหลังจากที่ผม
จะโทรไปบอกคุณแม่ว่าผมคงไปเยี่ยมคุณแม่วันปีใหม่ไม่ได้ ผมกลัวว่าคุณแม่
จะไม่มีอะไรทำหรือเหงาในวันปีใหม่ ผมก็เลยส่งบัตรสีใบนี้มาให้ครับ ความ
จริงบัตรสีใบนี้เราสามคน พ่อแม่ลูกตั้งใจจะชวนคุณแม่ไปด้วยกัน แต่ลูกชาย
ผมดันขอร้องให้พาไปเที่ยวเชียงใหม่ผมจึงต้องเอาบัตรนี้มาให้คุณแม่ คุณแม่
จะเอาไปให้ใครต่อหรือพาใครไปเป็นเพื่อนคุณแม่ก็ได้นะครับผมไม่ว่าอะไร
ดีกว่าทิ้งมันไปเสียเปล่า ๆ

ปรารถนมองบัตร 4 ใบในมือ มันเป็นบัตรเชิญของภัตตาคารลอยฟ้า..

LOVE 3 : MY FRIEND

26 DECEMBER, PUBLIC GARDEN

หากยังจำได้..มีเด็กผู้ชายคนหนึ่งอายุราว 12 ปียืนมองคูร์กคูหนึ่งซึ่งกำลังทะเลาะกัน
อยู่ในสวนสาธารณะ เด็กชายเฝ้ามองเธออยู่นาน แล้วก็ตัดสินใจเดินเข้าไปหา

“พี่สาวเป็นอะไรหรือเปล่าครับ” เสียงใสกังวาลของเด็กชายทำให้ผู้หญิงที่นั่งอยู่เฉย
หน้าขึ้นมอง คราบน้ำตาเปรอะหน้าไปหมด

“ไม่..ไม่เป็นอะไรจ๊ะ” เธอฝืนยิ้ม

“พี่ทะเลาะกับแฟนหรือครับ”

เด็กชายไม่รู้ว่าคำถามของเขานั้นแทงใจดำเธอขนาดไหน เธอเบ้าปากทำท่าจะร้องไห้
ออกมาอีก

“เดี๋ยวก็ตัวเองแหละครับ..” น้ำเสียงของเด็กชายบ่งบอกถึงการปลอบโยนได้อย่างชัดเจน

“หืม..” เธอเปลี่ยนสีหน้าทันที

“เพื่อนของบอชอบพูดแบบนี้ ว่าเดี๋ยวมันก็ตัวเอง ไม่ต้องไปคิดให้ปวดหัว ยิ่งคิดก็ยิ่ง
ปวดหัว ผู้คิดว่าพวนี้จะเล่นอะไรดีกว่า”

เธอยิ้ม.. “เพื่อนของเธอก็คงน่ารักเหมือนเธอแหละนะ”

“เพื่อนของบอไม่น่ารักกว่าบอเลยอะแยะเลยครับ เพราะว่าเค้าเป็นลูกครึ่งญี่ปุ่น”

“จั้นหรือจ๊ะ” เธอยิ้ม “มีเพื่อนเป็นลูกครึ่งก็ดีนะ”

“ก็ดีครับ แต่ว่าก็ไม่ดีที่เค้าป่วย”

“ป่วยเหรอ..”

“เค้าชื่อวิวจินะครับ..วิจิป่วยเป็นโรคอะไรสักอย่างที่ต้งเปลี่ยนเลือดอยู่บ่อย ๆ นะ

ครับ”

หญิงสาวตกใจ “..ลูคีเมีย หรือไม่กี่ธาลัสซีเมียนะเธอ”

“ไม่รู้สิครับ รู้แต่ว่ารวิจิป่วยเป็นแบบนี้ เวลาที่รวิจิลับมาจากเปลี่ยนเลือด หน้าตารวิจิ
ดูแย่มาก บอลสงสารเค้า เค้าบอกว่าเจ็บมากด้วย”

“งั้นหรือจ๊ะ น่าสงสารรวิจิจัง ยังเด็กอยู่แท้ ๆ”

“แต่รวิจิก็ชอบพูดว่า เดียวก็ดีเอง เสมอ ๆ เหมือนรวิจิเค้าไม่ค่อยเครียดเท่าไรเลย
บอลกลับเครียดแทนเค้า”

เดี๋ยวก็ดีเอง..

ไม่น่าเชื่อว่าคำพูดของเด็กวัยเพียง 12 ปีจะทำให้หนุ่มลมีแรงลุกขึ้นยืนอย่างที่ไม่ต้อง
ฝืน เธอหยิบเอาบัตรสองใบที่ตกอยู่ที่พื้นขึ้นมาคลี่ออกแล้วพยายามดึงให้เรียบที่สุด จากนั้นยื่น
ให้เด็กที่ชื่อบอล

“อ๊ะ..พี่ให้”

บัตรเชิญของภัตตาคารลอยฟ้าอยู่ตรงหน้าเด็กชาย เด็กชายยื่นงูมมองบัตรเชิญนั้น
ด้วยความรู้สึกแบบเด็ก ๆ ว่าเขาจะเอามันไปทำไม..

“ไปกับเพื่อนของเธอ คิดซะว่าเป็นของขวัญวันปีใหม่ ในฐานะที่เธอเป็นเด็กดี..ที่นั่นะ
ใคร ๆ ก็อยากที่จะไป ถึงกับต้องจองบัตรกันข้ามเดือนเสียวนะว่าจะได้บัตรเชิญนี้มา..ไปกิน
อาหารให้พุงกางไปเลยนะ”

LOVE 4 : MY DAD

26 DECEMBER, SUWANNABHUMI AIRPORT

ปราโมทย์ลากกระเป๋าไปใหญ่ออกมาจากจุดรับกระเป๋าหลังลงจากเครื่องบิน เดินตามทางลงบันไดเลื่อนมาขึ้นล่างสุดเพื่อรอแท็กซี่

พ่อของลูกนะ..อาการแย่งลงทุกทีเลยนะ

เสียงของแม่ดังก้องอยู่ในหัว..

ไม่แน่ว่า..คุณพ่ออาจจะ..ยังงี้ก็ตาม ถ้าลูกมาได้ก็รีบมาเยี่ยมพ่อแค่น้อยนะ

เขาต่อคิวรถแท็กซี่อยู่นานกว่า 10 นาที สุดท้ายก็ได้นั่งแท็กซี่คันหนึ่ง หลังจากเอกสารระยะยดีใส่ท้ายรถเขานั่งลงด้านหลังคนขับ

“ไปไหนหรือครับ”

“hospital..อ๊ะ..sorry..โรงพยาบาลครับ” เขาบอกชื่อโรงพยาบาลแก่คนขับแท็กซี่ไป

ตั้งแต่อายุ 18 หลังจบมัธยมปลาย เขาก็ถูกส่งไปเรียนต่อที่อเมริกาจนจบปริญญาตรีและทำงานที่นั่น..เป็นเวลากว่า 6 ปีที่เขาไม่ได้กลับมาที่ประเทศไทย ซึ่งพลอยทำให้สำเนียงไทยแปร่งไปด้วย

ส่งท้ายปีเก่าปีนี้เขาวางแผนเอาไว้ว่าจะฉลองกับแฟนสาวชาวอเมริกันที่นั่น แต่กลับต้องมาทราบข่าวจากแม่ว่าพ่อของเขากำลังป่วยหนักรักษาอาการอยู่ที่โรงพยาบาล

ความจริงแฟนสาวของเขาอยากจะทำตามมาด้วยเพื่อถือโอกาสมาฉลองปีใหม่ที่นี้ แต่เขาไม่ให้มา เพราะกลัวว่าพ่ออาจจะรับไม่ได้ที่ลูกชายตัวเองมีแฟนเป็นฝรั่ง ที่สำคัญเขายังไม่เคยแย้มเรื่องมีแฟนมาก่อน

แต่อย่างน้อยเขาก็ได้ฉลองคริสต์มาสกับแฟนสาวก่อนที่จะทราบข่าวนี้แล้ว

ประมาณครึ่งชั่วโมง ปราโมทย์มาถึงหน้าโรงพยาบาล ลากเอากระเป๋าเดินทางใบใหญ่

เข้าไปด้านในโดยมีสายตาของพนักงานต้อนรับมองอย่างสงสัย

“ขอประทานโทษนะคะ ไม่ทราบว่าข้างในกระเป๋าจะมีอะไร”

“เสื้อผ้าครับ”

“ดิฉันขอตรวจหน่อยได้มั๊ยคะ”

“ผมมาเยี่ยมพ่อผม ท่านชื่อไพศาลเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของโรงพยาบาลนี่นะ”

“อ๊ะ..” พนักงานต้อนรับคนนั้นมองหน้าเขา “คุณคือ..”

“ฉันผมฝากกระเป๋าที่นี่เอาไว้ตรงนี้ แล้วช่วยบอกทีว่าพ่อผมอยู่ไหน”

“คะ..เอ่อ..ห้องวีไอพีมุมชั้นบนสุดคะ”

ปราโมทย์พยักหน้าวางกระเป๋าฟิงเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์แล้วเดินหายเข้าไปในลิฟท์

..

แกลนะ..ยังโกรธพ่ออยู่ใช่มั๊ยที่ส่งให้แกไปเรียนอเมริกา ทำไม่ถึงไม่เข้าใจซะที่ว่าพ่อหวังดีกับแกมากแค่ไหน คนอื่น ๆ นะดีนรกันจะเป็นจะตายที่จะได้ไปเรียนเมืองนอก แต่แกกลับ..

คำพูดนี้เป็นคำพูดของพ่อเมื่อ 3 เดือนก่อนตอนที่คุยโทรศัพท์กัน พ่อของเขาโทรมา..

“เมื่อไหร่แกจะกลับ”

“ผมไม่กลับ..”

“แกเรียนจบแล้ว แกก็ควรจะกลับมารับช่วงต่อที่นี่ ฉันไม่ได้ให้แกไปเรียนฟรี ๆ หรอกนะ”

“แล้วผมอยากไปหรือไงละ” เขาขึ้นเสียงกรอกรใส่โทรศัพท์ “ผมไม่ออกไป พ่อก็บังคับให้ผมไป พ่อผมชอบที่นี่ พ่อก็จะให้ผมกลับมาอย่างนั้นนะหรือ”

“...”

“ยังไงผมก็ไม่กลับ ผมจะทำงานที่นี่”

“หรือว่าแกมีคนรักอยู่ที่นั่น”

“...” เขาเลิกลัก แม้จะแค่คุยกันทางโทรศัพท์ “ไม่มี..ผมแค่อยากทำงานที่นี่ ไม่อยากทำงานที่เมืองไทย”

จากนั้นสายหลุดไปคือ ๆ แต่เขาก็ไม่สนใจ..

ประตูลิฟท์เปิดออก เขาเดินไปตามเฉลียงสวนกับนายแพทย์คนหนึ่งเพิ่งออกมาจากห้องคนไข้ เขาเหลือบมองป้ายชื่อ นายแพทย์คนนั้นชื่อภากร ดูจากท่าทางแล้วคงจะเป็นนายแพทย์สำคัญคนหนึ่ง เขามองหมายเลขห้องและพบว่านายแพทย์คนนั้นเพิ่งออกมาจาก

ห้องที่เขาต้องการจะเข้าไป คงเป็นแพทย์ประจำคนไข้ของคุณพ่อหรือไม่ก็สนิทกับคุณพ่อจึงมาเยี่ยม

ประตูสีซอของกระจกที่สามารถมองเข้าไปได้ แม้จะมีฝ้าม่านเล็ก ๆ ปิดแต่ก็ปิดไม่สนิท ในห้องมีแม่ที่นั่งเฝ้าพ่อของเขาอยู่ลำพัง

ปราโมทย์จับลูกบิดประตู...ทำท่าจะเปิดแต่ก็ดึงมือกลับ

“ฮัลโหล..ลูกหรือจ๊ะ นี่แม่เองนะ เป็นยังไงบ้าง ทำงานเป็นยังไงบ้าง”

“ก็ดีครับแม่..ผมกำลังสนุกกับมันอยู่เลย”

“งั้นหรือ..”

“นี่พ่वानให้แม่มาพูดกับผมหรือเปล่าว่าให้กลับไปนะครับ”

“อ้อ..เปล่าจ๊ะเปล่า แม่แค่..เอ่อ”

“...”

“พ่อของลูกนะ..อาการแย่งลงทุกทีเลยนะ”

“ครับ พ่อเป็นอะไร”

“โรคหัวใจ”

“โรคหัวใจหรือครับ ทำไมพ่อเป็นถึงบอร์ดผู้บริหารแล้วปล่อยให้ตัวเองเป็นโรคหัวใจแบบนี้ได้ล่ะครับ”

“สมัยหนุ่ม ๆ พ่อของลูกทำงานหนักมาก พักผ่อนน้อย ตอนแก่ก็เลยเป็นแบบนี้ ลูกเองก็เหมือนกัน อย่าหักโหมงานให้มากนักนะ”

“แล้วอาการคุณพ่อเป็นยังไงล่ะครับ”

“...”

“แม่ครับ อาการคุณพ่อเป็นยังไง”

“...ก็..ลูกกลับมาได้หรือเปล่า กลับมาเยี่ยมพ่อเค้าสักนิดได้มั๊ย สักอาทิตย์หนึ่งก็ยิ่งดี”

“...”

“แม่เห็นแล้วไม่สบาย เวลาตื่นก็บ่นว่าอยากให้ลูกมา เวลาหลับก็เพื่อถึงลูก”

“...” เขาพูดอะไรไม่ออก แต่ดวงตามีน้ำตาซึมออกมา

“มาน้อยนะ แม่เองก็คิดถึงลูก” ประโยคสุดท้ายแม่ของเขาร้องไห้โฮออกมา แต่พอรู้ตัวก็รีบปาดน้ำตาและปรับเสียงพูด “แม่แอบออกมาโทรศพท์หาลูกข้างนอก แม่คงต้องกลับไปดูพ่อในห้องแล้วล่ะ”

แม่คง..ยืนพูดโทรศัพท์อยู่ตรงเฉลียงนี้ ยืนอยู่หน้าห้องนี้..

“ถ้าอย่างนั้นผมจะลองเคลียร์งานดูก่อนนะครับ แต่ยังไม่รับประกันว่าจะไปได้หรือเปล่า”

ถึงจะพูดแบบนั้นออกไป แต่พอวางหูจากแม่เขาก็รีบเดินเข้าไปในห้องนอนแล้วบอกกับแฟนสาวว่าจะกลับเมืองไทยสักระยะ..

พอคิดมาถึงตรงจุดนี้..ประตูห้องวีไอพีก็เปิดออกโดยแม่ของเขาเอง..

แม่ของเขาดีใจมากที่เห็นหน้าเขาจึงปล่อยบัตรเชิญภัตตาคารในมือทิ้งก่อนเข้าไปสวมกอดเขาอย่างแนบแน่น..

LOVE 5 : MY PATIENT

26 DECEMBER, HOSPITAL

ภากรเดินออกมาจากลิฟท์ที่จอดอยู่ที่ชั้น 3 แผนกอายุรเวชแล้วตรงไปตามเฉลียงมุ่งสู่ห้องหนึ่ง ท่าทางที่สุขุมบวกกับการเป็นนายแพทย์ใหญ่ทำให้ขณะที่เดินนางพยาบาลจะทักทายด้วยความเคารพ เขาแค้มพยักหน้าตอบอย่างอ่อนน้อมก่อนเดินผ่านไป

พอเปิดประตูห้องคนไข้ห้องหนึ่ง สีหน้าที่เคยสุขุมก็เปลี่ยนเป็นสดใสว่าเงิขึ้นมาฉับพลัน

“สวัสดีครับ ว่าไงคนเก่งของหมอ”

“คุณหมอมาแล้ว..”

คนไข้เป็นเด็กผู้หญิงอายุ 13 ปีที่ถูกสะเก็ดระเบิดจากเหตุระเบิดอุกกาบาตกลางสวนสนุกที่เป็นข่าวเมื่อ 1 เดือนก่อน...แม้ผ่านไป 1 เดือนแต่ก็ยังจำเป็นต้องดูอาการที่โรงพยาบาลเพื่อการผ่าตัดศัลยกรรม

ถึงจะบอกว่าสีหน้าของภากรดูสดใสว่าเงิแค่ไหนก็ตาม แต่จิตใจของเขากลับรู้สึกห่อเหี่ยวเมื่อได้เห็นร่างกายที่เต็มไปด้วยรอยแผลเป็นและสะเก็ดแผลที่แหว่งรอยให้หลุดออกเองตามธรรมชาติ

ยิ่งได้เห็นรูปภาพของเด็กคนนี้ซึ่งถ่ายก่อนที่จะโดนระเบิดเพียงแค่มไม่ถึงนาทีก็ยิ่งทำให้เขาซึ่งเป็นนายแพทย์ที่เห็นคนไข้อาการสาหัสและคนตายมามากแล้วก็ยิ่งทรมานไม่ได้

ถ้าลองให้ภากรบรรยายลักษณะของคนไข้เด็กผู้หญิงรายนี้ เขาเองก็คงยากที่จะอธิบายได้หมด สรุปได้เพียงคำเดียวว่าเธอไม่เหลือเค้าแห่งความน่ารักสดใสอย่างที่เคยมีอีกเลย เธอกลายเป็นเหมือน..มนุษย์ซึ่งมีแผลเป็นทั่วร่างและมีสะเก็ดแผลน่าเกลียด ซ้ำร้ายยังมีตุ่มหนองใสและขุ่นเกิดขึ้นมากมาย

เพราะฉะนั้นสิ่งที่ภากรจะทำได้นั่นคือต้องว่าเงิให้มากที่สุดเมื่ออยู่ต่อหน้าเด็กหญิงผู้นี้

“คนไข้ระดับไวไอพีของคุณหมอเป็นยังไงบ้างหรือคะ”

“อ้อ..อาการก็เหมือนเดิมนะ โรคคนแก่ก็งี้แหละ”

ภรรยาพยายามพูดคุยกับเด็กคนนี้ เมื่อหาเรื่องคุยไม่ได้ก็จะหยิบเอาเรื่องคนไข้คนโน้น คนนี้มาเล่าให้ฟังพร้อมกับอธิบายวิธีการรักษาทุกชั้นตอน ซึ่งน่าแปลกที่เด็กคนนี้ตั้งใจฟังอย่างไม่มีเบื่อ

“หมายความว่าอาการของเค้าก็คงเป็นแบบนี้เรื่อย ๆ หรือคะ”

“ใช่..แต่ไม่ต้องห่วงหรอก คนเรามีเกิดก็ต้องมีเจ็บ มีเจ็บก็ต้องมีตาย”

“หนูเข้าใจค่ะ ก็เหมือนหนูนี่แหละ”

“ใครบอกล่ะ..หนูหายดีขึ้นมากแล้ว หนูเป็นคนไข้ที่ทำให้หมอภูมิใจว่ารักษาหายได้ เพราะตัวเองเก่งมาก ๆ เชียวนะ”

เด็กหญิงหัวเราะชอบใจ แต่เธอขยับตัวมากไม่ได้เพราะจะรู้สึกแสบไปทั่วทั้งตัว แต่พออยู่ต่อหน้าหมอภรรยา จะเจ็บแคไหนเธอก็ไม่ยอมเผยให้เห็น แม้แต่หัวเราะเธอก็ยังต้องทนเจ็บไปหน้า “คุณหมออย่าหลงตัวเองสิคะ”

ภรรยาเองก็รู้ทั้งรู้ว่าเด็กคนนี้มีเจ็บแต่เก็บซ่อนความรู้สึก นั่นยิ่งทำให้เขาเจ็บปวดมากขึ้น

..

“พี่คะ..ช่วยถ่ายรูปให้หนูหน่อย” เด็กหญิงสะกิดเอวของชายคนหนึ่งที่กำลังยืนหันหลังให้มองคนรักของตัวเองที่กำลังเล่นไวท์บอร์ด

ชายคนนั้นคือภรรยา เขาหันหลังกลับมาพบเด็กหญิงหน้าตาน่ารักสมวัยคนหนึ่ง “อะไรนะครับ”

“ช่วยถ่ายรูปให้หนูหน่อยค่ะ ตรงนั้นนะคะ” เด็กหญิงชี้ไปที่หุ่นตัวการ์ตูนซึ่งเจาะวันหน้าเอาไว้ให้คนเข้าไปยืนถ่ายได้

“อ้อ..ได้สิ” เขารับกล้องมา

เด็กหญิงวิ่งไปเอาศีรษะขาดตรงช่องว่างนั้น ตอนนั้นภรรยารู้สึกเอ็นดูเด็กคนนี้ตั้งแต่แรกเห็น ยิ่งเห็นท่าทางการวิ่งแล้วก็ยิ่งหลงรัก

“เอานะ..หนึ่ง..สอง..สาม” เขาคดชัดเตอร์

เด็กหญิงวิ่งเข้ามา “ขอบคุณค่ะ” แล้วยื่นมือขอล้างคืน

เขาคืนกล้องให้พร้อมกับหยิบกล้องของตัวเองออกมาจากกระเป๋า “งั้นพี่ขอถ่ายรูปคู่กับหนูหน่อยได้หรือเปล่า”

“ได้สิคะ”

ภากรยิ้มแยม “รอดเดี่ยวนะ ขอตั้งกลิ้งก่อน หนูไปยืนอยู่ตรงนั้นนะ ตรงรั้วไวกิ้งตรง
นั้น”

เด็กหญิงวิ่งไปยืนเกาะขอบรั้วของเครื่องเล่นไวกิ้งที่มีคนรักของเขากำลังเล่นอยู่ ก็รู้ดี
เสียงดังลั่นผสมกับคนอื่น ๆ เขาตั้งใจจะถ่ายอวดคนรักโดยมีฉากไวกิ้งที่มีคนรักของเขาอยู่ด้วย
พอตั้งกลิ้งเรียบร้อย เขาก็รีบวิ่งมายืนย่อตัวข้าง ๆ เด็กหญิงแล้วกอดเอว

“พอเห็นแสงกระพริบแล้วยิ้มเลยนะ”

กลิ้งตั้งเอาไว้ 10 วินาที พอถึง 3 วินาทีสุดท้ายเด็กหญิงก็ฉีกยิ้ม ภากรเองก็เอาน้ำ
แนบกับหน้าของเด็กหญิง..

ลูกของฉันกับเธอจะน่ารักแบบนี้มั้ยนะ...

“โอเค..เยี่ยมมาก ขอชื่นชมมากนะครับ” ภากรผลจากตัวเด็กวิ่งไปที่กลิ้ง “ยืนตรงนั้น
ก่อนนะ พี่ขอรูปเดี่ยวอีกรูป ..เอานะ หนึ่ง สอง ..”

ก่อนหน้านั้นเล็กน้อยไวกิ้งรอบนั้นได้หมดลง คนที่อยู่บนไวกิ้งทยอยกันลงมา แล้วมีชุด
ใหม่ทยอยขึ้นไป

“..สาม”

ไวกิ้งระเบิดต่อนั้นเอง..

“เงียบอีกแล้วนะคะ” เด็กหญิงว่า

“อ๊ะ..เปล่า ๆ ไม่มีอะไร คิดอะไรเพลิดิน ๆ”

“วันนี้แฟนคุณหมอมัไม่มาหรือคะ”

“เค้าทำงานนะ แต่เดี๋ยวคงไปทานข้าวเย็นด้วยกัน”

“ฮิ ๆ ขอให้อร่อยนะคะ”

“อ้อจริงสิ..เกือบลืมไปแน่ะ” ภากรล้วงกระเป๋าเสื้อกราวนิ หยิบบัตรภัตตาคารลอยฟ้า
ขึ้นมาใบหนึ่ง “ของขวัญวันปีใหม่”

“อะไรหรือคะ” เด็กหญิงพยายามฝึนยกมือขึ้นหยิบ

“บัตรเชิญของภัตตาคารลอยฟ้านะ คนที่จะได้บัตรเชิญนี้ต้องสมัครเข้าคิวเพื่อมี
โอกาสได้ทานอาหารที่นั่นนานเป็นเดือนเชียวนะ แล้วพอถึงคิวเรา เค้าก็จะส่งบัตรเชิญแบบนี้มา
เก็บไว้เป็นที่ระลึกได้ว่าเราก็ไปทานมาแล้ว”

“อ้อ..” เด็กหญิงมองบัตรเชิญนั้น “แต่ว่าหนูคงไปไม่..”

“ไปได้สิ..ขอแค่หนูอดทนรักษาอีกนิด พี่หมอมจะพาหนูไปเอง..”

LOVE 6 : FRIEND OR LOVER

26 DECEMBER, HOUSE

“นี่พี่จะต้องไปทำงานต่างจังหวัดจริง ๆ นะหรือ” วิชาขึ้นเสียงสูงใส่พี่ชาย

“ต่างประเทศไม่ใช่ต่างจังหวัด”

“แล้วทำไมไปบอกพี่นุญลว่าไปต่างจังหวัดละ ทั้ง ๆ ที่จะไปต่างประเทศนะ”

“ถ้าบอกว่าไปรัสเซียเค้าคงจะให้พี่ไปหรือก เค้าฝังใจกับความรุนแรงที่นั่น”

“แต่ว่าตอนนี้พี่เค้าก็โกรธพี่มากเหมือนกันนี่ แคบอกจะไปต่างจังหวัดนะ”

“ที่โกรธเพราะไม่ให้ไปส่ง ไม่ให้ไปหา แล้วก็ไม่ได้กลับมาหาต่างหาก..ก็จะทำแบบนี้
ได้ไงละ ต่างประเทศนี่ ไม่ใช่ต่างจังหวัด”

วิชาถลอกตาไปมา “เอาเถอะ ๆ..พี่จะไปไหนก็เรื่องของพี่แหละ ดาไม่อยากจะด้วย
หรือก ขอแค่พี่ส่งเงินมาให้ใช้ก็พอ” วิชายิ้มใส่

“ไม่คิดจะห่วงบ้างเลยรีไรง”

“ห่วงทำไมละ เลียนจะตาย มีพี่นุญลห่วงอยู่แล้วยังจะเรียกร้องความสนใจจาก
น้องสาวอีก” วิชาสะบัดหน้าหนีเดินไปที่ตู้เย็นพอดีกับที่มีเสียงกดกริ่งหน้าข้าง

“ไปเปิดสิ”

“อะไร พี่อยู่ใกล้ประตูมากกว่าก็ไปเปิดสิ..” วิชาเปิดตู้เย็นหรือโยเกิร์ตขึ้นมาด้วยหนึ่ง
กำลังจะเปิดฝาออก

“งั้นก็อย่าหวังว่าจะส่งเงินมาให้ ไปหางานพิเศษทำเอาเองละกัน”

วิชาชะงักค้างอยู่ในท่าเปิดฝา “ซิ..มาเรียกร้องให้น้องสาวเป็นห่วงแต่ตัวเองกลับไม่
เหลียวแลน้องสาว” เธอหยิบช้อนพลาสติกบนหลังตู้แล้วเดินไปตักโยเกิร์ตเข้าปากไป ตรงไปเปิด
ประตูรั้วหน้าบ้าน

ไฟหน้าบ้านดวงหนึ่งติด ๆ ดับ ๆ กระพริบบ้างไม่กระพริบบ้าง ทำให้วิดาตามองเห็นคนที่มาไม่ชัด เธอเดินตรงไปเปิดไฟดวงเล็กข้างประตูอีกดวง พอไฟสว่างเธอก็ตกใจที่เห็นเพื่อนคนหนึ่งในชั้นเรียนมาถึงที่บ้าน

“โอมหรือ..มาทำไมนะ”

ท่าทีของโอมดูเคอะเขินชอบกล “คือ..คือว่า มีของอยากให้दानะ”

“หืม..” วิดาทำตาโต ปากเลอะคราบโยเกิร์ต

เพื่อนที่ชื่อโอมชี้ที่ปาก “ปากเธอเลอะนะ”

“จะให้อะไรฉันเหรอ” วิดาไม่ใส่ใจกับปากตัวเอง

“อ้อ ๆ” โอมเปิดกระเป๋าสะพายออกมา หยิบบัตรสองใบขึ้นมา “นี่นะ”

วิดาได้รับบัตรที่ลอดผ่านรั้วบ้าน “เฮ้ยโอม..นี่มันบัตรรถตาดาคารลอยฟ้านี่ โอมเอามาให้ดาทำไมนะ”

“คือ..ว่า..”

“อย่าบอกนะว่าผู้หญิงที่จีบไม่รับบัตรนี้ ก็เลยเสียดาทิ้งไม่ลง จะไปเองคนเดียวก็เข้าใจก็เลยเอามาให้दानะ”

“อ้อ..ใช่ ๆ” โอมโกหก “แบบนี้..แบบนี้แหละ ฮะ ๆ ๆ”

วิดาหรีตตามองเพื่อนอย่างไม่แน่ใจ โอมหลบตามองไปทางอื่น

“อ้อ ๆ ช่วงเถอะ ..ขอใจนะ ถึงมันจะเป็นแค่ของที่ทิ้งแล้วก็เถอะ แต่ฉันก็ตั้งใจที่จะได้ไปกินอาหารหรู ๆ บนภัตตาคารลอยฟ้า..นี่โอมรู้หรือเปล่าว่าฉันนะฝันอยากไปที่นี่นานแล้ว แต่พี่ชายฉันเคียวไม่ยอมพาไปซะที ทั้ง ๆ ที่เคยเห็นบัตรนี้วางอยู่ในบ้านแต่ก็ไม่มีโอกาสหยิบเอาไป เพราะว่าพี่เค้าอยากจะไปกับแฟนของเค้า”

“อ้อ ๆ เหรอ..งี้ฉันก็เป็นจริงแล้วดิ”

“ก็ใช่ล่ะสิ” วิดาตักโยเกิร์ตเข้าปาก “ว่าแต่ให้ฉันสองใบจริง ๆ อะนะ ฉันก็อยากได้หรอกนะ แต่อีกใบนี่ก็ไม่ว่าจะชวนใครไป ที่แน่ ๆ ฉันไม่ชวนพี่ชายฉันหรอก ตาเคียวนั่น” เธอตักโยเกิร์ตจนหมด แล้วใช้ช้อนชูดเอาเศษเหลือตามขอบถ้วยขึ้นมาอีก

“จิ้นฉันขอคืนใบนี้”

“อ้อ ๆ นายเอาไปให้คนอื่นเถอะ ของฉันไปเดี๋ยวก็พอ”

“ไปกับโอมนะ”

“หืม..”

โอมกลืนน้ำลายลงคอ มองเห็นลูกกะเดือกชัดเจน “ปีใหม่พอดี..ดาไปฉลองปีใหม่กับ
โอมนะ”

วิชาสำคัญโยเกิร์ตจนพ่นใส่หน้าโอม ตอนนั้นไฟที่ติด ๆ ดับ ๆ สว่างจ้าขึ้นทันที

LOVE 7 : MY BROTHER

26 DECEMBER, HOUSE

“เอาอันนี้ อันนี้ แล้วยังอันนี้ครับ” เด็กหนุ่มวัย 16 ปีขึ้นไปที่ชนมไทยที่ถูกตัดแบ่งในถาดวางขายอยู่ในตู้ที่มีพลาสติกใสปิดมิดชิด “อ้อ..อันนั้นด้วยครับ”

“ทำไมซื้อเยอะจังละ กินหมดเหวอ” แม่ค้ามองหุ่นผอมบางของเด็กหนุ่ม

“ผมป่าวกินคนเดียวหรอกครับ ผมซื้อไปฝากน้อง”

“ตายจริง..น่ารักจัง เป็นพี่ชายที่จริงจัง ๆ..แต่ว่าป้าก็มาขายแถวหมู่บ้านนี้ได้สักพักแล้วนะ แต่ป้าก็เห็นเราเดินไปมาเข้าออกซอยแค่นี้คนเดียวนี่นา ไม่เห็นเคยเดินมากับน้องเลย”

“อ้อครับ..น้องผมไม่ชอบเดินออกมา ส่วนมากถ้าจะออกจะนั่งรถมานะครับ”

“ทำไมละ แปลกคนนะ เด็ก ๆ ต้องวิ่งเล่นสิ วันหลังบอกน้องเธอออกมาวิ่งเล่น แล้วเดี๋ยวป้าจะให้กินฟรีหนึ่งชิ้น”

“ขอบคุณครับ แต่ว่าน้องผมเค้าเดินไม่ได้ล่ะครับ”

ป้าคนขายขนมหวานเอามือป้องปาก ซ่อนใหญ่หนาที่ตักขนมหล่นใส่ถาดอะลูมิเนียมเสียงดัง “..ป้าขอโทษนะ..”

“ไม่เป็นไรครับ ผมชินแล้ว”

“น้องเธอ ทำไม่ถึง..”

“น้องผมขี้จักรยานเล่นจนลัม ขาตกลงไปในบ่อน้ำเสียที่ฝาเปิดทิ้งไว้อยู่นะครับ แล้วเหล็กก็ทิ่มขาจนรักษาไม่ได้ก็เลยต้องตัดขาทิ้งก่อนที่จะตกเลือดภายใน”

ป้าขายขนมหยาปากเพราะนึกภาพตาม เหตุการณ์นั้นคงน่าสยดสยอง

“ไปก่อนนะครับ แล้วเดี๋ยวผมพาน้องมาอุดหนุน”

ปิติเดินเข้ามาในบ้านหลังใหญ่โตหลังหนึ่งซึ่งอยู่ท้ายซอย แท้ที่จริงพ่อแม่ของปิติมีฐานะร่ำรวย แต่กลับปล่อยให้ลูกชายสองคนอยู่บ้านตามลำพัง เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นเสมอกับพ่อ

แม่ที่ทำงานทำธุรกิจจนลืมลูกตัวเอง

แต่แม่เด็กทั้งสองจะไม่ต้องคิดเรื่องเงินทอง มีความสุขสบายทางกาย มีคนรับใช้คอยดูแล แต่ภายในใจกลับหงอยเหงาเหมือนต้นไม้ที่ขาดการรดน้ำใ้ปุ๋ยอย่างสม่ำเสมอ

แม้ยังเด็กแต่ก็เห็นว่าความใหญ่โตของบ้านตรงหน้าเป็นสิ่งจอมปลอม เสื้อที่บีติใส่จึงเป็นเสื้อธรรมดาไม่โก้หรู อาจเป็นเพราะว่าเขาคิดว่ามันมากเกินไปที่จะให้ความสบายแก่ตัวเอง เพราะเขาคิดแบบนี้ เขาคงดูแลน้องชายที่พิการทุกอย่างคนเดียวโดยไม่ให้คนรับใช้ ต้องมาช่วย

วันไหนที่ไปโรงเรียน น้องชายของเขาจะต้องอยู่กับคนรับใช้ ซึ่งก็ได้แค่หาอาหารครบนสามมื้อให้ทาน หลังจากนั้นน้องชายของเขาก็ผลุบหายเข้าไปในห้องนอนที่อยู่ชั้นล่าง

แต่ถ้าวันไหนที่บีติอยู่ คนรับใช้จะได้เห็นสองพี่น้องเล่นกันรอบบ้าน เริ่มตั้งแต่ในห้องนอน ห้องนั่งเล่น ไปจนถึงสวนหน้าบ้าน

น้องชายของเขาพยายามหัดใช้ขาเทียมกับขาข้างซ้ายที่ถูกตัดไป แต่หัดเท่าไรก็ไม่ชินเสียที..

“ฉันก็รักลูกหรอกนะ แต่ว่าจะให้ฉันป่าวประกาศว่าตัวเองมีลูกพิการอย่างนั้นนะหรือ ...ให้เค้าอยู่แต่ในบ้านแหละดีแล้ว แล้วก็จ้างครูสอนพิเศษมาสักคน จ้างพยาบาลมาคอยดูแล ส่วนบีติก็เริ่มหัดให้ออกงานกับเธอบ้างก็ได้ บีติโตเป็นหนุ่มแล้วนะ ต้องรู้จักคนตั้งแต่ตอนนี้”

บีติแอบได้ยินพ่อพูดแบบนั้นกับแม่ ซึ่งทำให้เขาตัดสินใจว่าจะดูแลน้องชายคนนี้เป็นตลอดชีวิต

“ขนมมาแล้ว..” เสียงที่ฟังแตกหนุ่มทำให้น้องของเขาไม่ค่อยคุ้นเท่าไร แต่พอรู้ว่า เป็นพี่ชายก็ดีใจ

ปานหมุนแก้อีเข็นอย่างคล่องแคล่วหันมาหาพี่ชายที่กำลังเดินเข้าบ้าน มองดูขนมที่ชูขึ้น ปานเป็นเด็กตัวเล็ก ยิ่งขาเสียก็ยิ่งไม่ได้ออกกำลังกาย แม้จะอายุ 13 ปีแล้วแต่กลับเหมือนเด็กอายุ 11 ปี

“ขนมอะไรนะพี่บีติ”

“ไม่รู้สิ ไม่รู้จักชื่อ แต่เห็นว่ามันน่ากินดีก็เลยซื้อมา”

“คงไม่ใช่แซนวิชกับครัวซองต์น่าเบื่อ ๆ นะพี่”

“ไม่ใช่ ๆ นี่ขนมไทย น่าจะอร่อยนะ”

“วันนี้ปานต้องไปโรงพยาบาลทำกายภาพหรือเปล่านะพีบิตี” ปานคนน้องถาม “ปานชี้
 เกียจไป”

“ชี้เกียจแล้วจะเดินได้หรือไง อย่าเพิ่งพูดเลยมากินขนมดีกว่า” บิตีมักจะหงุดหงิดเมื่อ
 ปานปฏิเสธที่จะไปโรงพยาบาล

ปานเข็นเก้าอี้เข็นตามบิตีเข้าไปในครัว มองบิตีเอาขนมใส่จาน

“วันนี้เราแอบไปห้างกันดีกว่า ห้างที่อยู่ใกล้ ๆ โรงพยาบาลนะ”

“ก็ดีนะ..จั้นไปทำกายภาพบำบัดเสร็จเราไปห้างกัน”

“แต่ปานไม่ไปโรงพยาบาลนะ ปานจะไปห้างเลย”

“...”

“นะพี ขอวันเดียวเอง”

“เอ้ากินสิ..อร่อยดี” บิตีเคี้ยวชิ้นหนึ่งแล้วในปาก ยื่น ๆ จานให้น้องชาย

“ไม่กินอะ ท้องเสียมาว่าไง”

“ไม่เสียหรอก ขนมี่พีเห็นเค้าขายมาหลายวันแล้ว คนก็ซื้อเยอะ วันนี้ถึงได้ตัดสินใจ
 ซื้อ เค้าทำสะอาด”

“ผมไม่อยากลูกนั่งชักโครกบ่อย ๆ นะ พีต้องเข้าไปทนกลืนเหม็นอีก”

“เฮอน่า..กินเถอะ จะท้องเสียก็เสียไปไม่เห็นจะเป็นอะไร ถ้าอยากเข้าห้องน้ำคนเดียว
 พีไม่เข้าไปด้วยก็ได้”

ปานส่ายหน้า..

“...” บิตีวางจานลงบนโต๊ะซึ่งปานเอื้อมหยิบถึง “จั้นพีเอาไว้ตรงนี้ อยากกินก็กินเอานะ
 เดี่ยวพีไปเตรียมตัวก่อน” บิตีเดินออกจากห้องครัว

“ปานไม่ไปนะ..” ปานพูดไล่หลังพี่ชาย แต่บิตีไม่สนใจเดินขึ้นบันไดไป..

ครู่ต่อมา บิตีเดินกลับมาพร้อมกระเป๋าถือ ปานยังอยู่ในห้องครัว ยังไม่ได้แตะต้อง
 ขนมที่บิตีซื้อมา บิตีทำเป็นไม่สนใจเดินไปเข็นปานออกมาจากห้องครัวแล้วตะโกนหา
 คนขับรถ

ครู่หนึ่งลุงคนขับรถวิ่งเข้ามา รู้หน้าที่ว่าควรจะช่วยบิตียกเก้าอี้เข็นลงชั้นบันได 5 ชั้น
 หน้าบ้าน จากนั้นลุงคนขับหายไปแล้วกลับมาพร้อมมรดกเบนซ์คันใหญ่จอดเทียบหน้าบ้าน ลงมา
 อุ้มปานขึ้นจากเก้าอี้เข็น

“ไปห้างนะพีปิติ” ปานที่อยู่ในอ้อมแขนของลุงคนขับพูดขึ้น

ปิติไม่พูดตอบ พับเก้าอี้เข็นยัดใส่ท้ายรถ “ลุงเอาปานเข้าไปในรถสิครับ”

ลุงคนขับเปิดประตูรถแล้วจัดให้ปานนั่งลง ปิติเดินอ้อมไปอีกฝั่งเปิดประตูแล้วนั่งลง

ข้างปาน

“พีปิติ..”

ลุงคนขับก้าวเข้ามานั่งที่ตำแหน่งคนขับ

“ไปโรงพยาบาล”

“ไม่นะลุง..ไปห้างแถวนั้นแทน”

“..” ปิติเงยบไปพูดอะไร

“ไปห้างนะลุง”

“ตราบใดที่ปานยังเดินไม่ได้เหมือนคนปกติ เราก็ต้องเก็บเขาเอาไว้แบบนี้ รอจนถึงวันที่ปานใช้ขาเทียมได้คล่อง ถึงตอนนั้นก็บังคับให้ใส่กางเกงขายาวตลอดไม่ให้ใครรู้ แล้วถึงจะออกไปไหนต่อไหนได้”

“ไปโรงพยาบาล” ปิติบอก

ลุงคนขับรอมือท่าทางลำบากใจไม่น้อย มองพี่น้องทั้งสองผ่านกระจกหลัง

ปานเปิดประตูรถแล้วพุ่งตัวออกไปล้มกองลงบนพื้นอิฐตัวหนอนหน้าบ้าน ทั้งลุงและปิติต่างก็ตกใจเปิดประตูรถออกมาพร้อมกัน ลุงคนขับรีบอุ้มปานขึ้นมาและพบว่าเขาทั้งสองข้างถลอก ขาเทียมหลวมออกมาเผยให้เห็นเนื้อผิวหนังที่ถูกตัดขาออกไป

แทนที่ปิติจะโธ่เหมือนเคยเขากลบตวาดใส่น้อง “จะบ้าหรือไง..อยากตายหรือไง”

“ถ้าให้ปานไปโรงพยาบาลปานไม่ไป”

“แล้วไม่อยากจะหายหรือไง ไม่อยากเดินได้หรือไง ไม่อยากวิ่งเล่นเหมือนเด็กคนอื่น ๆ เค้าหรือไง”

ปานแน่นปากแน่นมองหน้าพี่ชาย “ไม่อยาก..ปล่อย” ปานบอกให้ลุงคนขับปล่อยเขาลง “ปล่อยสิ ให้ปานนั่งตรงนั้น” เขาขึ้นไปที่บ้านได้ 5 ชั้น

พอคนขับวางปานลง ปิตีก็เข้าไปอุ้มขึ้นมา ปานตัวหนักมากเพราะกินเยอะและไม่ได้ออกกำลังกาย แถมยังเดินไปมา แต่แทนที่จะเอาเขารถ ปิติกลับเดินออกไปที่สวนหน้าบ้านแล้วจงใจปล่อยปานลงกระแทกพื้น

ปานเบะปากทำท่าจากร้องให้อยู่บนพื้นสนามหญ้า

“ลุกขึ้นมา” ปิติพูด

คนขับรถวิ่งตามมา แต่ก็ได้แค่มอง ไม่กล้าเข้าไปยุ่ง

“พี่บอกให้ลุกขึ้นมา”

“ปานเจ็บนะ” ปานเอามือจับก้นตัวเอง

“ลุกขึ้นมา!!”

ปานจ้องพี่ชาย รู้สึกโกรธขึ้นมา “ปานลุกไม่ได้! ปานไม่มีขาช่วยจะลุกได้อย่างไร”

“ก็รอดเก่งนักนี่..เดินไม่ได้ลุกไม่ได้ก็ยังไม่ยอมไปโรงพยาบาล ถ้าอยากไปห้างนัก ก็ลุกจากตรงที่ไปขึ้นรถเขาเอง”

“ถ้าปานไปที่รถเองได้” ปานจ้องมองพี่ชายอย่างน้อยใจ “ปานจะได้ไปห้างและไม่ต้องไปโรงพยาบาลใช่ไหม”

“ใช่..”

“ได้..งั้นก็ได้ ลุงหยิบขาเทียมให้ที”

“ไม่ใช่ขาเทียม” ปิติพูดเสียงแข็ง “เดินไป โดยไม่ต้องใช้ขาเทียม”

ปานจ้องหน้าพี่ชาย เริ่มมีน้ำตาเอ่อล้น “ได้สิ..พี่อยากแกล้งปานแบบนี้ก็ได้ เป็นพี่ประสาอะไรแกล้งน้องตัวเองที่พิการ”

ปิติสะกิดใจตรงคำว่า พิการ แม้ปานจะพูดได้น้ำตาเฉยแต่สำหรับปิติแล้วคำว่าพิการ มันทิ่มแทงเข้าไปในใจ

สภาพตอนนี้ของปานไม่ต่างไปจากสุนัขคลาน เด็กชายพยายามคลานไปเกาะต้นไม้ใกล้ๆ แล้วพยุงตัวให้ยืนขึ้นด้วยขาข้างเดียว แผลที่หัวเข่ายิ่งทำให้เจ็บมากขึ้น

ปิติพนมองอยู่แค่น้องชายคลานไปจับต้นไม้ จากนั้นเขาเบือนหน้าหนีไปอีกทางเพราะทนเห็นสภาพทุลักทุเลของน้องชายไม่ได้

มีเสียงดังตึก ปิติหันมากก็พบว่าน้องชายล้มหน้าคะมำห่างจากต้นไม้ไปทางรถ ปิติทำท่าจะเดินเข้าไปช่วยแต่ก็ต้องขมใจหยุดฝีเท้า

มีเสียงสูดหายใจพืดพืดผสมกับเสียงสะอึกสะอื้น แม้แต่คนขับรถก็เบือนหน้าหนี

ปานพยายามเอาแขนทั้งสองยันตัวเองขึ้น จมูกแดงก่ำเพราะแรงกระแทกแก้มด้านหนึ่ง ข้ามีรอยถลอก พยายามคลานโดยใช้มือเอื้อมไปข้างหน้าแล้วดันตัวเองให้ลากตามไป เสื้อผ้า

เลอะเประะเปื้อน

รถอยู่ห่างไปแค่ราว 5 เมตร แต่ดูเหมือนไกลแสนไกลเหลือเกิน

ปานคลานได้แค่นี้ก็หยุด ร้องไห้โผล่ออกมา

“พี่..”

ปิติยังใจแข็งยื่นหันหลังให้..

“พี่..ปานไม่ไหวแล้ว”

ปิติสุดหัวใจพาเอาน้ำตาที่เอ่อทันขอบดวงตาดายเข้าแล้วหันกลับมา

“ที่นี้รู้รึยัง...ว่าการเดินไม่ได้มันเจ็บปวดมากแค่ไหน”

“พี่..ปานไปก็ได้”

“ตรงนี้ สนามหญ้าตรงนี้..ที่พี่ปล่อยให้ปานลง..ตอนที่ปานเพิ่งถูกตัดขา พี่มาลงคลานแบบปานอยู่ตรงนี้ ให้คุณลุงช่วยทำให้ขาซ้ายขาขวามีความรู้สึก เหมือนกับคนที่เสียขาข้างซ้ายไป แล้วคลานแบบที่ปานคลานตอนนี้”

ปานสะอึกสะอื้นมองพี่ชาย แล้วหันไปทางลุงคนขับรถที่พยักหน้าซ้ำ ๆ

“มันเจ็บปวด..มันทรมาน พี่รับรู้ได้ถึงความรู้สึกของการไม่มีขาซ้ายและการที่เดินไม่ได้” ถึงตอนนั้นปิติน้ำตาไหลออกมา “..เหมือนที่ปานเป็น พอรู้ว่าปานรู้สึกยังไงก็ยิ่งสงสาร ยิ่งอยากให้ปานเดินได้ไว ๆ”

ปานพยายามยันตัวให้นั่ง แต่ก็งอหลังจนค่อมและร้องไห้ไม่หยุดหย่อน

“แล้วจะให้พี่ตอบว่ายังไงเวลามีคนถามเรื่องปาน ถามว่าปานเป็นยังไง เดินได้หรือยัง ทำไมไม่พาน้องออกมาเดินเล่น ทำไมซื้อของมากกว่าที่จะกินคนเดียวหมด พี่ตอบได้แค่เพียงคำเดียวคือคำว่าชินแล้วล่ะ”

“ปานไปแล้ว ปานยอมไปแล้ว พี่อย่าพูดอีกเลย”

“พอพ่อจะให้ออกงาน ให้ไปพบปะผู้คน ทำไมพี่ถึงปฏิเสธแล้วมาอยู่กับปาน...พี่ไม่ออกไปงานพวกนั้นโดยไม่มีปานไปด้วย แต่ว่าพ่อไม่อยากจะให้ปานไป พ่อแค่ไม่อยากให้คนอื่น ๆ ที่เห็น” ปิติหยุดพูดแค่นั้น เพราะปานไม่เคยรู้ว่าพ่อพูดอะไรบ้าง “ช่างเถอะ..”

ปิติเดินเข้าไปพุงตัวปานให้เย็นขึ้น ปานมองพี่ชายตาละห้อย..

“ปานไปก็ได้..แต่พี่อย่าดูปานอีกนะ” ปานเอามือปาดคราบน้ำตาที่แถมพี่ชาย “อย่างร้องไห้อีกนะ”

LOVE 8 : MY PRISONER

26 DECEMBER, PRISON

เรือนจำกลาง..

พันดาวยื่นนั่งเงยหน้ามองเรือนจำแห่งนี้อยู่นานนับนาที่ก่อนที่จะเดินเข้าไป เธอถือปืนโตในมือ เจ้าหน้าที่ประจำทางเข้าเรียกตรวจสอบสิ่งของ และมีเจ้าหน้าที่ฝ่ายหญิงตรวจค้นร่างกาย

เหล่าเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ ที่ยืนนิ่งและเดินผ่านต่างมองพันดาวเป็นตาเดียว เนื่องจากไม่คิดว่าคนสวยอย่างเธอจะเดินเข้ามาในคุกแห่งนี้

ครู่ต่อมาเธอนั่งลงบนเก้าอี้ที่จัดเตรียมสำหรับแขก ซึ่งมีกระจกใสหนาชั้นอยู่ด้านหน้า เป็นผืนยาวชนิดผนัง วางปืนโตลงบนพื้นไม้ทาสีดำราบเรียบตามแนวกระจก มือกำแน่น และตั้งตารอ

ไม่กี่นาทีต่อมาฝั่งตรงข้ามของกระจก เจ้าหน้าที่คนหนึ่งเดินนำนักโทษชายอายุราว 30 ปีเข้ามา

มือของพันดาวมีเหงื่อชุ่มเย็นเฉียบขณะที่เห็นคนรักของเธอ..

นักโทษคนนั้นหยุดนิ่งมองเธอ เจ้าหน้าที่ผลัดเขาเบา ๆ แล้วเดินไปยืนที่มุมห้อง ไม่ทันไรดวงตาของเขาก็มีน้ำตาไหลซึมออกมา

เขาค่อยเดินเข้ามานั่ง เอมือทาบลงบนกระจกใส..

พันดาวยกมือข้างหนึ่งที่เย็นเฉียบนั้นทาบลงตรงมือของเขา ร้องให้ด้วยความอดกลั้นมานาน

“สบายดีหรือเปล่า” ฝ่ายนักโทษถาม พลางเช็ดน้ำตาด้วยแขน แล้วฝืนยิ้มออกมา

พันดาวพยักหน้า..

“ไม่ได้พาลูกมาหรอก”

พันดาวส่ายหน้าเบา ๆ “..คุณแม่บอกว่าไม่อยากให้ลูกของเราต้องมาเห็นพ่อของเค้า
ในสภาพแบบนี้..”

“..จึ้นหรือ..ก็จริงอย่างที่แม่ของเธอพูดละนะ..ดีแล้วละ เธอทำถูกแล้ว”

“ขอโทษนะ..ที่หายไปนาน ฉัน..อยากจะมาหา แต่ว่า..”

“ช่างมันเถอะ..ไม่เป็นไรหรอก..”

พันดาวร้องไห้โฮออกมา ด้วยไม่อาจสะกดกลั้นได้อีกต่อไป เขาได้แต่เอามือลูบกระຈก
ไปมาเหมือนจะเช็ดน้ำตาที่อาบแก้มของเธอ บรรยากาศเศร้าหมองลงเรื่อย ๆ จนเขาต้องเปลี่ยน
เรื่องคุย

“เอาอะไรมาให้ผมกินหรือ”

“อ้อ..นี่นะเธอ” พันดาวใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดน้ำตา แล้วแกะปิ่นโตสามชั้นออก “อาหารที่
เธอชอบทั้งนั้นเลยนะ”

“เธอทำเองหรือ”

“อ้อ..ฉันหัดทำ..เพราะปลาซาวัง เนื้ออบไวน์ แล้วก็ปลาราดมะนาวซอส”

“ดู..น่ากินนะ ..ขอบใจนะที่อุตส่าห์ทำมาให้”

พันดาวพยักหน้า “มากกว่านี้..มากกว่านี้ฉันก็ทำได้”

เขายิ้มอย่างปลื้มปิติ “..ฉันรู้..”

พันดาวจัดปิ่นโตเก็บตามเดิมระหว่างที่เก็บก็พูดโดยไม่มองหน้าเขา “เดี๋ยวฉันจะฝาก
เจ้าหน้าที่ให้เอาเข้าไปให้นะ ฉันจะทำอาหารที่เธอชอบทานแบบนี้ทุก ๆ ครั้งที่มาเยี่ยม..ฉันจะ
พยายามมาให้บ่อยกว่านี้ ถ้ามาได้ทุกวันก็จะมา..”

“อย่าลำบากเลย” เขาเอ่ย พันดาวจึงเงยหน้ามอง “อย่าให้พ่อแม่ของเธอต้องเป็นกังวล
เพราะฉันเลยนะ”

“ไม่หรอก..แม่เค้าเข้าใจ”

“ครั้งนี้ขอให้เป็นครั้งสุดท้ายที่เธอมาหาฉันนะ”

พันดาวทำปิ่นโตกระทบกันเสียงดังอย่างไม่ตั้งใจ..มองเขา “ทำไมละ บอกแล้วไงว่าไม่
เป็นไร”

เขามองแก้วอีกตัวที่อยู่ข้างเธอ ร่างของพ่อและแม่ของพันดาวที่เคยมานั่งอยู่ตรงนี้
ปรากฏซ้อนทับร่างของเธอ..

ในความทรงจำเมื่อหลายวันก่อน...

“รับปากสิ..ว่าเธอจะไม่พบลูกสาวของฉันอีก” ฝ่ายหญิงพูดแกมบังคับ

“...”

“นายเองน่าจะเข้าใจนะว่าพวกเรารู้สึกยังไง” ฝ่ายชายเสริมขึ้น “คนเป็นพ่อเป็นแม่รู้สึกยังไงที่ลูกสาวตัวเองมาเยี่ยมผู้ชายในคุก ทั้ง ๆ ที่ตัวเองมีสามีอยู่แล้ว”

“...”

“จริงอยู่นายกับลูกสาวฉันเคยรักกัน..แต่มันก็เป็นอดีต ถึงแม้จะมีลูกด้วยกันก็เถอะ..”

“..!”

“ตอนนี้หลานของฉันกำลังน่ารักน่าชัง บริสุทธิไร้เดียงสา” ฝ่ายหญิงกล่าว “และก็เริ่มเรียกสามีของลูกสาวฉันว่าพ่อแล้ว..เธอคงไม่อยากให้ลูกของเธอเป็นเด็กมีปัญหาหรือใช้มัยหลานฉันคิดว่าเค้าเป็นพ่อแล้ว..ไม่ใช่เธอ”

พิภพเงยหน้าขึ้นมองผู้เป็นแม่ของพันดาว..

“ใช่..พวกเราใจร้ายกับเธอมาก..” แม่ของพันดาวกล่าวต่อ “แต่ว่าฉันยอมใจร้ายแบบนี้..เพื่อให้ครอบครัวของลูกสาวฉันมีความสุข ถึงแม้เธอจะมีบุญคุณต่อลูกสาวฉันมากมายแค่ไหน ฉันขอจดจำเอาไว้ตลอดชีวิต แต่ว่าเรื่องที่ลูกสาวฉันมาหาเธอหรือเธอคิดจะซัดใช้ความผิดให้หมดแล้วไปเริ่มต้นสร้างครอบครัวกับลูกสาวฉันใหม่มันเป็นไปได้..”

ตอนนั้นพิภพร้องให้ออกมาด้วยความโกรธผสมกับความเห็นใจ..แต่ไม่ใช่เห็นใจสองสามีภรรยาที่อยู่ตรงหน้า เขาเห็นใจพันดาวและลูก รวมทั้งตัวเขาเอง..

“ที่นายช่วยชีวิตลูกสาวฉันจากการถูกข่มขืนและพยายามฆ่า” พ่อของพันดาวกล่าวต่อ “จนนายพลังฆ่าคนร้ายไป..ในฐานะลูกผู้ชายคนหนึ่ง..ฉันขออนุญาตรับเอาไว้อย่างสรรเสริญ..แต่ว่าในฐานะของพ่อของลูกสาว..ฉันจำเป็นต้องทำแบบนี้”

“...”

“อย่าเจอลูกสาวฉันอีก อย่าให้ลูกสาวฉันมาพบเธอที่นี่อีก อย่าออกไปพบลูกสาวฉันที่ไหนอีก ลูกของนาย.. หลานของฉัน ฉันจะดูแลหลานฉันอย่างดีเพื่อตอบแทนนาย แต่อย่าให้หลานฉันได้รู้ว่าพ่อที่อยู่ในบ้านไม่ใช่พ่อที่แท้จริง อย่าให้หลานฉันรู้ว่าพ่อเค้าต้องติดคุก...”

แม่ของพันดาวเอามือทาบทับที่กระจกใส ยืนหน้ามอกพิภพที่จ้องมองมาทั้งน้ำตา “..เข้าใจใช้มัย..เข้าใจหัวอกของฉันใช้มัย..”

“..เข้าใจ..เข้าใจครับ..”

“จากนี้ไปไม่ต้องมาเยี่ยมฉันอีกแล้วนะ”

“ทำไมล่ะ ฉันไม่เข้าใจ ทำไมฉันจะมาเยี่ยมเธอไม่ได้”

“ถึงเธอมา ฉันก็จะไม่ออกมาพบเธออีก..โทรมา ฉันก็จะไม่ออกมารับสาย..หรือจะตะโกนอยู่ข้างนอกฉันก็ไม่สนใจ..แล้วก็เอาปืนโตนั้นกลับไปเถอะ..ฉันไม่คิดจะกินมันหรอก”

ร่างกายของพันดาวเหมือนจะหดลีบลง หัวใจห่อเหี่ยวเหมือนถูกสูบเอาเลือดออกไปหมดตัว..

“..ที่ฉันต้องตกอยู่ในสภาพแบบนี้เพราะใคร..ไม่ใช่เพราะเธอหรือไง” พิภพส่งสายตาดูต้นจิ้งมอของพันดาว

“เธอโกหก..เธอไม่ได้คิดอย่างที่เธอพูดหรอก..”

แม้สายตาดูต้นจิ้งมอเพียงไหนแต่แววโหยหาในตัวพันดาวยังไม่เปลี่ยนแปลง

“เพราะเธอ...ยังไม่เข้าใจอีกหรือไง การช่วยเธอมันทำให้ฉันต้องติดคุก ทั้ง ๆ ที่ฉันเข้ามาเพราะความถูกต้องแท้ ๆ แต่ก็ต้องมาติดคุกแบบนี้ ทั้ง ๆ ที่ฉันควรจะมีชีวิตที่รุ่งเรืองกว่านี้...จริงอยู่เมื่อก่อนฉันรักเธอ แต่ตอนนี้มันไม่ใช่อีกแล้ว”

พันดาวส่ายหน้า น้ำตาคลอ..

“ลูกของเรา..นั่นนะใช่ลูกของฉันรี..เธอแน่ใจได้ยังไงว่านั่นลูกของฉัน”

พันดาวอ้าปากค้าง ไม่คิดว่าคำพูดนี้จะหลุดออกมาจากปากเขา

“แม้กระทั่งตอนคบกันฉัน หมอนั่นก็มาติดพันเธอ..เพราะฉะนั้น เด็กนั้นไม่ใช่ลูกชายของฉันหรอก” พิภพหลังน้ำตาออกมา แต่เสียงและท่าทียังแข็งกร้าว

เจ้าหน้าที่ที่ยืนอยู่ด้านหลังเดินเข้ามาตะไหลดลใจให้เตรียมตัวกลับ พิภพจึงลุกขึ้นยืน

“มีผู้ชายสามคนที่พัวพันกับเธอ..หนึ่งคือฉัน สองคือคนที่กลายมาเป็นสามีของเธอ และสามคือไอ้สารเลวคนที่มันข่มขืนเธอแล้วฉันกระหน่ำแทงมัน..แล้วเธอจะมั่นใจได้ยังไงว่าเด็กนั้นเป็นลูกฉัน”

พันดาวอึ้งเหวอ..ยังคงมอพิภพที่ยืนขึ้น ในหัวสมองว่างเปล่า..

พิภพสะบัดหน้าหนีแล้วหันไปมองเจ้าหน้าที่ จากนั้นเดินกลับเข้าไป..

พันดาวเริ่มหายใจถี่ ไหล่กระเพื่อมขึ้นลงอย่างหนักหน่วง เธอมองปืนโตตรงหน้า..มองอีกฝั่งของกระจกที่มีเพียงห้องว่างเปล่า..เธอพยายามลุกขึ้นแต่ไม่มีเรี่ยวแรงหลงเหลือ จึงนั่งลงอีกครั้ง หวังว่าเขาจะเดินกลับมาอีกครั้ง...

LESSON 2 : DIFFERENCE 8

DIFFERENCE OF PITI AND PAN

ปราณีจึงโง่ง สุนัขพัพพันธุ์บางแก้วอายุสองขวบเดินตามทางเดินข้างตึกผู้ป่วยเข้ามาใน
ตัวอาคาร เธอเปลี่ยนเป็นอุ้มโง่งเพราะกลัวพัพพันในอาคารจะเลอะ เดินไปกดลิฟท์ที่อยู่อีกด้าน
หนึ่งไม่ไกลนัก

รถเข็นคันหนึ่งมาจอดข้าง ๆ มีเด็กอายุราว 11 ขวบนั่งอยู่

ปราณีเหลียวมอง โง่งเองก็เห่าหวงเจ้าของ

เด็กคนนั้นใส่ขาเทียมที่ข้างซ้าย มีเด็กหนุ่มอายุราว 16 ปีเป็นผู้เข็น

“อ้าวเธอนั่นเอง..” ปราณีร้องทัก “จำฉันได้ไหม”

ปิติมองปราณี เขาคุ่นหน้าหญิงชราคนนี้แต่จำไม่ได้

“อ้อ ๆ เธอไม่รู้จักฉันหรอกนะ..” ปราณีโบกมือไปมาในอากาศ “แต่ฉันเห็นเธอที่
โรงพยาบาลนี่บ่อย ๆ ”

“อ้อ..คุณยายที่มาทำกายภาพบำบัดใช่มั๊ยครับ”

“ใช่ ๆ ป้าเอง ๆ..ป้าก็เห็นเธอกับน้องมาทำกายภาพบำบัดบ่อย ๆ แต่มักจะคนละเวลา
กันเรื่อย ๆ เธอมาฉันไป เธอไปฉันมาอยู่อย่างนี้..อ๊ะ ลิฟท์มาแล้ว”

ปราณีผลักให้ปิติเข็นปานเข้าไปในลิฟท์ แล้วเดินตามเข้าไป ประตูลิฟท์ปิดลง

“แต่คุณยายก็ดูแข็งแรงเดินได้ดีนี่ครับ แล้วทำไมต้องมาทำกายภาพบำบัดอีกล่ะครับ”

“ไม่หรอก ๆ ยายเคยถูกรถชน ช้อเข้าเลยเสีย ต้องหมั่นมาตรวจ เห็นเดินป้อแบบนี้แต่
วันดีคืนดีอาจจะเดินไม่ได้อีกก็ได้..”

ปิติเหลียวมองน้องชาย ซึ่งปานก็เงยหน้ามองพี่ชายพอดี “เห็นมั๊ยคุณยายเค้ายังมาทั้ง ๆ
ที่เดินได้”

“อ้อ ๆ..” ปานเออออตาม

“จริงสิ เห็นแต่เธอสองคน แล้วพ่อแม่เธอล่ะ”

“พอกับแม่ไปต่างประเทศยังไม่กลับนะครับ อาทิตย์หน้าถึงจะกลับ เค้าเป็นแบบนี้ บ่อย ๆ หละครับ ผมชินแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นครอบครัวเธอก็ไม่ต้องรอนเรื่องเงินเท่าไรสินะจ๊ะ แต่เอ๊ะ.อาทิตย์หน้าเธอ ไม่กลับมาฉลองปีใหม่กับพวกเธอหรอกหรือ”

ปิติส่ายหน้า ปานพูดแทน “พอกับแม่ต้องอยู่กับลูกค้าที่โน่นช่วงปีใหม่ เค้าโทรมาบอกอะครับ ว่าให้ปานกับพีปิติฉลองกันสองคน แล้วเดี๋ยวพอกับแม่จะซื้อของขวัญชิ้นใหญ่มาให้”

“อ้อ อย่างนั้นก็ดีนะสิ” ปราณีเห็นว่าปานยิ้มว่าเรื่องไม่คิดมากเรื่องพ่อแม่ที่ไม่มาฉลองด้วยกันก็คล้ายกังวลตามประสาคนแก่ “จริงสิ ๆ..พอดีเลยนะ”

ประตุลิฟท์เปิดออก ปราณีเดินออกมาพร้อมกับล้วงกระเป๋าสะพาย แต่อุ้มโง่งอยู่เลย ล้วงกระเป๋าลำบาก ปิติทำท่าจะเข็นปานไปอีกทาง ปราณีจึงเรียกครั้งไว้

“อะนี่..ยายให้นะ”

ปานเงยหน้ามองบัตรที่ปราณียื่นให้ปิติ เธอจึงหยิบใบหนึ่งยื่นให้ปาน

“อะไรนะครับ” ปานถาม

“นี่มันบัตรเชิญภัตตาคารลอยฟ้านี้ครับ คุณยายเอามาให้ผมทำไม”

“ลูกชายยายนะให้มา แต่พอดีเค้าไปเที่ยวเชียงใหม่ก็เลยไม่ได้ใช้ ยายเองก็เก็บไว้สองใบ เหลืออีกสองใบก็ไม่รู้จะเอาไปให้ใครดี เธอสองคนเอาไปเถอะ”

“แต่ผมไม่ค่อยชอบไปเท่าไร” ปิติว่า

“ทำไมละ ปานอยากไปนะ ปานยังไม่เคยไปเลยนะ ภัตตาคารลอยฟ้า”

“เธอเคยไปหรือจ๊ะ” ปราณีถาม ไม่คิดว่าเด็กหนุ่มจะได้มีโอกาสไปที่นั่นมาก่อน

“พอกับแม่พาไปบ่อย ๆ ครับ”

“ปานอยากไปนะ พาปานไปนะ”

ปราณีพอดีออกกว่าเด็กสองคนนี้มีปัญหาอะไรแอบแฝงอยู่ ดวงตาของเธอเค้ารำหมองลงมองเด็กชายอย่างสงสาร “พาน้องของเธอไปเถอะนะ เธอไปจนเบื่อแล้ว แต่น้องของเธอยังไม่ได้ไป”

ปิติมองบัตรในมือ ใจจริงก็อยากพาปานไป แต่เขาฝึ้งใจกับการรับประทานอาหารต่อ

หน้าผู้ใหญ่อาย่างที่พอกับแม่เคยพาไป

“มันไม่ใช่ที่สถานที่ที่หอรกนะ” ปราณี่ค่อย ๆ ย่อตัวลง วางโง้งลงบนพื้น เขามือจับมือทั้งสองของปาน แล้วเงยหน้ามองปิติที่อยู่ด้านหลัง “ยายเองก็ไม่เคยไปหอรกภักตาคารลอยฟ้านี้ นะแค่เคยเห็นโฆษณาว่ามันสวยงาม มองเห็นวิวทั่วกรุงเทพ..เธอคงจะเบื่อแล้ว แต่ว่าอย่าเอาสถานที่ที่มาเป็นตัวกำหนดว่าจะไปหรือไม่ไปสิ มันสำคัญที่เธอไปกับใครหรือไปพบใครมากกว่า”

ปิติพยักหน้าเข้าใจจุดประสงค์ของปราณี

“สมมติว่าเธอเคยไปเที่ยวเชียงใหม่มาแล้ว แล้วน้องชายเธอชวนไปอีกเธอก็จะไม่ไป เพราะเธอเคยไปมาแล้วนะเธอ...ยังไงความรู้สึกมันก็ต่างกันนะ ถึงแม้จะเคยไปมาแล้วก็ตาม”

ปานยิ้มเห็นด้วยกับปราณี เงยหน้ามองพี่ชาย “ไปนะพี่ปิติ”

ปิติมองบัตรในมือน้องชาย จากนั้นมองปราณี “ขอบคุณมากครับ แล้วผมจะพาปานไป”

“เฮ้ ๆ..คุณยายกล่อมพี่ปิติเก่งมากเลย ถ้าให้ปานพูดเองคงไม่ไปแน่ ๆ”

“ไม่ต้องให้ยายพูดพี่ก็จะพาปานไปอยู่แล้ว แต่ว่าพี่มีชื่อแม่..”

ปราณีลุกขึ้นยืนมองหน้าเด็กหนุ่ม โง้งวิ่งวนไปมาพาลงเห่าซ้ำ ๆ ใส่อรเซ็น..

“ปานต้องหัดเดินโดยใช้ขาเทียมให้ได้แล้วพี่จะพาไป..”

DIFFERENCE OF SILA AND VIDA

สายแล้วแต่ชีวิตก็ยังนอนกระสับกระส่ายอยู่บนเตียงคิดถึงเรื่องเมื่อวานที่โอมเอาบัตรภักตาคารมาให้ บัตรนั้นตอนนี้อยู่บนหัวเตียง เธอเอื้อมหยิบมันมามองดูอีกครั้ง..

วันที่ 31 ธันวาคม

รับประทานอาหารและฉลองส่งท้ายปีเก่าในวันที่ 31 ธันวาคม..

“ไปกับโอมนะ ไปฉลองปีใหม่กับโอมนะ”

ให้ตายสิ..เรื่องแบบนี้มันเกิดขึ้นเมื่อไหร่เนี่ย ทำไมอยู่ดี ๆ เพื่อนสนิทอย่างโอมถึงได้มาชอบผู้หญิงที่ดูไม่เป็นผู้หญิงอย่างฉัน

เธอพลิกตัวหาก่ายหมอนข้างไปด้านซ้าย..

ตอนไหนนะ..หรือว่าตอนที่ไปเข้าค่ายแล้วนอนเตียงเดียวกัน ไม่สิ ก็นอนกันตั้งเยอะ ทำไมจะต้องมาคิดอะไรกับฉันคนเดียวล่ะ เพื่อนในห้องสวยกว่าฉันก็มีตั้งเยอะ แล้วยัยนั่นที่โอมกำลังจีบอยู่ล่ะ..นี่มันหมายความว่าไงเนี่ย

เธอพลิกตัวหันไปอีกด้าน..

หรือว่าตอนที่ฉันไปอ้อนวอนขอห้องให้ตัวกรบ้านถึงที่บ้านโอม แล้วเราสองคนก็ตีวงหนังสือกันจนค่ำแล้วฉันต้องนอนค้างที่นั่น แต่ว่าฉันไม่ได้นอนห้องเดียวกับโอมซะหน่อย ทำไมจะมาคิดอะไรกับฉันล่ะ

เธอพลิกตัวมองเพดาน..

หรือว่าตอนแข่งกีฬา ที่ฉันถูกจับให้เดินสามขากับโอม..แล้วเพื่อนก็ล้อว่าเข้าหากันดี แต่แค่เพื่อนล้อก็ไม่เห็นต้องคิดจริงจังขนาดนั้นนี่นา

ให้ตายสิ..ฉันไม่อยากจะคิดแล้ว

วิตาแต่งตัวลุกขึ้นจากที่นอนเดินออกมาจากห้องนอน เดินลงบันไดเสียงดัง ศิลาผู้เป็นพี่ชายซึ่งนั่งอ่านหนังสือพิมพ์ฉบับวันอาทิตย์อยู่พูดแซวๆโดยต่ายมองที่ตัวหนังสือ

“นี่ ๆ ..เดินให้มันเบา ๆ ผู้หญิงอะไร..แบบนี้ใครได้เธอไปเป็นแฟนไม่เข้าใจตายหรือไง แต่ก็นะ นี่ก็ ม.หกแล้ว ยังไม่มีแฟนเลย แบบนี้คงขึ้นคานเดินบนคานเสียงดังแบบที่ทำอยู่นี่ละ”

วิดาหยุดก็กดตรงบันไดขั้นสุดท้าย อ้าปากทำท่าจะด่ายาวเหยียด แต่แล้วก็พูดออกมา คำเดียว “อย่าดูถูกกันเกินไป”

“เฮอะ..ย่อน”

“ห่วงเรื่องของตัวเองเถอะนะ เรื่องโกหกชาวบ้านเค้าว่าตัวเองจะไปต่างจังหวัดนะ”

“ฉันจัดการเองได้”

วิดาเดินเข้าห้องครัวเปิดตู้เย็นหยิบขวดน้ำมากรอกใส่ปากอีก ๆ

“ขวดนั้นเป็นของเธอคนเดียวหรือไง บอกก็ครั้งแล้วจะให้รินใส่แก้ว” แม้จะพูดแต่ตาของเขาก็กินอ่านหนังสือพิมพ์อยู่

“ถ้าจิ้งนี้เห็นมาดู นี่ขวดน้ำลายหมีพูห์ของดา แล้วก็ซื้อมาเป็นเดือนแล้วด้วย ไม่เคยสังเกตหรือไง”

“ฮ่า ๆๆ” คราวนี้ศิลาหันมามอง “อย่างเธอเนี่ยละลายหมีพูห์ ที่หลังไปซื้อลายกันดั้มมานะ พี่จะได้ใช้ด้วย ฮ่า ๆๆ”

“กวนประสาทแต่เข้า..ไม่น่าเชื่อว่าคนกวนประสาทอย่างพี่จะได้เลื่อนขั้นเป็นผู้จัดการ ไปอยู่สาขารัสเซีย จับลากหรือเปล่า”

“คนมันเก่ง ช่วยไม่ได้” เขายกไหล่ อ่านหนังสือพิมพ์ต่อ “น้องสาวฉันคงชอบทำงานกับดิสนีย์ ไปแต่งตัวเป็นหมีพูห์เดินคู่กับบ๊อบบี้ไลท์เยี่ย ฮ่า ๆๆ นึกแล้วฮา”

วิดาไม่อยากต่อล้อต่อเถียง เพราะงี้ก็แพ้อยู่ดี “เก่งแต่กับน้องแหละ” เธอเอาขวดน้ำลดลายหมีพูห์เก็บในตู้เย็น ตาเหลือบไปเห็นถ้วยโยเกิร์ตที่เหลืออยู่สองถ้วย

เมื่อวานเธอพนโยเกิร์ตใส่หน้าโอม..น่าอายชะมัด

แต่แล้วเธอผิดยิ้ม ปิดตู้เย็น..

ก็ตีสะ..แบบนี้โอมคงแขงไปเลย ไม่มาคิดอะไรกับฉันอีก

“เออว่าจะถาม..เพื่อนเธอมาหาทำไมหรือ”

“ถามได้ถูกจังหวะจริงๆ ..ไม่มีอะไรหรอก เมื่อคืนเค้าก็แค่เอาบัตรเหลือ ๆ ของภัตตาคารลอยฟ้ามาให้”

“จริงหรือ อย่างนี้เธอก็ได้ไปกินอาหารแล้วนะสิ” ศิลาหันมายิ้ม

“ใช้..ผันดาเป็นจริงแล้ว หลังจากที่พี่ชายไม่เคยคิดที่จะซื้อให้”

“พี่บอกให้เธอเก็บเงินซื้อเอาต่างหาก แล้วเงินที่ให้เธอเก็บก็เป็นเงินของพี่นะ” เขาหันไปอ่านต่อ

“ฟังดูดีมากเลยคะ เหมือนสอนน้องให้รู้จักเก็บออม แต่แฟนตัวเองดันขยำทิ้งเล่นไปสองใบ”

“อย่าพูดสิ เสียตายอยู่”

“แล้วนี่มานั่งอ่านหนังสือพิมพ์อะไรอยู่ตรงนี้ ตัวเองจะไปอยู่แล้วหัดมีเวลาให้แฟนบ้างสิ ทำไม่ไม่ไปง้อแฟน”

“อย่ายุ่งนา”

“นี่..ดาก็ไม่อยากจะหยอก แต่ใครล่ะที่ชอบกลับมาแล้วเล่าให้ฟังทั้ง ๆ ที่ไม่อยากจะฟัง”

“เฮอ ๆ ..พี่มีอีกสองใบแล้วละ กะจะเอาไปง้อเค้าใหม่”

“ห่า..” วิชาทำวเอาเดินเข้ามาใกล้ ๆ พี่ชาย “พี่ลงทุนซื้อสี่ใบ ลงทุนจะไปสี่ใบอย่างนั้นหรือ โดยที่ไม่คิดถึงน้องสาวสักนิด ไม่คิดจะง้อใบที่ห่า”

“ป่าว ๆ ..ความจริงอีกสองใบตั้งใจจะให้เธอกับเพื่อนเธอแหละ แต่ดันเกิดเรื่องทะเลาะกับนฤมลเค้าก่อน”

“อ๊ะ..จริงหรือ” วิชาทำตาเป็นประกาย “จริงหรือที่บอกว่ากะจะซื้อให้น้องสาวนะ แถมให้ไปกับเพื่อนด้วย คงกลัวว่าดาจะไปเงินคนเดียว ดาซาบซึ้งมากเลย” เธอยื่นหน้าเข้ามาหอมพี่ชาย

“แต่เธอก็ได้มันไปแล้วนี่” ศิลาเอามือใหญ่หนาผัดหน้าน้องสาวออกไป

“ได้อะไร..”

“หึหึ..”

“อะไร..หัวเราะอะไร”

ศิลาแกล้งถอนหายใจออกมาดัง ๆ พับหนังสือแล้ววางลง มองหน้าน้องสาว “ก็เธอนะ..ได้มันมาใบนึงจากโอมแล้วไม่ใช่หรือไง”

“!!!” วิชาอ้าปากค้าง..

ศิลาพยักหน้ายิ้มเย้ยวน “เมื่อเช้านะ เธอยังไม่ตื่น โอมเค้ามานหา พี่ก็เลยรู้ทุกอย่าง.. เรื่องที่คุยกันเมื่อคืนนี่”

DIFFERENCE OF BALL AND RYOJI

สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า...

ริวจิไม่อยู่ในห้อง...แสดงว่าริวจิต้องไปที่นั่นอีกแห่ง ๆ

บอลเดินทางริวจิทั่วทั้งสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแต่ก็ไม่เจอ เด็กขายนั่งลงตรงม้านั่งประจำ
ใกล้ ๆ สวนเด็กเล่นขนาดเล็ก มีต้นไม้สูงใหญ่ปกคลุมให้ร่มเงา เด็กชายใส่แค่เสื้อกล้ามกับ
กางเกงขาสั้นจึงรู้สึกหนาวเมื่อแรงลมมาปะทะ

บอลมองตัวก๊าดตาคลอยฟ้าในมือ เขาอายุเพียง 12 ปีเข้ายังเป็นเด็กกำพร้าซึ่งการ
เรียนการสอนยังเข้ามาถึงเด็กเหล่านี้ไม่ทั่วถึง

“ก๊าดตาคลอยฟ้า” เด็กชายอ่านได้แบบนี้

ริวจิไปถ่ายเลือดอีกแล้วเหอ..

ริวจิคือเด็กผู้ชายอายุ 12 ปีเหมือนกัน ริวจิเป็นเด็กไทยเชื้อสายญี่ปุ่นที่ถูกแม่ชาวไทย
ทิ้งตั้งแต่เด็กส่วนพ่อหนีหายกลับประเทศไป และชื่อริวจิก็คือชื่อของพ่อผู้ให้กำเนิดซึ่งจะเป็นชื่อ
จริง ๆ หรือเปล่าก็ไม่มีการรู้ แม่ชาวไทยเขียนด้วยกระดาษปะเอาไว้ที่ตัวทารกตอนที่นำมาทิ้ง
ไว้หน้าสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งนี้..ในวันเดียวกับที่บอลถูกพ่อแม่อิงทิ้งเช่นกัน

เราถูกทิ้งในวันเดียวกัน..ที่เดียวกัน..

บอลกับริวจิจึงมีผู้ดูแลเป็นแม่สมมติคนเดียวกัน..

สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งนี้จะตั้งให้ผู้ดูแลเด็กเป็นแม่สมมติ แม่สมมติจะดูแลเด็ก
ตั้งแต่แรกเกิดจนโต เว้นเสียแต่จะมีผู้ที่ยากจะเป็นพ่อแม่อุปถัมภ์มาพาเด็กไป

ริวจิได้รับการรักษาเพราะพ่อแม่อุปถัมภ์คนหนึ่ง ที่รับปากว่าจะช่วยออกค่าใช้จ่ายเรื่อง
ค่ารักษาต่าง ๆ ของริวจิ แต่จะไม่พาริวจิไปอยู่ด้วย คงเพราะไม่อาจทนเห็นริวจิที่อึกไม่นานก็
จะต้องเสียชีวิตลงได้

ริวจิเป็นโรคธาลัสซีเมีย ที่จำเป็นต้องถ่ายเลือดอยู่เสมอ

กัตตาคาลอยฟ้า..บอกละพาวริจิปไปฉลองปีใหม่ด้วยกัน วันนั้นริจิดีต้องสุขภาพแข็งแรงนะ..

“นี่บอเล เคยได้ยินเรื่องนกกกระเรียนพันตัวหรือเปล่า”

“ไม่เคยอะ ทำไมหรือ”

“เค้าบอกว่าถ้าพันนกกกระเรียนได้พันตัวจะหายจากโรคมัย มีสุขภาพแข็งแรง”

“ใครบอกมา บัวยก็ต้องหาหมอบ พันนกจะไปช่วยอะไรได้ละ”

บอเลเดินขึ้นเรือนไม้เข้าไปในห้องนอนรวม ตรงไปที่เตียงของริจิดีซึ่งอยู่ข้างเตียงของเขา ก็ลงหยิบเอากล่องกระดาษที่ทำจากลังเก่า ๆ ได้เตียงออกมา ซ้างในมีนกกกระดาศอยู่เกือบเต็ม ด้านข้างกล่องมีแผ่นกระดาษ เขียนเลขแบบขีดฆ่านับที่ละห้า ..

900 ตัว..ริจิดีพันนกกกระเรียนได้เก้าร้อยตัวเชียวเหรอ..เหลืออีกแค่ร้อยตัวเท่านั้นเอง

“พ่อแม่อุปถัมภ์บอกนะ ว่าลองพันนกกกระเรียนดูแก้เหงา เค้าบอกว่ามันเป็นตำนานของญี่ปุ่น”

“เหรอ..แล้วเค้าหน้าตาเป็นยังงั”

“ก็..แก่ ๆ ทำทางใจดี ชอบเอามือมาลูบหัวแบบนี้ ” ริจิดีเอามือลูบศีรษะบอเล “แต่พูดไทยไม่ค่อยชัด”

“เฮ..พูดไทยไม่ชัด เป็นคนญี่ปุ่นเหรอ”

“ใช่ เค้าบอกว่าหน้าฉันเหมือนลูกเค้าตอนเด็ก ๆ ก็เลยอยากอุปถัมภ์”

“เหรอ..ดีเนอะ”

“..บอเลอีกหาหรือเปล่า ที่ริจิดีมีพ่อแม่อุปถัมภ์”

“อีกหาทำไมละ ริจิดีบัวยก็ต้องมีพ่อแม่อุปถัมภ์ แต่บอเลไม่ได้บัวยนี้ ริจิดีน่าสงสารกว่า”

“อือ..เดียวริจิดีเจอเค้าอีกจะบอกให้เค้าเป็นพ่อแม่อุปถัมภ์บอเลให้เอามั้ย”

“อือๆ..แล้วแต่ริจิดีเถอะ”

กระดาษที่พันนกกกระเรียนเป็นกระดาษเนียนเรียบสีครีมที่พ่อแม่อุปถัมภ์ของริจิดีซ้อมาให้ มีกระดาษที่ยังไม่ได้พันอยู่ปึกหนึ่งแนบข้างกล่อง บอเลหยิบมันมาใบหนึ่ง

บอเลพันนกกกระเรียนอย่างคล่องแคล่ว..

“ทำไมวันนี้ถึงได้อยากพันนกกกระเรียนละ พันเก่งชะด้วย”

บอเลสะดุ้งเล็กน้อย เขานั่งอยู่บนพื้นระหว่างเตียงของเขากับของริจิดี กำลังก้มหน้าก้ม

ตาพับนกดกระดาดาบนพื้น เหยงหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียง..

“ริวจิ..”

“ริวจิกลับมาเมื่อไหร่..”

“เมื่อไหร่” ริวจินั่งลงบนเตียงของเขา หน้าตาเขาซีดขาว ผมสั้นเกรียน “เมื่อวานบอลหายไปในหมา แอบไปข้างนอกคนเดียวอีกแล้วละสิ ถึงไม่รู้ว่ามีริวจิออกไปตั้งแต่ตอนบ่าย”

“อ้อ..ไปนั่งเล่นแถวสวน”

“ไม่ยอมเจอพ่อแม่อุปถัมภ์ริวจิหรือไง”

“อะไร..”

“ก็ทุกทีที่พ่อแม่อุปถัมภ์ริวจิมา บอลก็แอบหนีไปข้างนอก ไปสวนสาธารณะ”

“เปล่า..แค่บังเอิญมั้ง”

“บอลกำลังอิจฉาริวจิหรือเปล่า”

“ปล่าวชะหน่อย บอลแข็งแรงกว่าริวจิตั้งเยอะจะไปอิจฉาทำไม ริวจิสิต้องอิจฉาที่บอลแข็งแรงกว่า”

“อ้อๆ..ไม่อิจฉาก็ไม่อิจฉา แล้วไป” ริวจินอนลงอย่างเหนื่อยอ่อน เหล่มองนกตัวที่บอลกำลังพับ “..เหลืออีกร้อยตัวก็จะครบหนึ่งพันแล้วละ”

“อ้อ..บอลพับตัวที่เก้าร้อยหนึ่งให้..แล้วก็ขอของตัวที่พัน”

“ฮะๆ..คงต้องรอถึงปีใหม่มะมั้ง”

“เออจริงสิ..ริวจิ” บอลล้วงกระเป๋าทะลักบัตรกดอาคารลอยฟ้าสองใบออกมา “ไปกินอาหารที่กั๊ดตาคาลอยฟ้ากัน”

“อ้อ..” ริวจิพลิกตัว “อะไรคือกั๊ดตาคาลอยฟ้า”

“ก็คือร้านอาหารที่มันใหญ่ ๆ อยู่สูง ๆ นะ”

“อ้อ..กั๊ดตาคารลอยฟ้า..” ริวจิรับบัตรมาใบหนึ่ง “วันที่สามสิบเอ็ดหรือ”

“อ้อ..”

“ริวจิไปดีมัยนะ..”

“ดีสิ..มีบัตรนี้ก็ไม่ต้องเสียงดังคนนะ พี่สาวคนหนึ่งที่สวนสาธารณะให้มา”

“คือว่า..ไม่รู้ว่ามีวันนั้นพ่อแม่อุปถัมภ์เค้าจะมารับริวจิไปไหนหรือเปล่านะ”

ตอนนั้นบอลรู้สึกเหมือนเดียวตายและถูกทอดทิ้งขึ้นมาทันที..

DIFFERENCE OF DEAD FOR LIVE AND LIVE FOR DEAD

เนื่องจากปรานิโทยไปอยู่อเมริกามากกว่า 6 ปี เขาจึงไม่คุ้นชินกับเวลาในประเทศไทย เขาหลับปุ้งอยู่ข้างเตียงผู้ป่วย ตั้งแต่แขนถึงศีรษะอยู่บนเตียงใกล้ปลายเท้าของพ่อของเขาที่ ถูกห่มด้วยผ้าห่มของโรงพยาบาล

เขารู้สึกว่ามีใครมาเล่นศีรษะเขาจึงตื่นขึ้น

มือของพ่อลูบศีรษะเขาอยู่..

พ่อของเขาเอามือข้างหนึ่งกุมอยู่บนศีรษะเขา... ทั้ง ๆ ที่ยังหายใจด้วยเครื่องช่วยหายใจ ถึงออกซิเจนอยู่ข้างตัวเขา มันส่งเสียงซ่าเบาบางเมื่ออากาศจากถังผ่านไปตามท่ออย่างเส้นเล็ก เสียงปีบของเครื่องวัดจังหวะการเต้นของหัวใจดังสม่ำเสมอ

ตั้งแต่พ่อพบหน้าแม่ของเขาแล้ว แม่ก็พูดจาวกวนเล่าอาการของพ่อให้ฟัง แม่คงเหนื่อยล้ามากจากการดูแลพ่อแถมยังอดทนมาตลอด พ่อเห็นหน้าเขาก็เฝือกอดอย่างดีใจ แล้วร้องให้พ่ร้องออกมา

ตอนนั้นพ่อหลับไปแล้วด้วยฤทธิ์ยา

แม่พาเขามานั่งตรงโซฟาเล็กหน้าเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ประจำแผนก จากนั้นก็พูดไม่หยุดหย่อนเกี่ยวกับอาการของพ่อ

เขาจึงรบเร้าให้แม่กลับไปพักผ่อน แต่ว่าแม่อังยังอยู่ที่นี้ นอนขดตัวอยู่บนโซฟาที่ปลายเตียง แล้วคงจะเหนื่อยมากจนยังไม่ตื่น หรือไม่ก็ตื่นขึ้นมาครึ่งกลางดึก แต่พ่อเห็นว่าเขาดูแลแทนก็หลับต่อไปได้สนิทจากที่ไม่เคยหลับสนิทมาหลายวันหลายคืน

ตอนแรกเขาคิดว่าพ่อตื่นอยู่ แต่ที่จริงแล้วพ่อหลับไปแต่มือยังลูบศีรษะเขาอยู่อย่างนั้น พ่อคงตื่นลืมตามมาเห็นลูกชายนอนหลับข้างเตียงในตอนเช้า แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากใช้มือลูบศีรษะเขาอย่างรักใคร่ทะนุถนอม

เขาจับมือฟอวางลงแนบบนเตียง จากนั้นบิดขี้เกียจลุกขึ้นเดินเข้าห้องน้ำ

เมื่อคืนเขาทิ้งบัตรภักดีอาคารลอยฟ้าเอาไว้ในห้องน้ำตรงอ่างล้างหน้า

“พ่อเค้าอยากจะไปกินอาหารที่นี่กับลูกสักครั้ง เค้าก็เลยสั่งให้แม่ไปจองบัตรนี้ให้ทันวันสิ้นปี เค้าบอกว่าวันนั้นที่นั่นจะสวยงามมาก หวังว่าลูกเห็นแล้วจะนึกอยากกลับมาใช้ชีวิตที่เมืองไทยอีกครั้ง”

ปราโมทย์หยิบบัตร 3 ใบขึ้นมาเพ่งมองรูปภายในภักดีอาคาร..พลางคิดว่าก็แค่ภักดีอาคารบนหาดฟ้าตีถกรรมดา ๆ ท่ออเมริกาก็มีออกกตลาดเกลื่อน

วันที่ 31 ธันวาคม..

วันนั้นเขคงจะฉลองปีใหม่กับครอบครัว..เขาคิดถึงคนรักที่อเมริกา นึกเสียดายที่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน

แม่เปิดประตูห้องน้ำเข้ามา “อยู่นี่เอง นึกว่าหายไปไหน”

“อ้าว..แม่นอนต่อกี่ได้นะครับ”

“ไม่แล้วละ แม่นอนเต็มอิมแล้ว” แม่ของเขาขยี้ตา

“ครับ..” เขาหันกลับมามองบัตรภักดีอาคาร “แล้วนี่เราต้องรอหัวใจจากผู้บริจาคถึงเมื่อไหร่ล่ะครับ”

แม่ของเขาที่กำลังปีบขมับค้างอยู่ทำนั้น..ก้มมองพื้น “..จะว่าไปก็เหมือนแข่งผู้บริจาคให้ตายเร็ว ๆ เพื่อที่พ่อของลูกจะได้หัวใจมาเปลี่ยน ให้คนหนึ่งตาย อีกคนรอด”

“..แม่ อย่าคิดแบบนั้นสิครับ คนที่บริจาคก็ถึงคราวของเค้า เราไม่ได้ไปแข่งอะไรนี้ครับ กลับเป็นหนี้บุญคุณเค้าด้วยซ้ำ”

แม่ของเขาเงยหน้ามองลูกชาย “อิม..นั่นสินะ”

“แต่ถ้าพ่อไม่ได้เปลี่ยนหัวใจก่อนวันสิ้นปี เราก็คงไปทานอาหารที่นั่นไม่ได้หรอกนะครับ”

แม่มองบัตรในมือเขา “..ยังไงก็ตาม ไม่ว่าจะเปลี่ยนหรือไม่เปลี่ยน เราก็ต้องพาพ่อเค้าไปให้ได้นะ”

ปราโมทย์และแม่ของเขายืนนิ่งอยู่อย่างนั้น จนมีเสียงเปิดประตูจากข้างนอก นายแพทย์ภารกรเดินเข้ามา แม่ของเขาจึงหันไป

“คนไข้ตื่นหรือยังครับ..”

“ยังเลยคะ”

ภาภรเดินเข้าไปตรวจดูเครื่องจับชีพจรกับถังออกซิเจน..สังเกตสภาพร่างกายของคนไข้
“คุณหมอคะ เรื่องหัวใจของผู้บริจาค”

“ยังเลยนะครับ” ภาภรตอบทันที “อดทนรออีกหน่อยนะครับ”

“ถ้าพ่อผมรอแบบนี้” ปราโมทย์ก้าวออกมาจากห้องน้ำ “เค้าจะอดทนรอได้ถึงเมื่อไหร่
หรือครับ”

“..ผมอยากให้คุณทำใจนะครับ ตอนนี้อาการของพ่อคุณอยู่ในขั้นที่จะทรงหรือ
ทรุดก็ไม่ต่างกัน คงต้องบอกว่าขึ้นอยู่กับกำลังใจของผู้ป่วย..คุณเอง ก็คือกำลังใจสำคัญของ
พ่อคุณนะครับ”

“ครับ..ผมเข้าใจดี”

“เออ..อันที่จริงคนเป็นหมอก็ไม่ควรพูดเรื่องแบบนี้ แต่ภรรยาอดทนจนถึงสิ้นเดือน
ธันวาคม หมอจะบอกว่ายังไงดี..คือ..เทศกาลปีใหม่ นะครับมีจำนวนผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุสูง
อยู่แล้ว..ดังนั้น ถ้าถึงวาระของผู้บริจาค พ่อของคุณก็มีสิทธิ์เปลี่ยนหัวใจ”

ปราโมทย์ดูท่าทางจะนั่งอึ้งไปเหมือนกัน นี่กลายเป็นว่าปีใหม่ปีนี้คือวันตัดสินว่าพ่อ
ของเขาจะอยู่หรือจะตาย

“วันสิ้นปีนะหรือครับ”

“ไม่ต้องห่วงนะครับ ทางโรงพยาบาลมีแพทย์ประจำอยู่จำนวนมากในวันนั้น”

“คุณหมอก็จะอยู่ด้วยหรือคะ” แม่ของเขาถามอย่างวิงวอน “วันสิ้นปีคุณหมอไม่ไป
ไหนใช่ไหมคะ..”

พอเจอคำถามนี้ภาภรเองก็อึ้งไปบ้าง นายแพทย์หนุ่มนึกถึงคนไข้อายุ 13 ปีของเขา
ขึ้นมาทันที..

DIFFERENCE OF FRIENDSHIP AND MORE THAN FRIEND

วิตาหยุดยืนอยู่หน้ารั้วบ้านของโอม เข็มมือไปกดกริ่งข้างรั้วเหล็ก...เธอเห็นผ้าม่านหน้าต่างในบ้านเปิดปิดครู่หนึ่ง โอมเปิดประตูบ้านวิ่งออกมาอย่างดีใจ ออกมาทางประตูรั้วเล็กด้านข้าง

“วิตามาหาอะไร..หรือว่าตกลงไปกับโอมแล้ว”

“โอม..” วิตาลากเสียงยาว “ดาคง..”

โอมเข้าใจในทันที “อ้อ..ฉันไม่เป็นไร จริงๆโอมก็ได้ซีเรียสอะไรมากมายหรอก แค่ชวนดูเล่น ๆ..จริง ๆ โอมเองต่างหากที่อยากไปกินที่นั่นแต่ไม่อยากจะคนเดียวแค่หากคนไปเป็นเพื่อนก็เท่านั้นแหละ” เขายิ้มแก้มปริ

วิตาล้วงกระเป๋าสะพายหยิบบัตรใบที่โอมให้ออกมา

“เฮ้ย..เขาไปหอะ โอมให้แล้ว เขาไปกินกับพี่ของวิตาก็ได้”

“โอมเก็บไว้ให้คนอื่นดีกว่านะ พี่ของดาเค้าก็ซื้อมาให้ใบหนึ่งแล้ว” วิตาโกหก เธอหมายถึงสองใบหลังที่ดิลากะว่าจะให้ แต่ก็เปลี่ยนใจเก็บไว้เอง เพราะสองใบแรกนฤมลทิ้งมันไป

“อ้อ..ฉันหะอ้อ ฉันก็เอาของพี่ดาไปก็ได้”

“แต่ดาไม่คิดอยากจะไปแล้วละ”

โอมหน้าเสีย.. “ทำไมละ”

“...”

“ถ้าเป็นแบบนั้นโอมก็ไม่ว่าจะไปทำไม”

“โอม..อย่าพยายามเลยนะ”

“...” โอมหลบตา

“ดาไม่สามารถติดกับโอมได้แบบที่โอมอยากให้เป็นนะ...นะโอม เราเป็นเพื่อนกันแบบ

นี่ดีกว่านะ”

โอมหันกลับมามองพร้อมทั้งรอยยิ้ม แต่ดวงตาคมองหม่น “อ้อ..เข้าใจ”

“..”

โอมหมุนตัวหันกลับเข้าไปข้างในรั้วบ้าน เขาเดินเอื่อย ๆ ผ่านรั้วซึ่งวิตามองอยู่

“เดี๋ยวโอม..”

โอมหันมา แต่ท่าทางเซื่องซำเอามาก ๆ..มองวิดาผ่านรั้วบ้าน วิดาเดินเข้าไปจับรั้ว เหล็กยื่นหน้าเข้าไปใกล้

“พุงนี่เป็นเหมือนเดิมนะ” วิดา น้ำตาคลอ เสียงสั่น “ทำตัวเหมือนเดิมห้ามหลบหน้านะ”

“ได้สิ..” โอมยิ้มเจื่อนแล้วเบือนหน้าหนีเดินกลับเข้าไป

“เดี๋ยวสิฟังให้จบก่อน”

โอมหมุนตัวกลับมาอีกครั้ง แล้วก็เดินเข้ามาใกล้วิดา เขามือจับรั้วเหล็กแบบที่เธอทำ “ว่ามา..อะไรอีก”

“รู้ไหม..เมื่อก่อนดาปวดใจมากที่เห็นโอมไปจับคนอื่น แต่ตอนนั้นดาไม่รู้ว่าความรู้สึกแบบนั้นมันเรียกว่าอะไร”

โอมขมวดคิ้ว นี่เขาฟังอะไรผิดไปหรือเปล่า..ทำไม..

“จนดาผ่านความรู้สึกนั้นมาได้ แล้วก็รู้สึกเข้มแข็งขึ้นมามาก ดามีความสุขที่เป็นเพื่อนกับโอม ดามีความสุขมากกว่าที่ดาจะเป็นอย่างอื่น..เมื่อวาน..ตอนที่รู้ว่าโอมคิดยังไงกับดานักเสียตาย..ที่ทำไมโอมไม่คิดกับดาให้เร็วกว่านี้อีกหน่อย...แต่ว่ามันก็แค่เสียตาย มันก็มีแค่นั้น..”

“ถ้าอย่างนั้นให้โอมเป็นแฟนกับดาไม่ได้หรือไง..ก็ในเมื่อดาเองก็”

“ไม่ได้..แบบนี้จะดีที่สุด” วิตามองหน้าโอม น้ำตาคลอ “ตอนที่รู้สึกกับโอมแบบนั้น..มันเจ็บปวด..มันทรมานทรมาน..ดาไม่อยากเป็นแบบนี้อีก”

“แต่ถ้าโอมรู้ตั้งแต่ตอนนั้น..”

“ไม่ตีหรือ..ก็เหมือนกับตอนที่ดารู้ว่าโอมคิดยังไง พอดาสลัดความคิดว่าโอมต้องเป็นแฟนได้..รู้มั้มันเหมือนยกภูเขาออกจากอก..รู้สึกตัวเองเบาสบายขึ้นเป็นกอง ถ้าดาคิดว่าโอมเป็นเพื่อนที่ดีที่สุด..ถ้าดาคิดแบบนั้นแล้วดาจะเป็นคนที่มีความสุขที่สุดแบบที่ไม่ต้องไป

แสวงหาคนอื่นมาเติมเต็ม แล้วความเป็นเพื่อนมันก็จะยังยืนไปจนวันตาย..”

“..แต่โอมคิดแบบนี้ไม่ได้หรอกนะ ก็เพราะรู้ว่าดามีแต่โอม..โอมถึงได้มาคิดทบทวน แล้วตัดสติใจไปแบบนี้”

“ดาไม่อยากเสียเพื่อนอย่างโอมนะ..เข้าใจหรือเปล่า ถ้าเราเป็นมากกว่าเพื่อน ดาก็ไม่รู้ ว่าวันข้างหน้าจะเกิดอะไรขึ้น วันข้างหน้าดาอาจจะไม่สามารถมองเห็นโอมได้อีก หรือดากับโอมจะไม่สามารถกลับมาเป็นเพื่อนกันได้อีกเลย..” วิชาร้องให้ออกมา “ถ้าเป็นแบบนี้ ดาคงอยู่ไม่ได้..”

“..”

“เพราะฉะนั้นดาจึงเลือกขอเป็นเพื่อนกับโอมแบบนี้ดีกว่าไง ความเป็นเพื่อนของเราจะทำให้เรามองเห็นตัวตนของกันและกันอย่างทะลุปรุโปร่ง ไม่ตั้งแง่ใส่กัน ไม่ให้ร้ายกัน ไม่ตำหนิ ไม่โยนความผิดใส่กัน สามารถทบทวน จักจี้ หรือถึกันได้อย่างไม่รู้สึกผิด พุดคุยกันได้ทุกเรื่อง แบบไม่ปิดบัง สั่งสอนกันได้โดยที่อีกคนไม่หงุดหงิด...แต่ถ้าเป็นมากกว่าเพื่อน ดาคงทำแบบนี้กับโอมไม่ได้นะ”

“ดา..” โอมเลื่อนมือลงต่ำเพื่อจับมือวิชา

“สัมผัสตัวกันได้อย่างไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องน่าอายด้วย” วิชาจับมือเขาแทน “นะโอม..ถ้าโอมทำได้ เรื่องที่จะไปฉลองด้วยกันที่ภัตตาคารลอยฟ้าก็ไม่มีปัญหา”

โอมบีบมือวิชาแน่น “ถ้างั้น..ขอเวลาโอมอีกสามวันนะ แต่ดาต้องไปฉลองนะ”

“เอางี้..เปลี่ยนจากโอมที่พยายามขอให้ดาไปภัตตาคารลอยฟ้า เป็นดาเองที่พยายามจะขอให้โอมไป..ดาจะไปเป็นคนรอโอมที่นั่นเอง”

“สรุปว่าตายอมไปหรือ” เขายิ้ม

“ถ้าโอมคิดกับดาเป็นเพื่อน โอมก็ไปหาดาที่นั่น แล้วเราก็จะฉลองปีใหม่กันอย่างสนุกสนาน แต่ถ้าโอมยังคิดกับดามากกว่าเพื่อน..ก็อย่าไปหาดาที่นั่น..”

โอมชะงัก พุดอะไรไม่ออก..

DIFFERENCE OF ADULT'S THINKING AND CHILD'S THINKING

“หนูกำลังนับวันรอ..ไม่สิ ๆ หนูนับเป็นนาที่เลยด้วยซ้ำคะ ที่จะได้ไปทัศนศึกษาที่
หมอ”

ภรรยาหันหน้า “อย่าบ้าเหอสิ ก็แค่ไปฉลองปีใหม่ ทำไมพี่หมอจะพาไปไม่ได้”

“หนูไม่ได้บ้าเหอนะคะ แค่หนูดีใจที่จะได้ฉลองปีใหม่กับพี่หมอ พี่หมอจะพาไปไหนหนู
ก็ดีใจทั้งนั้นแหละ”

“จ้า..” ภรรยาลูบศีรษะเด็กหญิงเบา ๆ เส้นผมหลุดออกมา 2-3 เส้น

“หนูควรจะแต่งตัวยังไงดี ให้นำไปชุดโรงพยาบาลแบบนี้หนูไม่เอาละ”

“นั่นสิ พี่หมอก็กลุ้มคิดไป จั๊นเดียวพี่หมอไปหาซื้อชุดสวย ๆ มาให้ใส่แล้วกัน”

“เอาสีฟ้าจะคะ หนูชอบสีฟ้า”

ภรรยานึกถึงในวันนั้น..วันที่ไปสวนสนุกกับแฟนแล้วบังเอิญเจอเด็กผู้หญิงใส่ชุดสีฟ้า

“แต่ว่า..” เด็กหญิงค่อย ๆ ยกมือสัมผัสผ้าสั้กตัวเอง “คนอื่นเค้าจะกลัวหนูมั๊ยคะ”

“ไม่มีใครกลัวหนูหรอก เค้าจะกลัวหนูทำไม”

“ก็..”

“ไม่ต้องไปแคร์สายตาใครเค้าหรอก ไปกับพี่หมอไม่ต้องห่วง”

“..ทำไมพี่หมอไม่ให้หนูส่งกระจกสักทีละคะ หนูอยากปะแป้งหิวผมบ้าง”

“รออีกนิดนะ พี่หมอกำลังคุยกับหมอศัลยกรรมว่าจะผ่าตัดศัลยกรรมหนูวันไหนดี”

“..จะทันไปทัศนศึกษามั๊ยคะ”

“คงไม่ทันหรอก..ผ่าตัดศัลยกรรมเป็นเรื่องใหญ่ แล้วก็ต้องใช้เวลาพักฟื้นนานกว่าแผล
ผ่าตัดจะหายสนิท”

“ถ้าฉันก็คงต้องใช้เงินเยอะไหม๊ยะคะ”

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า พี่หมอรวยออก เรื่องแค่นี้สบายมาก”

“พี่หมอนี่ซีไอนะคะ” เด็กหญิงหัวเราะชอบใจ

ภรรยาหัวเราะตาม เวลาเฝ้ามองดวงตาเวลาيلمของเด็กหญิงคนนี้ หัวใจเขาพองโตยิ่งกว่าเห็นสิ่งใดในโลก

“เมื่อวานบอลหามาหาหนูด้วยคะ”

“บอล..เด็กผู้ชายที่บ้านเด็กกำพร้านะเธอ”

“คะ..หนูสนิทกับเค้าแล้วก็วิวจิมากที่สุด ตั้งแต่หนูไปอยู่ที่นั่นแล้ว แต่หนูก็คิดถึงพวกเค้ามากเลย..พอไปอยู่กับพ่อแม่อุปถัมภ์แล้วหนูก็ไม่เคยเจอพวกเค้าอีกเลย..”

“เค้ามาเยี่ยมก็แสดงว่าเค้ายังคิดถึงหนูนะ”

“..แต่ว่าหนูก็ตกใจมากที่เห็นบอล ยิงดีที่บอลมาคนเดียววิวจิมไม่ได้มาด้วย ...หนูไม่อยากจะให้บอลเค้าเห็นหนูเป็นแบบนี้ เมื่อวานหนูเลยพูดไปแค่นี้ก็ตัวเอง ทั้งๆ ที่อยากจะอยู่กับบอลนานๆ”

ภรรยาเข้าใจดี เด็กหญิงอายุ 13 ปี พ่อที่จะมีความรักสวรักรังงามและแคร์สายตาคนรอบข้าง โดยเฉพาะเพื่อนคนที่เธอให้ความสำคัญเป็นพิเศษ

“แล้วบอลเค้าทำอย่างไรล่ะ ตอนทีเห็นหนู”

“..เค้าก็อึ้ง ๆ คงไม่คิดว่าหนูจะเป็นมากขนาดนี้นะคะ เขาหลบตาหนูตลอดเวลาเลย หนูก็เลยบอกว่าชอบใจที่มาเยี่ยมแต่หนูอยากนอนแล้ว แค่นี้เองคะ บอลก็ไป..”

“..ก็ดีแล้วล่ะ ปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ไปก่อน แต่เดี๋ยวบอลก็คงมาเยี่ยมอีกแหละ เชื่อพี่หมอลสิ”

“บอลเค้าดูน่าสงสารมากเลยละคะเมื่อวานนี้ ดูเค้าเศร้า ๆ ยังไงไม่รู้ หนูว่าเค้าคงอยากจะมีพ่อแม่อุปถัมภ์บ้างนะคะ เพราะหนูก็มี วิวจิมี่ แต่บอลไม่มีใครเลย”

“บอลเค้าก็มีหนูกับวิวจิมี่ แต่เค้ายังไม่รู้สึกรว่าตัวเองมีคนทีรักเค้าถึงสองคนนะ เค้ามัวแต่มองว่าคนอื่นมีใคร แต่ไม่เคยรู้ว่าตัวเองมีคนทีรักคือหนูกับวิวจิมี่ ซึ่งอาจจะรักเค้ามากกว่าพ่อแม่อุปถัมภ์ซะอีกนะ”

เด็กหญิงพยักหน้า “..หนูอยากให้บอลมาได้ยินที่พี่หมอพุดจ้ง..”

ภรรยายิ้ม จับมือเด็กหญิงทีบอบบางและผิวหนึ่งเป็นรอยคล้ำเนื่องจากเม็ดสีเมลานิน

องผิวเจริญเติบโตไม่สม่ำเสมอ

“บอสน่ะเค้ายังเด็ก เค้าก็มองว่าความทุกข์ของเค้าน่าจะใหญ่มาก จนมองไม่ออกว่าคนอื่น ๆ ก็มีความทุกข์ที่ใหญ่กว่าเหมือนกัน อย่างวิธีที่หนูบอกว่าเค้าเป็นธาลัสซีเมีย..นั่นยิ่งหนักหนาสาหัสกว่าเป็นไหน ๆ.. ถ้าการมีพ่อแม่อุปถัมภ์คือการชดเชยของสวรรค์ วิถีก็สมควรได้รับมัน อย่างหนู..ที่ต้องมาเป็นแบบนี้ก็เพราะพี่หมอ พี่หมอก็ก็น่าอยู่ข้าง ๆ หนูเพื่อชดเชยสิ่งที่พี่หมอทำ..”

เด็กหญิงร้องไห้ออกมาทุกครั้งทีภากรพูดเรื่องที่มีความผิดของเขา “พี่หมอไม่ได้ทำอะหน้อย..พวกนั้นต่างหากที่ทำให้พ่อแม่อุปถัมภ์ของหนูต้องตายไป พวกนั้นต่างหาก..ไม่ใช่พี่หมออะหน้อย”

ภากรหอมมือของเด็กหญิง..พลางนึกถึงเหตุการณ์ระเบิดที่สวนสนุก เหตุการณ์ที่ทำให้ผู้เล่นไวกิ้งในรถถัดไปหลังจากรอบของแฟนสาวของเขาต้องเสียชีวิตถึง 4 คน..และ 2 คนก็คือพ่อแม่อุปถัมภ์ของเด็กหญิงที่พาเธอไปเที่ยวสวนสนุก

ถ้าภากรไม่ขอเด็กหญิงถ่ายรูป เรื่องก็คงไม่เป็นแบบนี้ ดั่งนั้น..เขาจึงตั้งใจเอาไว้ว่าต่อจากนี้ไป เขาจะดูแลเด็กผู้หญิงคนนี้ที่เขาเคยได้เห็นถึงความน่ารักสดใสแล้วแอบหลงรักเหมือนเป็นลูกสาวของตัวเอง แม้ว่าตอนนี้จะไม่เหลือเค้าของความน่ารักนั้นเลยก็ตาม..

“ถ้าผ่าตัดศัลยกรรมมันเรื่องใหญ่ จันหนูยังไม่ผ่าตัดได้มั๊ยคะ”

ภากรที่เอาน้ำนมมือของเด็กหญิงผละหน้าออกทันที “ทำไม่ละ”

“พี่หมอบอกว่าต้องพักผ่อนด้วย ถ้าเกิดไม่ได้ไปกินอาหารที่ภัตตาคารลอยฟ้าด้วยกันก็แย่สิคะ หนูอุตส่าห์นับวันรอ..”

DIFFERENCE OF WOMEN AND MEN

ศิลาเย็นรออยู่หน้าบริษัทที่นฤมลทำงานอยู่ เขาเดินวนเป็นวงกลมอยู่หน้าลิฟท์เพื่อรอว่าเมื่อไหร่คนจะมา..

แต่นฤมลเดินเข้ามาจากด้านนอกตรงเข้ามาเพื่อจะกดลิฟท์ ศิลาที่หันหลังให้จึงมองไม่เห็น..พอประตูลิฟท์เปิดออก เขาก็รีบชะเง้อมอง ปากกวางนฤมลเดินเข้าไป เขาก็รีบเดินตามเข้าไปทันทีที่ประตูลิฟท์จะปิด

นฤมลตกใจที่อยู่ดี ๆ ก็มีผู้ชายพรวดพราดเข้ามาในลิฟท์ แต่พอเห็นว่าเป็นเขาก็เบือนหน้าหนี

ศิลาเงยบอญ่พักใหญ่จึงเอ่ยทัก “วันเสาร์ต้องมาทำงานด้วยหรือ?”

“...”

“หรือว่าไม่อยากเจอผม ไม่อยากอยู่บ้านก็เลยหาเรื่องมาทำงานที่บริษัท”

นฤมลยังไม่ได้ตอบขึ้นไหน มัวแต่ยืนนิ่งเงยบ ศิลาที่รู้ว่าเธอทำงานชั้นไหนจึงกดให้แทน

“อยากอยู่ในลิฟท์กับผมนาน ๆ หรือ..”

นฤมลชะงักเล็กน้อยเมื่อรู้ว่าตัวเองลืมกด เธอมองตัวเลขบอกชั้นแล้วกดเลขเหนือขึ้นไปอีกชั้นเพื่อให้ลิฟท์หยุดที่ชั้นถัดไป..ประตูลิฟท์เปิดออก เธอรีบเดินออกทันที

ศิลารั้งแขนเธอไว้ ดึงเธอกลับเข้ามาในลิฟท์ แล้วกอดเอาไว้แน่น เธอพยายามสะบัดแขนเธอออก

“นี่หยุดฟังผมก่อนได้หรือเปล่า”

นฤมลหลุดออกมาจากอ้อมกอดเขาแล้วรีบกดให้ประตูลิฟท์เปิดอีกครั้ง วิ่งออกมา ศิลา

วิ่งตามออกมาอย่างรวดเร็ว เธอมองไปรอบ ๆ พบว่าชั้นนี้เป็นออฟฟิศร้าง ยังไม่มีบริษัทมาเช่า
ซื้อ รอบด้านเป็นกระจกใสถูกแปะด้วยกระดาษทาบเป็นรูปกากบาท แสงแดดจากภายนอกส่อง
เข้ามา

ศิลาล้วงกระเป๋ายื่นบัตรรูดบัตรเครดิตมาขวางหน้าเธอ แต่เธอสะบัดมันทิ้ง ๆ ที่ยังไม่รู้ว่าเป็นอะไร บัตรสองใบหลุดจากมือเธอแล้วตกลงพื้น เธอจึงรู้ว่ามันเป็นบัตรรูดบัตรเครดิตลอยฟ้าและ
เข้าใจว่าเขาซื้อมันมาใหม่

“ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วย..ทำแบบนี้มันน่ารักนักรึไง” ศิลาตะโกนใส่หน้า

นฤมลละสายตาจากบัตรมองหน้าเขา พยักหน้าช้า ๆ อย่างเหลืออด เดินตรงไปผลัก
เขาจนล้มลงแล้วไถลไปกับพื้นที่ลื่น..จากนั้นรีบวิ่งไปกดลิฟท์อีกครั้ง ลิฟท์ตัวเดิมเปิดออกทันที

“ผมจะไปวันที่ 3 มกรา ขอผมมีโอกาสได้ฉลองปีใหม่กับคุณไม่ได้หรือไง”

นฤมลชะงักชั่วขณะ พอประตูลิฟท์ทำท่าจะปิดลงอีกเธอก็กดซ้ำแล้วเดินเข้าไป

ศิลารีบย่นตัวเองลุกขึ้นแต่ก็ทำได้แค่นั่งยอง ๆ รู้ว่าคงไม่ทันที่จะเข้าไปในลิฟท์จึงคว้า
บัตรไปหนึ่งขยำแล้วปาเข้าไปตกลงข้าง ๆ เท้าของเธอในลิฟท์

“ผมไปรัสเซีย..ได้ยืนยันัยว่าผมไปรัสเซีย แล้วก็คงไม่มีโอกาสได้เจอคุณอีกสองปี”

ประตูลิฟท์ปิดลงทันที..

LESSON 3 : THE END OF THE YEAR

31 DECEMBER 8.00 AM

LUNG AND HEART

ปราโมทย์และแม่ของเขาเปิดประตูเข้ามาในห้องทำงานส่วนตัวของนายแพทย์ผู้ทำหน้าที่ผ่าตัดพ่อกของเขา ตัวปราโมทย์เองระงับอาการดีใจเอาไว้ได้ แต่แม่ของเขาดูตื่นเต้นมากกว่าหลายเท่า..

“เมื่อครู่เราเพิ่งทราบข่าว” นายแพทย์คนนั้นบอกหลังจากที่สองแม่ลูกนั่งลงตรงหน้าเขา “ว่ามีผู้บริจาคร่างกายรายหนึ่งเสียชีวิต”

“หรือคะ” แม่ของปราโมทย์ยิ้มด้วยความดีใจ “สามีดิฉันก็จะได้ผ่าตัดแล้วใช่ไหม”

“คาดว่าคนนำร่างกายของผู้บริจาคมาถึงที่นี้อีกสักสองสามชั่วโมง หลังจากนั้นเราก็จะนำเอาหัวใจของผู้บริจาคมาเก็บแช่เย็นไว้ แล้วก็เตรียมการผ่าตัดให้กับผู้อำนวยการให้เร็วที่สุด”

“..แล้วเรื่องกรู๊ปเลือดละครับ”

“เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วงครับ มันเป็นเรื่องพื้นฐานที่พวกเราต้องรู้ว่าผู้บริจาคท่านไหนตรงกับผู้รอรับบริจาคท่านไหน สำหรับกรณีของผู้อำนวยความสะดวกแล้วเรายังตรวจสอบมากขึ้นตอนนี้หน้าที่ของคุณคือบอกให้ผู้อำนวยการหรือพ่อของคุณสบายใจเอาไว้ว่าอีกไม่นานท่านก็จะกลับมาแข็งแรงอีกครั้ง”

แม่ของเขาพยักหน้าเข้าไปเข้ามาพลงขันน้ำตา “ขอบคุณมากนะคะคุณหมอ ดิฉันขอบคุณจริง ๆ ที่ไม่ทิ้งพวกเราไปในวันนี้”

“ไม่เป็นไรครับ ปีใหม่สำหรับผมยังมีอีกหลายปี แต่สำหรับคนไข้แล้วอาจจะเป็นปีสุดท้าย ดังนั้นผมเต็มใจเพื่อช่วยชีวิตผู้อำนวยการโรงพยาบาล..สามีของคุณ ซึ่งก็คือว่าเป็นการฉลองปีใหม่ที่พิเศษสุดสำหรับผมแล้ว”

นั่นสินะ..ปราโมทย์ไม่เคยคิดมาก่อนว่าปีใหม่นี้อาจจะเป็นปีสุดท้ายของพ่อของเขา จนกระทั่งมาได้ยินคำพูดของนายแพทย์คนนี้..

เขาเดินเคียงกับแม่ที่ยังคงสูญหายใจพี๊ดพืดหลังจากร้องไห้ยินดีที่พอจะได้ผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจเสียที เดินลงมาชั้นล่างของโรงพยาบาล มีต้นคริสมาสต์สูง 2 เมตรต้นหนึ่งตั้งเด่นอยู่กลางห้องโถง เส้นสายรุ่งโรจน์พาดไปมาจากยอดต้นไปสู่ระเบียงชั้นลอย

ถ้าการไปกัฏตาครอลอยฟ้าคือความปรารถนาของพ่อของเขา และเป็นความปรารถนาที่ตั้งอยู่บนความไม่แน่นอนระหว่างความเป็นและความตาย ก็หมายความว่ามันเป็นเรื่องที่พ่อให้ความสำคัญกับมันมาก..

“แม่ครับ..เรื่องไปกัฏตาครวันนี้”

แม่ของเขาลืมไปเสียสนิท ดังนั้นจึงร้องอุทานออกมา “ตายจริง..แม่ลืมไปเลย”

“ผมไม่เข้าใจว่าทำไมพ่อก็อยากจะไปกัฏตาครนี้นัก แต่ถึงอยากจะไปก็คงไปไม่ได้แล้วเพราะยังงี้ก็ต้องรอผ่าตัดวันนี้”

แม่พยักหน้าช้า “นั่นสิ..คงไปไม่ได้”

ปราโมทย์เหลือบเห็นร้านกาแฟภายในโรงพยาบาล เขาไม่ได้นอนเต็มอิมมาหลายวัน จึงเดินตรงเข้าไปทันที แล้วนั่งลงตรงเคาน์เตอร์บาร์หน้าร้านพร้อมกับสั่งกาแฟร้อนด้วยความเคยชินเหมือนตอนอยู่ในอเมริกา

แม่ของเขาค่อย ๆ เดินตามมานั่งข้าง ๆ

“ที่นั่นสวยงามมาก..”

ปราโมทย์หันมองแม่ของเขา ยังรู้สึกสมองเบลอล ๆ ในตอนเช้า

“ที่นั่นมองเห็นกรุงเทพได้รอบตัว กรุงเทพเวลากลางคืนที่มีแสงไฟมากมาย พ่อเขาหลงใหลอยากจะเห็นมันพร้อม ๆ กับลูก”

กาแฟร้อนมาเสิร์ฟตรงหน้าเขาพอดี เขาหยิบช้อนขึ้นมากินกาแฟ กลิ่นกาแฟทำให้รู้สึกกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาบ้าง

“กรุงเทพก็เปรียบเหมือนปอด มีแม่น้ำเจ้าพระยาแบ่งปอดออกเป็นสองข้าง เส้นสายระโยงระยางของถนนก็คือเส้นเลือดฝอยที่หล่อเลี้ยง ปอดทำหน้าที่ฟอกเลือด ยิ่งฟอกมากเข้าตัวเองก็สกปรกมากขึ้น เหมือนกรุงเทพ ทุกคนต่างหลั่งไหลเข้ามาเพื่อมองหาโอกาส หางานดี ๆ ทำ แต่ไม่เคยนึกถึงปอดคุณนี่ที่ค่อย ๆ แย่ลงทุกวัน ๆ

ถ้าจำนวนแสงไฟที่ส่องสว่างทั่วทั้งกรุงเทพคือจำนวนของเม็ดเลือดที่หลั่งไหลเข้ามา เราจะมองภาพออกว่ามีผู้คนมากมายมหาศาลแค่ไหนในกรุงเทพและมีของเสียมากมายขนาด

ไหนจากเม็ดเลือดเหล่านั้น พ่อของลูกทำหน้าที่ช่วยชีวิตคนในโรงพยาบาล ทำหน้าที่เป็นหนึ่ง
ในโรงงานฟอกเลือดให้กับปอดแห่งนี้ ดังนั้นเขาจึงอยากให้คุณเห็น..ว่ามีคนอีกนับล้านที่รอให้
เราช่วยชีวิตพวกเขา”

ปราโมทย์วางข้อลงแล้วยกถ้วยขึ้นดื่ม..

“พ่อเค้าอยากจะทำให้ลูกเห็นแบบนี้”

“ถ้าอย่างนั้นก็เลื่อน..”

“เลื่อน..” แม่ของเขามองอย่างไม่เข้าใจ

“เลื่อนการผ่าตัดไปวันพรุ่งนี้ ตอนตีหนึ่ง ของวันที่หนึ่ง มกราคม เริ่มต้นปีใหม่พอดี”

“แบบนี้จะได้หรือ..นี่คุณหมอเค้าก็อุตสาหะอยู่ประจำเพื่อ..”

“ผมอยากพาพ่อไปที่นั่นก่อน สักแค่ชั่วโมงเดียวก็ย้งดี ไปฉลองปีใหม่ทีนั่นด้วยกันสาม
คนพ่อแม่ลูก แม่เองก็อยากให้เป็นแบบนี้ไม่ใช่หรือครับ”

31 DECEMBER 9.00 AM JUST ONLY ONE

สัตว์แพทย์เดินออกมาจากห้องตรวจที่มีสุนัขพันธ์บางแก้วอายุ 2 ปีนอนให้น้ำเกลืออยู่นั่งลงตรงโต๊ะหน้าเจ้าของสัตว์เลี้ยง มีสีหน้าเบื่อหน่ายอย่างเห็นได้ชัด

“คุณยายแผลอวางน้ำยาล้างห้องน้ำไว้ข้าง ๆ งานให้อาหารสุนัขหรือครับ” เขาถามเสียงดู

“คะ..ดิฉันเพิ่งนึกได้เมื่อตะกี้เองว่า ดิฉันคงลืมทิ้งเอาไว้ตอนที่ทำความสะอาดห้องน้ำ” ปราณีหุบตาลงต่ำไม่มองหน้าสัตว์แพทย์

“คุณยายครับ..นี่ยังโชคดีที่ผมเปิดคลีนวันนี้ คุณยายรู้หรือเปล่าว่ถ้าคุณยายไม่พาสุนัขมาเร็วกว่านี้ มันจะอาเจียนและท้องเสียจนตายเลยนะครับ”

“คะ..” ปราณีหน้าเสีย เสียงสั้นเครือ “ดิฉันสะเพร่าเอง..จนทำให้โฮ่งต้องเป็นแบบนี้ นี่ถ้าลูกชายของดิฉันรู้เข้าคงโกรธดิฉันน่าดูที่ไม่ดูแลมันให้ดี เค้าอุตสำห้ชื่อมันมาให้ดิฉันแท้ ๆ..โฮ่งเปรียบเสมือนตัวแทนลูกชายดิฉันเลยนะคะ”

“อะไรนะครับ”

“คะ..” เธอเงยหน้ามอง

“เมื่อที่คุณบอกว่าโฮ่งเป็นตัวแทนลูกชายคุณ”

“คะ..ลูกชายฉันย้ายไปมีครอบครัวแล้ว ฉันก็เลยอยู่คนเดียวมีโฮ่งเป็นเพื่อน..เพราะมีมันดิฉันเลยไม่เหงา”

“ถ้าโฮ่งตายไปจริง ๆ คุณจะเสียใจไหมครับ”

เธอขมวดคิ้ว “คุณหมอกถามแบบนี้ทำไม ดิฉันก็ต้องเสียใจสิคะ โฮ่งเป็นหมาของฉันนะคะ เป็นลูกชายของฉันด้วย”

สัตว์แพทย์คนนั้นถอนหายใจ เขาเงยบลงเพราะเห็นว่าลูกค้ากำลังโกรธในคำพูดของ

เขา

“แล้ววันนี้โง่งจะหายเป็นปกติไหมคะ..จะอาเจียนออกมาอีกหรือเปล่า”

“ครับ.คงต้องให้อาหารอ่อน ๆ ก่อน ก็เหมือนคนนั้นแหละครับ ที่สุนัขของคุณยาย
ผลอเลี้ยวหรือกินเข้าไป ก็เหมือนคนที่พยายามฆ่าตัวตายโดยกินสารประเภทนี้ หลังจากล้าง
ท้องแล้วก็จะต้องให้น้ำเกลือทดแทนสักระยะสามชั่วโมง แล้วก็พักให้มาก ๆ”

“ถ้าอย่างนั้นดิฉันก็พามันไปข้างนอกคืนนี้ได้ใช่ไหมคะ”

“ถ้าสุนัขมีแรงเดินได้แล้วก็น่าจะพาไปได้ครับ หรือไม่อย่างนั้นคุณยายก็ต้องใส่ตระ
กร้าหิ้วไปแทน แต่อย่าเพิ่งให้ทานอะไรแปลก ๆ นะครับ”

“คะ ดิฉันจะพามันไปภัตตาคารลอยฟ้า แต่มันคงจะกินอะไรไม่ได้แล้ว น่าเสียดายจริง
ๆ ลูกชายฉันอุตส่าห์เอาบัตรมาให้ ฉันตั้งใจจะพามันไป..”

“คุณยายรักลูกชายมากเลยนะครับ”

“แน่สิคะ คุณหมอลงมาอะไรแปลก ๆ อีกแล้ว”

“คุณยายรักโง่งมัยละครับ”

ปรานีจ้องหน้าสัตว์แพทย์เขม็ง..

“อย่าเพิ่งโกรธสิครับ ผมแค่อยากจะทำบอกว่า ถ้าคุณยายรักหมาของคุณยาย คุณยาย
ก็ควรจะมีมันเป็นมันนะครับ”

“...”

“ผมกำลังคิดว่าที่คุณยายพยายามทำก็เพื่อลูกชายของคุณยาย ไม่ได้เห็นมันเป็นมัน
แต่เห็นมันเป็นตัวแทนของลูกชายที่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน”

“คะ..แต่ว่า..”

“ถ้าสมมติว่าวันดีคืนดีลูกชายของคุณยายกลับมาอยู่กับคุณยายด้วยกันที่บ้าน คุณ
ยายจะยังรักโง่งอยู่ไหม..”

“ก็ต้องรักสิคะ ก็มันเป็น..”

“ถ้าสมมติว่าพอลูกชายคุณยายพาครอบครัวกลับมา วันหนึ่งโง่งเกิดไปขี้เรื้อราด ไปฉี่
ใส่รองเท้า เขาขนไปเลอะเสื้อผ้า กัดของทุกอย่างจนพัง กัดหลานของคุณยาย จนลูกชายคุณ
ยายทนไม่ไหวขออรั้งให้เอามันไปปล่อย คุณยายจะทำยังไง”

“ถ้าลูกชายดิฉันไม่ชอบก็คง..ฮะ..” ปรานีรู้ตัวในทันที สัตว์แพทย์คนนี้พูดถูกทุกอย่าง

สัตว์แพทย์ยิ้มอย่างใจดีมองหน้าปราณีที่ขาขวาดัด

“หมาอย่างโง่งก็มีหัวใจ มีความรู้สึกและก็เป็นตัวของมันเองนะครับ มันคงไม่
อยากให้เจ้าของหรือคนที่มันรักเอามันไปเปรียบเทียบกับหรือไปเป็นตัวแทนของใครต่อใคร..ตั้งแต่
เกิดมันมองเห็นเพียงคุณยาย ตายมันก็จะคิดถึงคุณยายนะครับ หมาพันธุ์บางแก้วที่ได้ชื่อว่ารัก
เจ้าของทุกตัวคิดแบบนี้”

ปราณีน้ำตาคลอ..ปรายตามองเข้าไปในห้องที่โง่งนอนหลับอยู่

“เคยได้ยินไหมครับที่เค้าบอกว่ามีหมาตัวหนึ่งเฝ้ารอเจ้าของที่ไม่มีวันกลับมาจนมัน
ตายตามไป...อันนั้นเป็นกรณีที่เจ้าของเสียชีวิต หมาตัวนั้นก็ยังคงมีความทรงจำดี ๆ กับเจ้าของ
แม้กระทั่งตายไป แต่กรณีของโง่งแล้ว..ถ้าวันใดมันถูกแย่งความรักไป ใจมันคงจะแตกสลายยิ่ง
กว่าคนเสียอีก”

ปราณีพยักหน้า พูดเสียงเครือ “ดิฉัน..เข้าใจแล้วค่ะ”

“หมาพูดไม่ได้ จะให้มันมาบอกว่ารักก็คงไม่ได้ จะให้เจ้าของรู้ว่ามันสุดแสนจะรักก็พูด
ไม่ได้ แล้วมันจะต้องทำยังไง..ต่อจากนี้ไปให้คุณยายลองดูว่าโง่งมันแสดงความรักยังไงกับคุณ
ยาย แล้วคุณยายจะรู้ว่ามันรักคุณยายมากแค่ไหนนะครับ..”

31 DECEMBER 10.00 AM
BLUESKY PAPER BIRD

“ไปหาเฟิร์นมาหรือ..ทำไมวันนี้ไม่เห็นบอกวิวจิล่ะ” วิวจิกำลังพับนกกระดาษ
อย่างตั้งใจอยู่บนเตียง

“ลืมนะมั้ง แต่ดูเหมือนเฟิร์นเค้าก็ไม่อยากจะให้ใครเห็นเท่าไหร่นะ”

“เฟิร์นแย่มากเลยหรอ”

“อืม..เหมือนกับเป็นคนละคน ทั้งตัวมีแต่แผลกับรอยดำๆ ขาวๆ บอลเองยังไม่กล้า
มองเค้าเลย เห็นว่าพ่อแม่อุปถัมภ์เฟิร์นก็ตายไปแล้วด้วยเพราะทนเจ็บไม่ไหว”

“ทนพิษบาดแผลไม่ไหวนะหรือ”

“ฮือ..ใช่ๆ”

“วิวจิลอยไปเยี่ยมมั้ง น่าจะให้เฟิร์นลองพับนกกระดาษเรียนดู เพื่อเฟิร์นจะมีกำลังใจ
ขึ้นมาบ้าง”

“แต่บอกลว่าเราอย่าเพิ่งไปเยี่ยมเฟิร์นเค้าตอนนี้ดีกว่า เค้าคงอยากไม่อยากให้ใคร
เห็นนะ”

“จั้นหรอ ผู้หญิงนี่เนอะ”

“วิวจิปับได้เท่าไรแล้วล่ะ”

“..เหลืออีกห้าสิบกว่าตัว..บอลอยากจะช่วยมั๊ย”

“ไม่เอาอะ บอกแล้วไงขอตัวที่หนึ่งพัน”

“ต่างกับวิวจิละ ดูเหมือนบอลไม่มีความหวังอะไรเลย..ก็เลยไม่รู้จะพับทำไปทำไม
ใช้มั๊ย”

“ไม่หรอก แค่อยากให้วิวจิดังใจพับเองให้หมดต่างหาก ก็วิวจิบอกเองไม่ใช่หรอว่าต้อง

“ตัวเองถึงจะส่งผลให้หายจากโรคนี้นะ”

“อ้อ..แต่ถ้าคนอื่นพบให้ด้วยความหวังให้โรจหายมันก็คงเหมือนกัน”

“แต่โรจก็ดูดีขึ้นมากเลยนะ เมื่อก่อนผมจะตาย ตอนนี้อยู่ฟื้นแล้ว หน้าก็ไม่ค่อยซีดมาก เลือดดำเดาก็ไม่ไหล รอยข้ำ ๆ ก็ไม่มี ผมก็วิ่งน้อยลง”

“แต่โรคธาลัสซีเมียที่โรจเป็นก็เอาแน่เอาอนไม่ได้ หมอบอกแบบนี้ละ เดียวดีเดียวร้าย โรจต้องหมั่นไปถ่ายเลือดบ่อย ๆ อาจเกือบทั้งชีวิต”

“ถ้าเป็นบอล บอลไม่เอาด้วยหรอก ขอตายดีกว่า”

“ทำไมอะ ไม่อยากมีชีวิตอยู่หรือไง..”

“อ้อ..ถ้าบอลเป็นแบบโรจ บอลคงจะไม่เข้มแข็งเท่าโรจหรอก.. อีกอย่างก็คงไม่ใช่คนที่ มีพ่อแม่อุปถัมภ์คอยจ่ายค่าหมอยาให้หรอก..ถ้าฉันก็อย่าเสียตั้งครึกษาเลยดีกว่า”

“แต่คิดแบบนี้มันไม่ดีนะ คนเรายังไงก็ต้องมีชีวิตอยู่ ห้ามคิดอยากตายเด็ดขาด”

“เพราะโรจเข้มแข็งไง โรจยังมีคนให้กำลังใจว่ายังไงตัวเองก็ต้องเข้มแข็งเพื่อเค้า แต่บอลไม่มีอะไรให้ต้องนึกถึงนี่”

“ทำไมพูดแบบนี้ไปอีกแล้ว ดูอย่างเฟิร์นดี ตอนนี้นี้เค้าก็ไม่มีใครเหมือนกันนะ ถ้าเทียบกันแล้วเค้าหนักกว่าโรจซะอีก”

“...”

“ถ้าบอลอยากมีพ่อแม่อุปถัมภ์เดียวโรจบอกพ่อกับแม่ให้”

“ไม่เอา..”

“ทำไม”

“บอลไม่อยากแย่งพ่อแม่ใคร”

“ไม่ใช่ละ..พ่อแม่อุปถัมภ์โรจเค้าก็ถามถึงบอลตลอดนะ โรจเองก็บอกว่าบอลนำ สงสารไม่มีใคร”

“..บอลอยู่แบบไม่มีใครเป็นเพื่อนเฟิร์นดีกว่า เฟิร์นเป็นแบบนี้ไม่น่ารักเหมือนแต่ก่อน ก็คงไม่มีใครอยากได้ไปเป็นลูกหรอก..บอลคิดแล้วว่าจะอยู่กับเฟิร์นตลอดไป”

“ถึงได้ซื้อกระดาษสีฟ้ามาหรือ”

บอลหันมาทันที “โรจรู้ได้ไง”

“ก็เห็นชอบออกไปข้างนอกเรื่อย ๆ กลับมาก็มืออะไรสีฟ้า ๆ มาเรื่อย ๆ คงไม่ได้ไปนั่งเล่น

อย่างเดียวหรือมั้ง คงแอบไปนั่งทำอะไรคนเดียวไม่ให้ริวจิรู้”

“งั้นถ้ารู้แล้วห้ามไปบอกเฟิร์นนะ”

“ถึงว่าไม่ยอมพบบนก็ให้ริวจิ ที่แท้ก็แอบพบบนก็ให้เฟิร์นนี่เอง”

“ริวจิห้ามบอกเฟิร์นนะ ห้ามบอกเด็ดขาด บอลจะรอให้เฟิร์นกลับมาที่นี่”

“ฮะ ๗ ริวจิจะไปบอกเฟิร์นได้ยังไงละ อย่างลับๆไปเลย ว่าแต่พบได้ก็ตัวแล้ว”

“ครบแล้ว”

“จริงหรือ..” ริวจิทำตาโต

บอลก้มลงดึงเอาถุงพลาสติกใต้เตียงออกมา..ข้างในถุงเป็นลังกระดาษที่เล็กกว่าลังของริวจิไม่มากนัก แต่มีนกกกระดาศสีฟ้าอยู่เต็มลัง

“โห..จริง ๗ ด้วย บอลนี่ขยันจริงๆ ริวจิทำตั้งนานยังไม่ครบพันธุ์”

“ไม่หรอก ก็ทำตั้งแต่ตอนที่รู้ว่าเฟิร์นเข้าโรงพยาบาล”

“งั้นก็ก่อนที่ริวจิเล่าเรื่องนกกกระเรียนนะสิ”

“อ้อ..ก่อน นานแล้วแหละ..ตอนที่เฟิร์นเข้าโรงพยาบาลใหม่ ๗ บอลไปหาแต่เฟิร์นไม่รู้หรอกเพราะว่ายังเจ็บหนักอยู่มาก ริวจิช่วงนั้นก็ต้องอยู่ถ่ายเลือดที่โรงพยาบาลบ่อย ๗ ก็เลยไม่รู้แล้วบอลก็เจอหมอมคนหนึ่งเค้าเฝ้าเฟิร์นตลอด เค้าก็บอกบอลว่าถ้าอยากให้เฟิร์นหายเร็วๆ ก็ลองพบบนดู แล้วเค้าก็สอนให้พบ”

“หมอมคนนั้นหรือ..”

“อ้อ..หมอมคนที่ทำให้เฟิร์นเป็นแบบนี้แหละ”

31 DECEMBER 12.00 AM BLUESKY DRESS

ภากรถือถุงกระดาษเข้ามาในห้องผู้ป่วย

“สวัสดิ์คะ พี่หมอ” เฟิร์นค่อย ๆ ยกมือไหว้ เติงนอนถูกทำให้ชันขึ้นเพื่อให้เด็กหญิงได้

นั่ง

ภากรชูถุงกระดาษ “อะไรเอ่ย..”

“ชุดที่จะใส่ไปภัตตาคารหรือคะ”

ภากรหยิบชุดสีฟ้าคลี่ออก เป็นชุดราตรีเด็กน่ารักยาวประมาณหนึ่งเมตร ซึ่งใส่พอดีตัว
ของเฟิร์น

“พี่หมอลืดอกเอาที่มันไม่มีริ้วกับลูกไม้มากนัก เดี่ยวมันจะระคายผิว แต่ก็นึกเสียดาย
เพราะชุดที่มีลูกไม้สวยกว่านี่อีก”

“แค่นี้หนูก็ดีใจจะแย่แล้วคะ”

“อยากลองใส่ดูก่อนมั๊ย”

เฟิร์นพยักหน้า..ภากรจึงกดเรียกนางพยาบาลให้มาช่วยใส่ชุดให้เด็กหญิง

ครู่หนึ่งนางพยาบาลประคองเฟิร์นออกมาจากห้องน้ำ เฟิร์นในชุดราตรีสีฟ้าดูน่ารัก
เหมือนวันที่เขาเจอครั้งแรกไม่มีผิด แม้หน้าตาจะเปลี่ยนไปแต่สำหรับเขาแล้วเด็กหญิงได้ส่ง
ความน่ารักไร้เดียงสาผ่านออกมาจากดวงตาที่ดูเปี่ยมสุขที่สุด

“น่ารักมากจริงๆ นี่ถ้าพี่หมอลืดอกเองคงไม่ได้แบบนี้แน่ แฟนพี่หมอลืดอกให้นะเนี่ย”

“จริงหรือคะ แล้วแฟนพี่หมอลืดอกจะไปวันนี้มั๊ย”

“ไปสิ..ไปกันสามคน เหมือนพ่อแม่ลูก”

อยู่ดี ๆ เด็กหญิงมีน้ำตาซึมออก..ภากรพลอยจิตใจห่อเหี่ยวไปด้วย

“เป็นอะไร ทำไมอยู่ดีร้องไห้ล่ะ” ภากรคุกเข่าเข้าไปลูบผมเด็กหญิงเบา ๆ นางพยาบาลประคองอยู่ด้านหลัง

“ที่แรกหนูคิดว่าแฟนพี่หมอละรังเกียจหนู ก็เลยไม่ค่อยมาพร้อมพี่หมอละ”

“ไม่ใช่ ๆ แฟนพี่หมอลำงานยุ่งนะ..จริงๆพี่หมอลังใจจะอุบเอาไว้เป็นความลับจนถึงที่ภักตาคาร แต่ตอนนี้คงต้องบอกแล้วละเห็นหนูร้องไห้แบบนี้”

“บอกอะไรหรือคะ”

“แฟนพี่หมอลให้บัตรสองใบนี้มา คำสั่งจะให้พี่หมอลไปกับหนูโดยเฉพาะ คำสั่งเตรียมอาหารมือพิเศษให้หนูนะ”

“อาหารพิเศษหรือคะ..ทำไมแฟนพี่หมอลถึงเตรียมได้ล่ะ”

“แฟนพี่หมอลคำเป็นผู้จัดการภักตาคารที่นั่นนะ”

31 DECEMBER 1.00 PM

PROSTHESIS LEFT LEG

“ลองอีกครั้งนะ” ปิติจับต้นแขนน้องชาย “เกือบได้แล้ว”

ปานพยักหน้าอย่างแข็งขันแม้จะหัดเดินโดยใช้ขาเทียมมากกว่าสองชั่วโมงแล้วก็ตาม

“คราวนี้พี่จะปล่อยนะ”

“อย่าปล่อยนะพี่” ปานร้อง

“ไม่เป็นไร ถ้าล้มพี่รับทัน”

ปานมองพี่ชายอย่างนิ่งกลัว แต่สุดท้ายก็ลองเดินโดยไม่มีมือของพี่ชายจับที่แขน..ปานค่อย ๆ เดินไปตามทางเดินโถงในโรงพยาบาลอย่างช้า ๆ มีราวจับอะลูมิเนียมอยู่ด้านซ้ายห่างจากตัวประมาณ 50 เซนติเมตร

“เห็นมั๊ย ปานก็เดินได้โดยไม่ต้องมีพี่จับ”

ปานหยุดแล้วหันมายิ้ม “เรื่องแค่นี้ปานทำได้อยู่แล้วนา”

“คราวนี้เดินไปตรงกลางแล้วเลี้ยวกลับมา”

“เอางั้นเลยหรือ”

“ทำเถอะน่า นึกถึงอาหารอร่อย ๆ เอาไว้”

ปานเดินห่างออกไปจากราวจับ ไปตรงกลางของทางเดินยาว อีกด้านหนึ่งเป็นกระจกใสมองเห็นข้างนอกโรงพยาบาล

“เลี้ยวกลับมา”

ปานหมุนตัวแต่แล้วกลับล้มลง ขาเทียมหลุดกระเด็นไปขีดขอบกระจก ปิติรีบวิ่งเข้าไปทันที แต่ปานเบะปากทำท่าจะร้องให้ออกมาแล้ว

“เจียบนะ ๆ อย่าวร้อง ๆ เรื่องแค่นี้เองนะ ” ปิติกอดน้องชายที่ตอนนี้นั่งอยู่กับพื้น ขาข้างขวายื่นออกไปข้างหน้า ส่วนขาข้างซ้ายที่ขาดเอียงชี้ไปทางขาเทียม “เดี๋ยวเอาใหม่”

ปานขมใจไม่ให้ร้องให้ได้ แต่ก็มึนน้ำตาซึมออกมาเปื้อนหางตา

“ดี ๆ ไม่ต้องร้อง แค่นี้เอง น้องพีเก่งอยู่แล้ว มาลุกขึ้นพักก่อน”

“ถ้าปานไปลั้มนที่นั่นจะทำยังไง..”

“ไม่เห็นเป็นไรเลย ปานจะลั้มนได้ไงก็มีพี่อยู่ข้าง ๆ”

“อย่างนี้ถ้าเป็นอาหารบัพเพทปานก็ต้องให้พี่ไปตักให้ตลอดเลย”

“แค่ตักอาหารพี่ตักให้ได้หรรอกน่า ปานมีหน้าที่กินอย่างเดียว”

“ความจริงปานไม่ไปก็ได้นะ..ดีกว่าพี่จะต้องอายุที่คนอื่นเห็นว่าพี่มีน้องพิการ”

“พูดอะไร ทำไมพี่จะต้องอายุด้วยล่ะ พี่ไม่เหมือนกับ..” ปิติชะงักในคำพูดตัวเอง “พี่ไม่เหมือนกับคนอื่น ๆ หรรอกที่จะมาอายุเพราะมีน้องพิการ อย่าพูดแบบนี้อีกนะ”

ปิติพาปานมานั่งลงข้าง ๆ รวบรวม มองออกไปด้านนอก

“ปานเพิ่งรู้ว่าพอกับแม่คงอายุที่ปานเป็นแบบนี้ ถึงได้ไม่ให้ปานไปไหน หากครูมาสอนหนังสือที่บ้าน”

“ไม่หรรอก..ไม่มีใครคิดแบบนี้หรรอกนะ ขอให้ปานหัดเดินได้ พี่จะพาปานไปทุกงานที่พ่อพาพี่ไปเลย”

“จริง ๆ นะ”

“อ้อ..ปานจะได้ไปจนเบื่อไปเอง เหมือนพี่ที่เบื่องานพวกนั้น”

ปานสุดท้ายใจพาเอาน้ำจุมูกกลับเข้าไป มองออกไปยังต้นไม้ที่ชูลำต้นสูงเรียซัน

“พี่..ที่เราเล่นขี้จักรยานกันจนปานเป็นแบบนี้”

“...”

“ปานไม่เคย..”

“เรื่องนั้นช่างมันเถอะ..ยังไงพี่ก็เต็มใจอยู่กับน้องของพี่” ปิติลุกขึ้นยืนแล้วยื่นมาให้
น้องชาย “..ลุกขึ้นมาฝึกต่อดีกว่า”

31 DECEMBER 2.00 PM LETTER

“จดหมายของผมหรือครับ” พิภพถามเจ้าหน้าที่เรือนจำผู้นำจดหมายไม่ดีแสดมปีมาให้เขา “เธอมาที่นี่หรือครับ”

“ใช่..เธอแค่เอาจดหมายนี้มาให้แล้วก็รีบกลับไป แต่ว่าเราจำเป็นต้องเปิดอ่านก่อน ที่ จะส่งถึงนาย”

เขามองรอยฉีกของซอง..

“อ่านสิ..เมียนายเขียนมาได้ซึ่งจริงๆ นายโชคดีมากจะมีเมียที่รักนายอย่างนี้”

พิภพมองเจ้าหน้าที่ รู้สึกเขินอายขึ้นมา..พอเจ้าหน้าที่เดินจากไปเขาจึงนั่งลงในห้องขังขนาด 4 x 4 ตารางเมตร แล้วดึงกระดาษคลี่ออกมาอ่าน

ถึง พิภพ

ให้ฉันได้เขียนจดหมายถึงเธอนะ..ฉันยอมทำตามที่คุณบอกทุกอย่าง ถ้าเธอไม่อยากเจอฉัน ไม่อยากรับสายของฉัน หรือไม่ยอมรับเสียงเรียกจากฉันก็ไม่ใช่ไร แต่ให้ฉันได้ใช้จดหมายสื่อสารกับเธอก็เพียงพอแล้ว เธอจะไม่ตอบกลับก็ไม่ใช่ไร แต่ได้โปรดอย่าห้ามให้ฉันเขียนถึงเธอเลย

วันนี้ฉันกับลูกของเราจะไปภัตตาคารลอยฟ้า ภัตตาคารที่เธออยากไปที่สุด ลูกของเราก็อยากไปเหมือนกัน ฉันจึงจะพาลูกไปวันนี้ แค่เพียงสองคน

ฉันอยากให้เธอมาด้วย แต่ก็คงเป็นไปไม่ได้ เธอคงออกมาไม่ได้ ฉันกับลูกจะทานอาหารเพื่อเธอ จะชมวิวของกรุงเทพและถ่ายรูป

ไปให้เธอได้ดู ฉันจะหัดทำอาหารอย่างที่ภักตาศาครนี้ทำให้เธอทาน
วันนี้ตอนเที่ยงคืน ฉันอยากให้เธอมองไปบนท้องฟ้า บางทีเธอ
อาจจะได้เห็นพลุที่ภักตาศาครจุด และก็จะมีพลุอันสุดท้าย ที่ฉันกับลูกจะ
จุดเพื่อเธอ
ขอให้เธอได้เห็นพลุนั้น

พันดาว

31 DECEMBER 3.00 PM OPERATION

ห้องพักแพทย์..

“เลื่อนผ่าตัดอย่างงั้นหรือครับ” นายแพทย์ผู้รับผิดชอบการผ่าตัดถามย้ำกับปราโมทย์
“ผู้อำนวยการท่านรอไม่ไหวแล้วนะครับ”

ภากรที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามามองคนทั้งสาม ปราโมทย์ ภรรยาของผู้ผู้อำนวยการและ
แพทย์ผู้รับผิดชอบการผ่าตัด

“เลื่อนเป็นตีหนึ่งได้มั๊ยครับผมขออ้อง ผมจะพาพ่อไปที่แห่งหนึ่งก่อน” ปราโมทย์จับ
ไหล่ นายแพทย์คนนั้น

“มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่เราจะเลื่อนการผ่าตัดนะครับ อีกอย่างหัวใจจากผู้บริจาคที่ได้มาก็
ต้องอยู่ในสภาพที่ใหม่ที่สุดด้วย หลังจากผ่าตัดแล้วเรายังต้องดูแลข้างเคียงของการต่อต้าน
อวัยวะจากร่างกาย ถ้าร่างกายของผู้ผู้อำนวยการไม่ยอมรับ ก็ถือว่าล้มเหลว..คุณเข้าใจถึงความ
เสี่ยงตรงนี้มั๊ย”

“แต่พ่อผมอยากไปที่นี้ พ่อบอกแบบนี้ว่าอยากไปที่นี้ในวันนี้ให้ได้”

“ผมไม่อนุญาต ในฐานะหมอ ผมขอไม่อนุญาตให้นำคนไข้ออกนอกโรงพยาบาลใน
ขณะนี้”

“คุณหมอ!!”

แม่ของปราโมทย์เขย่าแขนลูกเบา ๆ เป็นเชิงปราม

“ถ้าร่างกายพ่อไม่ยอมรับหัวใจใหม่จะเป็นยังไง” เขาถามขึ้น

“ท่านก็จะ..”

“ถ้าเลื่อนการผ่าตัดมันจะทำให้ผลมันแย่งลงหรือ”

“ร่างกายของท่านตอนนี้ไม่รับรู้อะไรแล้วนะครับ ถึงคุณจะไปหาท่านไปที่ที่ท่านอยากไป

ท่านก็ไม่รับรู้”

“นี่พ่อผมอาจจะตายโดยที่ไม่ได้ทำสิ่งที่อยากทำที่สุดกับครอบครัวอย่างนั้นหรือ”

“ไม่ว่าคุณจะถูกยิงยังไงผมก็..”

ภรรยาที่ยืนฟังอยู่ตั้งแต่ต้นก้าวเข้ามาแทรกคนทั้งสอง

“ไม่มีพ่อของคุณ คุณไปที่นั่นไม่ได้หรือไง”

ปราโมทย์มองหน้าเขา “พ่อเป็นคนอยากไป ไม่มีพ่อแล้วจะมีประโยชน์อะไรที่จะไป”

“คุณแน่ใจว่าพ่อคุณอยากไป หรือพ่อคุณอยากให้คุณไป”

ปราโมทย์ชะงัก.. “..เราต้องไปกันทั้งสามคนสิ พ่อแม่ลูก”

“แต่ที่เราปล่อยให้ผู้ป่วยเสี่ยงแบบนั้นไม่ได้นะครับ ถ้าพ่อคุณเป็นอะไรไประหว่างนั้น คุณจะทำยังไง”

“..”

“ก่อนหน้านี้ ผู้อำนวยการเคยบอกผมว่าสถานที่ที่อยากให้คุณชายไปเห็นมากที่สุดคือ ชั้นบนสุดของตึกที่สูงที่สุด ซึ่งก็คือภัตตาคารลอยฟ้า ท่านอยากให้คุณไป แม้ไม่มีท่านก็ยังไม่อยากให้คุณไป”

ปราโมทย์นิ่งอึ้ง แม่ของเขาเองก็เริ่มที่จะเห็นด้วยกับภรรยา

“ถ้าสถานที่ที่คุณจะไปคือภัตตาคารลอยฟ้าอย่างที่ผมพูด ยังมีเวลาถึงเที่ยงคืนของวันนี้ ขอให้คุณอนุญาตให้ผมขอได้ผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจพ่อของคุณ คุณอยู่ดูการผ่าตัดได้จนสำเร็จ ซึ่งน่าจะกินเวลาหลายชั่วโมงแต่คงไม่เกินเที่ยงคืน จากนั้นพ่อของคุณจะต้องพัก ส่วนคุณก็รีบไปที่นั่น ให้แม่ของคุณอยู่เฝ้าท่านที่นี่..”

LESSON 4 : SKY RESTAURANT

31 DECEMBER 9.00 PM TO 1 JANUARY 0.01 AM

ภัตตาคารลอยฟ้าตั้งอยู่บนชั้นที่สูงที่สุดของตึกที่สูงที่สุดในกรุงเทพมหานคร ที่นี่เป็นย่านใจกลางเมืองที่มีผู้คนมากมายหลั่งไหลกันเข้ามา แม้จะเป็นเทศกาลส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ที่เหล่าคนกรุงเทพฯจะออกเดินทางไปเที่ยวต่างจังหวัด ก็ไม่ได้ทำให้รถราในย่านนี้ลดน้อยลงเลย

บอลกับริวจินั่งอยู่บนรถบัสดโดยสารประจำทาง ที่นั่งคู่ด้านขวามือติดกับประตูทางเข้าตอนกลาง

แสงไฟสีส้มหลากหลายส่องระยิบระยับ ต้นคริสต์มาสขนาดสูงกว่า 5 เมตรตั้งอยู่บริเวณลานหน้าห้างชื่อดัง มีการจำลองสถานที่ต่าง ๆ จากหลายประเทศมาไว้ให้บรรดานักท่องเที่ยวและชาวต่างชาติได้ถ่ายรูป มีเสียงเพลง Merry Christmas ดังก้องแม่ไปทั่วบริเวณผสมผสานกับเสียงจอแจของผู้คนที่ดังเล็ดลอดเข้ามาในรถบัสดโดยสารที่เด็กทั้งสองนั่งอยู่

บอลเอามือเกาะกระจกรถมองสีส้มนั้นไม่วางตา ริวจิเองก็เอี้ยวตัวยื่นหน้ามาติดกระจก

“ต้นคริสต์มาสต้นนั้นใหญ่มาก ๆ เลย ริวจิ” บอลมองไปที่ต้นคริสต์มาสต้นนั้น ในขณะที่รถค่อยเคลื่อนอย่างเชื่องช้าเนื่องจากรถติด “อยากให้ที่บ้านมีมั่งจัง”

“ฮะ ๆๆ มีไม่ได้หรอก คงแพงมากเลยละ” ริวจิเข้าใจว่าบอลอยากได้ต้นคริสต์มาสที่เขาไปตั้งอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

“เห็นพุงนี้แม่บอกว่าจะมีคนมาเลี้ยงอาหารกลางวันด้วย” บอลหมายถึงแม่สมมติที่คอยดูแลเด็ก ๆ “แต่วันนี้ไม่รู้จะอิมมากจนกินต่อพุงนี้ไหวหรือเปล่า”

“แม่บอกว่าให้กลับก่อนเที่ยงคืน แต่ว่าเที่ยงคืนมันลดลงปีใหม่นี้นา”

“จันเราก็คือโทรศัพท์ที่ไปตอนเที่ยงคืนสิ บอกว่าเรากำลังสนุกอยู่เลย แม่เค้าพ้อว่าเราไม่เป็นอะไรเค้าก็คงไม่คิดอะไรแล้วละ”

“อ้อ..เอางี้ก็ได้ จันทอนเที่ยงคืนเราโทรหาแม่กัน” วิจัยยิ้ม “ว่าแต่บอลเอากล่องนี้มาทำไม”

บอลก้มมองกล่องได้เท่าตัวเอง บอลหันไปยิ้มให้วิจัย “เดี๋ยวก็รู้..”

-- 8LOVE --

ภาภรเดินเข้ามาในห้องผู้ป่วยที่เฟิร์นนอนอยู่ เฟิร์นลุกขึ้นนั่งอย่างดีใจ

“พี่หมอ ผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจของลุงคนนั้นเป็นยังบ้างคะ”

“เสร็จเรียบร้อยแล้วละ พี่งเสร็จเมื่อครู่นี้เอง” ภาภรนั่งลงบนโซฟาข้างห้องอย่างเห็น้อยล้ำ

“พี่หมอลับก่อนมั๊ยคะ สักชั่วโมงก็还好”

“..ก็ดีนะ ถ้าพี่หมอลงมือในตอนนี้สักชั่วโมง”

“คะ..”

“อ้อ..จริงสิ อยู่ดีๆ เพื่อนหนูคนนั้นก็โทรมาอีกแล้วละ”

“ใครหรือคะ”

“คนที่ชื่อบอลละ พี่หมอลเคให้เบอร์ติดต่อไป เคาก็เพิ่งจะโทรมาเป็นครั้งแรก เค้าบอก ว่าฝากสวัสดีปีใหม่กับหนูด้วย”

“หรือคะ” เฟิร์นยิ้ม

“พี่หมอก็เลยถามว่าวันนี้ที่บ้านมีงานเลี้ยงหรือเปล่า บอลก็เลยบอกว่าวันนี้ไม่มีแต่ ฟุ้งนี้มี แต่ว่าวันนี้บอลกับวิจัยไปที่อื่นแทน”

“บอลกับวิจัยไปที่อื่นหรือคะ..ที่ไหน”

ภาภรอมยิ้ม “ไม่รู้สิ..หมอฟังไม่ถนัดเท่าไรนะ รู้แต่ว่าพี่หมอบอกให้เค้าเอาลงนั่นไป ด้วย..”

-- 8LOVE --

วิดาในชุดราตรีสีขาวแปลกตาเดินออกมาจากลิฟต์ตรงเข้าสู่ประตูทางเข้าภัตตาคารที่มีพนักงานต้อนรับหญิงยืนต้อนรับอย่างเป็นกันเอง วิดาเย็นับตรไบนั่นให้พนักงานต้อนรับ

“สวัสดิ์คะ ..มาคนเดียวหรือคะ”

“อ้อ..คะ แต่ว่าอาจมีเพื่อนตามมาอีกคน”

“คะถ้าอย่างนั้นเชิญทางด้านนั้นนะคะ มีที่ว่างริมกระจกสามารถมองเห็นวิวได้”

วิดาเดินตามบริกรอีกคนเข้าไปนั่งตรงโต๊ะชุดเล็กที่มีแก้วสี่สองตัว บรรยากาศด้านนอก

เต็มไปด้วยแสงสว่างจากตึกและอาคาร รวมทั้งแสงไฟที่เพิ่มเติมเข้ามาเพื่อเฉลิมฉลองส่งท้ายปีเก่า

สวยงามจริง ๆ เพราะแบบนี้พี่ชายเราถึงได้เลือกที่นี่..

ครู่หนึ่งมีบิรกรเข้ามาเสิร์ฟน้ำ จากนั้นวิดาก็นั่งอย่างผ่อนคลายมองไปรอบกรุงเทมหานคร พื้นที่ห้องค่อยหมุนเบี่ยงกลมเพื่อให้ลูกค้าเห็นวิว 360 องศา

“สวัสดิ์ครับคุณผู้หญิง วันนี้คุณดูสวยมากเลยนะครับ” เสียงหนึ่งดังขึ้น

วิดารู้สึกแปลกใจกับเสียงนั้น จึงหันมาทันที

“พี่..”

“แหม..วันนี้ของสาวที่ดูสวยสมเป็นผู้หญิงจริง ๆ ไม่น่าเชื่อว่ามนตราแห่งรักจะชักนำให้ทอมกลายเป็นเธอแบบนี้”

วิดาก่อไหล่ทันที “อย่าทำให้เสียบรรยากาศได้มัย แล้วก็กรุณาเก็บเอาคำพูดเหล่านั้น ๆ อย่างมนตราแห่งรักไปใช้กับคนอื่น แล้วดาก็ไม่ใช่ทอมด้วย”

“อ้อ..” ศิลากพยักหน้าทำเป็นเข้าใจ ดึงเก้าอี้เพื่อจะนั่งลง

“ไปนั่งที่อื่น ตรงนี้จองแล้ว”

ซิลายุดก๊ก เลื่อนเก้าอี้กลับเข้าที่ “พี่นะ มีที่นั่งเตรียมเอาไว้แล้วละ ไม่อยากนั่งตรงนี้ที่มีคนจองแล้วหรือ?”

“ดีคะ..เพราะดาเดาว่าพี่จะได้นั่งสบาย ๆ คนเดียวแถมเอาขาพาดเก้าอี้ตรงข้ามได้ด้วย”

“หมายความว่า?”

วิดากปรายตามองลูกค้าคนอื่น ๆ ในภัตตาคาร “ดูสิคะ พี่ คนอื่น ๆ นะเค้ามาเป็นคู่ ๆ ทั้งนั้นเลย”

“เฮอะ..นฤมลไงก็ต้องมา” ศิลาดินไปนั่งโต๊ะที่ใกล้กับวิดาก เลื่อนนั่งหันหลังให้น้องสาว

“แต่ถ้าพี่เค้าไม่มาเราก็มากินกันสามคนก็ได้นะ วิดาก โอม แล้วก็พี่ไง” วิดากหยอก แต่ซิลากทำเป็นไม่สนใจ

-- 8LOVE --

ปราวณีหิ้วตระกร้าใบหนึ่งเดินเข้ามาหาพนักงานต้อนรับของภัตตาคาร เธอเอาผ้าห่มผืนเล็กคลุมปิดทับตัวสุนัขที่นอนอยู่ในตะกร้า

“มาคนเดียวทำไมให้สองใบล่ะคะคุณยาย”

“อ้อ..” ปราณิเล็กผ้าห่มผืนเล็กชิ้นหนึ่ง เห็นโฮ่งกำลังจ้องตาแป๋ว “ลูกฉันนะ”

พนักงานสาวทำท่าตกใจ “..แต่ว่าไม่ได้นะคะ ทางภัตตาคารเราไม่อนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงเข้ามาในภัตตาคารนะคะ”

“เอ..ไม่ให้เหรอ”

“ดิฉันต้องขอโทษจริง ๆ ค่ะ แต่ว่าทางภัตตาคารมีกฎแบบนี้” พนักงานต้อนรับสาวผายมือไปที่สัญลักษณ์ห้ามนำสัตว์เลี้ยงเข้ามาที่ติดอยู่ตรงประตูกระจก

“จิ้งหรือคะ” ปราณิก็มอมองโฮ่ง เอามือลูบหัวมันเบา ๆ มันใช้หัวของมันดันมือหญิงชราไปมา “ถ้าอย่างนั้นดิฉันขอทานอาหารข้างนอกตรงนี้ได้ไหม”

“คะ..?” พนักงานสาวนึกว่าตัวเองฟังผิด “ทานด้านนอกตรงทางเข้านี้หรือคะ”

“คะ” ตรงนั้นมีโซฟากับโต๊ะเล็ก ดิฉันขอเข้าไปเอาอาหารมาทานข้างนอกก็ได้..ได้มั๊ยคะ”

พนักงานสาวมองผ่านตัวหญิงชราไป ใกล้เคียง ๆ ลิฟท์มีชุดโต๊ะเก้าอี้ชุดหนึ่งอยู่

“ถึงยังงโฮ่งก็กินอาหารไม่ได้อยู่แล้ว แต่ว่าเป็นโอกาสที่ฉันกับโฮ่งจะได้ฉลองปีใหม่อด้วยกัน” หญิงชรายังลูบหัวโฮ่งอยู่อย่างนั้น “ชดเชยที่ฉันทำให้มันป่วย และตอบแทนที่มันรักฉัน”

พนักงานสาวมีท่าที่ลำบากใจ “ถ้าอย่างนั้นดิฉันจะลองคุยกับผู้จัดการดูก่อนนะคะ แต่ดิฉันไม่รับประกันว่าจะได้รับอนุญาตหรือเปล่า”

-- 8LOVE --

ปราณิทยเงยหน้ามองขึ้นไป เขายืนอยู่ตรงหน้าตึกที่พ่อของเขาปรารถนาให้มา ชั้นบนสุดมีแสงไฟเจิดจ้ารอต้อนรับเขาอยู่

หลังการผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจเป็นเวลากว่า 5 ชั่วโมงเสร็จสิ้น เมื่อได้รับคำยืนยันจากแพทย์ผู้ผ่าตัดว่า การผ่าตัดจบลงด้วยดี และไม่มีผลข้างเคียงใด ๆ เขารับถอดชุดกันเชื้อโรคและออกจากห้องผ่าตัดตรงมายังที่นี่

ถ้าโรงพยาบาลที่พ่อรักเปรียบเสมือนโรงงานฟอกเลือด พ่อของเขาก็คือผู้ควบคุมที่ใช้เวลาทั้งชีวิตดูแลเลือดทุกเม็ดที่ผ่านเข้ามา..

“สวัสดิ์ค่ะ มาคนเดียวหรือมีคนอื่นมาเพิ่มคะ”

“คนเดียวครับ” ปราณิทยเหลียวมองหญิงชราถือกระเช้าที่นั่งอยู่ตรงโซฟาแวบหนึ่ง ก่อนหันมาตอบ

“เชิญทางด้านในคะ เรามีโต๊ะที่สามารถมองเห็นวิวได้ทั่วกรุงเทพ”

ปราโมทย์เดินตามบริกรคนหนึ่งเข้าด้านในภัตตาคาร มีโต๊ะจัดเป็นแถวเรียงราย ผู้คนจำนวนมากนั่งทานอาหารอย่างเอร็ดอร่อย แต่มีโต๊ะริมกระจกจำนวนหนึ่งซึ่งคงถูกจองเอาไว้ยังว่างอยู่ ตรงกลางและบางมุมมีโคมไฟเดโอรูปเฟดต์ประกอบด้วยอาหารคาวหวานทั้งไทยและต่างชาติมากมาย เขานั่งลงตรงโต๊ะริมกระจกมองด้านนอกที่วงกรุงเทพฯและรู้สึกว้าวพื้นเคลื่อนที่เอื่อย ๆ เป็นวงกลม

เขาคิดว่าคงอยู่ไม่นานนัก และไม่คิดจะรับประทานอาหารเช้าที่นี้ พอนั่งได้สักพักจึงลุกขึ้นเดินมองออกไปรอบ ๆ ร้าน ด้านนอกสว่างไสวด้านแสงไฟ รถยนต์เคลื่อนที่ไปตามถนนสายน้อยใหญ่ดูเหมือนเม็ดเลือดแดงกำลังทยอยเข้าสู่ปอดเพื่อฟอกอากาศนำออกซิเจนแทนที่คาร์บอนไดออกไซด์

นี่คือสิ่งที่พ่อของเขาอยากให้เห็น..

สะพานแขวนพระราม 9 อยู่ไกลแต่ก็ยังคงมองเห็นแสงไฟประดับตลอดแนวสะพานแม่น้ำเจ้าพระยาดำมืด แต่ก็มีเรือสัญจรไปมา

กรุงเทพฯมหานครถูกแบ่งออกเป็นปอดสองข้างด้วยแม่น้ำเจ้าพระยาชั้นกลาง แต่ปอดสองข้างนี้ไม่เท่ากันสักทีเดียว เขายืนอยู่ที่ปอดด้านขวา ซึ่งมีพื้นที่ใหญ่กว่าปอดด้านซ้ายและมีสถานที่สำคัญกรุงเทพฯมากมายที่ปอดข้างนี้ ปอดข้างซ้ายที่อยู่ห่างออกไปโดยมีแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นเขตกั้นนั่นคือพื้นที่แถบชานเมืองซึ่งไม่วุ่นวายเท่าเขตเมืองในตอนนี้

ปราโมทย์หยุดมองเด็กสองคนที่นั่งตรงโต๊ะสำหรับสองคน ท้าของเด็กทั้งสองแทบจะไม่ได้แตะพื้นเมื่อนั่งบนเก้าอี้สูง คนหนึ่งเป็นเด็กที่มีใบหน้าเรียวกลม ผิวสีขาวยิ้มแฉ่งเกลี้ยงเกลา ส่วนเด็กอีกคนหน้าตาซุบซิดมีตาชั้นเดียวคล้ายชาวจีนแต่ค่อนข้างดำไปทางญี่ปุ่น

เขาแปลกใจว่าทำไมเด็กผู้ชายสองคนนี้ถึงสามารถมานั่งที่พิเศษตรงนี้ โดยที่ไม่มีผู้ปกครองมาด้วยได้

อันที่จริงเขาไม่มีนิสัยชอบซักถามคนแปลกหน้า ถึงแม้จะสงสัยก็ตามที แต่เด็กสองคนนี้ดูมีอะไรพิเศษที่ทำให้เขาอยากคุยด้วย หรือไม่ก็คงเพราะเด็กสองคนนี้ทำให้เขานึกถึงตอนเป็นเด็กอีกครั้ง แต่พอสังเกตดี ๆ เขาถึงคั่นหน้าคั่นตาเด็กคนหนึ่ง จึงไม่รีรอเข้าไปทักทาย

“พวกเธอมากันสองคนหรือ” ด้วยสำเนียงภาษาไทยที่ไม่ค่อยชัด ทำให้เด็กสองคนมองหน้ากันอย่างสงสัย

“ครับ..” ริวจิตอบ

“พอกับแม่ไม่มาด้วยหรือ”

เด็กทั้งสองมองหน้ากันอีก คราวนี้บ็อลตอบแทน “พวกเราเป็นเด็กกำพร้าครับ”

“อ้าว งั้นหรือครับ งั้นพี่ขอโทษด้วยที่ถาม ถ้าอย่างนั้นแล้วพวกเธอมาทานอาหารที่ภัตตาคารนี้ได้ยังงัยละ”

“อ้อ..พี่สาวคนหนึ่งที่เจอสวนสาธารณะให้มานะครับ”

ตอนนั้นมีผู้ชายที่นั่งอยู่โต๊ะใกล้เคียงตัวมาอง หัวเข่ากระแทกโต๊ะเสียงดัง จนผู้หญิงอีกคนโต๊ะติดกันหัวเราะออกมา

“งั้นหรือ..พวกเธอคงฝันว่าอยากจะทำที่นี่สักครั้ง”

“ครับ ที่นี่สวยงามเลย วิวกี่สวย แต่หนาวไปหน่อย” ริวจิบอก

ใบหน้าของริวจิซีตเกินกว่าเขาจะเห็นว่าเป็นเรื่องปกติ หรือแม้ถ้าริวจินั้นเป็นคนญี่ปุ่น ผิวก็ไม่ควรจะขาวขนาดนี้

“เธอเป็นไข้หรือปล่าว ถึงได้บอกว่าหนาว”

“ก็เป็นอยู่เรื่อย ๆ นะครับ เดียวก็ดีเอง”

บอลมองเพื่อน ริวจิมักติดพูดคำว่า เดียวก็ดีเอง พูดที่ไรริวจิมักจะดูอาการแย่งทุกอย่างที่ “อยากกินอะไรกันละ” ปราโมทย์หันมาถามบอบบ้าง

“ไม่รู้สิครับ ของกินเยอะไปหมดเลย เลือกไม่ถูกเหมือนกัน”

ปราโมทย์ยิ้มแยม “งั้นมา เดียวพี่จะบอกให้ว่าอาหารมีอะไร เรียกชื่อว่าอะไรบ้าง”

เขายื่นมือทั้งสองไปให้เด็กชายสองคนจับ..

-- 8LOVE --

ปานเดินออกมาจากลิฟท์อย่างช้า ๆ โดยมีปิติคอยห้ามประตูลิฟท์ไม่ให้เลื่อนปิด แต่พอถึงทางเดินข้างหน้า ปานก็เดินได้ปรือเหมือนเด็กธรรมดา

“อ้าว..คุณยายคนนั้นนี่นา” ปานในชุดทักซีดยื่นมือชี้ไปที่หญิงชราที่นั่งบนโซฟา บนตักมีตระกร้าวางอยู่

“จริงด้วยสิ ยายคนที่ให้บัตรเรา มา ทำไมถึงไม่เข้าไปข้างใน”

จังหวะที่สองพี่น้องกำลังจะเดินเข้าไปทัก ปราณีก็หัวตระกร้าลุกขึ้นยืน

“คุณยายสวัสดิ์ครับ” ปานยกมือไหว้

“อ้าวเธอสองคนเอง ตายจริง เธอเดินได้แล้วหรือ แถมวันนี้แต่งตัวหล่ออีกต่างหาก”

ปานยิ้มเจิน “เพราะปิติช่วยปานก็เลยพยายามจนเดินได้ครับ”

“แล้วคุณยายไม่เข้าไปข้างในหรือครับ” ปิติถาม

ปราณีมองเด็กหนุ่ม “อ้อ..ยายจะกลับแล้วละ ยายมาตั้งนานแล้ว”

“ทำไมคุณยายกลับเร็วจังล่ะครับ” ปานอ่อน “คุณยายน่าจะอยู่ฉลองปีใหม่กับปานนะ”

ปราณียิ้มแห้ง “คงจะไม่ได้หรอกนะ..ยายเองก็ง่วงแล้วด้วย แค่นี้ได้มาที่วันนี้กับ..” เธอมองโง่งที่ชูคอพินผ้าผ่มขึ้นมา “ลูกชายอีกคนของยายก็มีความสุขแล้ว”

“คุณยาย..มันเป็นอะไรหรือครับ”

“มันป่วยนะ..” หญิงชราจุมูกแดงเรื่อ ดวงตามีน้ำตาเอ่อล้น “มันป่วยนิดหน่อย เพราะยายไม่ระวังให้ดี..”

ปิติพอเข้าใจกลาง ๆ ว่าทำไม เพราะเขาเคยมาที่นี่หลายครั้งกับพ่อและแม่ของเขา “เค้าไม่ให้เข้าหรือครับ”

ปราณีหันมองปิติ ร้องไห้ออกมาทันที..

ปานเห็นแบบนั้นถึงจนทำอะไรไม่ถูก หันมองพี่ชาย แต่ปิติก็ยังคงยืนมองปราณี ร้องไห้ออกมาแบบนั้น..จนปานต้องเขย่าแขนพี่ชายเบา ๆ ให้ทำอะไรสักอย่าง..

“เดี๋ยวผมไปขอร้องไห้เอง” ปิติเอ่ยขึ้น แล้วหมุนตัวตรงไปยังทางเข้าภัตตาคาร

ปราณีกำลังจะเอื้อมมือคว้าชายเสื้อสูทของปิติ แต่ก็ไม่ทัน

“คุณยาย” ปานจับมือนั้นของปราณี “ให้พี่เค้าช่วยพูดให้ชนะครับ”

หญิงชราพยักหน้าช้า ยืนมองปิติที่ยืนคุยกับพนักงานต้อนรับคนที่เธอเคยคุยด้วย..

“พี่ปล่อยให้เธอรออยู่อย่างนั้นตั้งนานสองนาน แล้วโกหกบอกเธอว่าจะคุยกับผู้จัดการให้ อย่างนั้นใช่มั๊ยครับ”

“ดิฉันต้องขอโทษจริง ๆ ค่ะ ดิฉันต้องคอยต้อนรับลูกค้าอยู่ตลอด แต่ดิฉันเองก็ได้ลงคุยกับผู้จัดการแล้ว เราอนุญาตให้ไม่ได้จริง ๆ นะคะ เพราะว่าอาจจะจะมีลูกค้าท่านอื่นที่ไม่ชอบสุนัข หรือเป็นภูมิแพ้ขนสัตว์ก็ได้นะคะ”

“พี่ยังจำผมได้ไหม” ปิติอ้างตัว

“ค่ะ จำได้ คุณเป็นลูกค้าประจำของภัตตาคาร เป็นลูกของ”

“ถ้าอย่างนั้นคำขอร้องของลูกค้ายี่ประจำคนนี้ คุณจะทำให้ไม่ได้เลยหรือไง” ปิติเริ่มส่งเสียงดังจนพนักงานที่ยืนใกล้ ๆ ได้ยิน

“ดิฉันต้อง..”

“ผมขอพบผู้จัดการร้าน..เดี๋ยวนี้”

ปานเดินเข้ามาอยู่ด้านหลังพี่ชาย ส่วนปราณียังคงยืนมองอยู่ที่เดิม ด้านในมีพนักงานคนหนึ่งวิ่งเข้าไปเพื่อไปตามผู้จัดการร้าน พนักงานต้อนรับคนนั้นนั่งเงิบทำอะไรไม่ถูก

ครู่หนึ่งจึงมีผู้หญิงในชุดสูทสีเทาเข้มเดินออกมา

“ดิฉันเป็นผู้จัดการร้าน ไม่ทราบว่ามีเรื่องอะไรหรือคะ” น้ำเสียงของเธอส่งความเป็นมิตรมาให้ปิติ

“ผมขออภัยให้คุณยายคนนั้นเข้าไปข้างในได้ไหมครับ เธอมากับหมาของเธอตัวเล็ก ๆ อยู่ในตะกร้าและตอนนี้หมาก็ป่วยอยู่คงไม่ไปทำอะไรให้ภักตาคารเสียหายได้หรอก”

“แต่ทางภักตาคารเราห้ามนำสัตว์เลี้ยงเข้ามาภายใน”

“หมานั้นไม่ใช่สัตว์เลี้ยงนะ” ปานที่แอบอยู่ด้านหลังพี่ชาย ก้าวออกมา “คุณยายบอกว่าหมาตัวนั้นเป็นลูกอีกคนของคุณยาย”

ผู้จัดการร้านถอนหายใจอย่างแผ่วเบา เธอทราบจุดประสงค์ของเด็กชายดีที่พูดออกมาแบบนี้

“คุณยายบอกว่าถ้าไม่ให้เข้าก็จะขอนั่งทานอาหารข้างนอกตรงนั้นกับโฮ่ง คุณยายบอกให้พี่คนนี้ช่วยพูดกับพี่ แต่คุณยายรอนานมากแล้วก็ไม่เห็นมีใครเดินไปบอกเลย”

หญิงสาวหันไปทางพนักงานต้อนรับ ตำหนิเธอด้วยสายตา ก่อนจะหันมาไกลเกลียดกับปิติ

“เป็นไปไม่ได้ไหมคะ ถ้าจะฝากสุนัขของเธอไว้กับเราก่อน เธอจะได้เข้ามารับประทานอาหารข้างในได้ เพราะถ้าหากนำสุนัขเข้าไปมันจะเป็นการรบกวนลูกค้าท่านอื่น”

“ทำไมพี่ต้องรังเกียจมันด้วยล่ะ” ปานจ้องหน้า “มันไม่ใช่แมลงสาบเสียหน่อย”

“พี่ไม่ได้รังเกียจนะคะ แต่ว่า..”

“ถ้าเป็นคนพิการพี่จะให้เข้าไปมั๊ย”

“คะ..?”

“ถ้ามีคนพิการมาพี่จะให้เข้ามามั๊ย”

“ปาน หยุดเถอะ” ปิติร้องห้าม “เขาอย่างนั้นก็ได้ครับ จัดโต๊ะให้คุณยายด้านนอกก็ได้”

“คะ ส่วนคุณกับน้องชายเชิญเข้าด้านในได้เลยนะคะ”

“ปานไม่เข้าไปนะ” ปานบอกพี่ชาย แล้วหันไปทางผู้จัดการ “ปานกับพี่ปิตมาที่นี่ได้ก็

เพราะคุณยายใจดีให้บัตรมา ถ้าคนให้ไม่ได้เข้าไป แล้วปานจะกล้าเข้าไปได้อย่างไร”

ผู้จัดการสาวนั่งอึ้งอยู่ชั่วขณะ เธอเองก็เป็นคนให้บัตรเชิญของภัตตาคารแก่เด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่เคยหิวรายเดือนของระเบิดจนสูญเสียความน่ารักไปหมดสิ้น

ถ้าลูกค้าได้เห็นเด็กผู้หญิงคนนั้นคงจะตกใจมากกว่าแค่สุนัขตัวเล็ก ๆ เสียอีก

“ถ้าอย่างนั้นก็ได้ค่ะ..ที่จะจัดที่นั่งพิเศษที่ให้เธอสิคะนี่แล้วกัน” ผู้จัดการร้านกล่าวกับปาน โดยไม่แคร์สายตาพนักงานที่มองเธออย่างไม่เข้าใจ..

-- 8LOVE --

พันดาวเดินเข้ามาในภัตตาคารลอยฟ้าพร้อมกับลูกชายวัยเพียงสองปีเศษ เธอนั่งลงตรงโต๊ะริมกระจกกลางมองไปรอบ ๆ ร้าน มองเห็นคู่สามีภรรยาคู่อื่น ๆ มากมาย เห็นเด็กผู้ชายสองคน เห็นหญิงสาววัยรุ่นนั่งอยู่คนเดียว เห็นชายหนุ่มนั่งอยู่คนเดียว เห็นหญิงชรา กับเด็กสองคนและตระกร้าหนึ่งใบ

“อยากกินอะไรมั๊ย” เธอถามลูกชายที่อยู่ในอ้อมกอด บริกรคนหนึ่งนำเก้าอี้สำหรับเด็กมาวางเสริมให้ เธอจึงวางลูกชายลง

กล้องถ่ายรูปลูกหยิบออกมาจากกระเป๋าถือ เธอออกไปในจดหมายที่เขียนถึงพิภพว่าจะถ่ายรูปส่งไปให้ดู

จำได้มั๊ย...เธอบอกรักฉันที่นี่

วันนี้เมื่อ 3 ปีก่อน เธอบอกรักฉันที่นี่

“รออยู่ตรงนี้อย่าเล่นชมนะ เข้าใจมั๊ยครับ” เธอมองหน้าลูกชายที่ได้แต่พยักหน้า ลูกขึ้นไปตักอาหารใกล้ ๆ ลูกชายของเธอมองเธอตักอาหารอย่างสนใจ...

ครู่หนึ่งเกิดเสียงอื้ออึงขึ้น เธอหันไปหาลูกชายกลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ก็ไม่มีอะไรพอหันไปทางทางเข้าภัตตาคารก็พบว่าเป็นเพราะลูกค้าที่เพิ่งเข้ามาทำให้บรรดาลูกค้าในร้านพากันหันไปมอง

ชายหนุ่มรูปร่างสูงภูมิฐานคนหนึ่งเดินจูงมือเด็กผู้หญิงในชุดราตรีสีฟ้าเข้ามาในภัตตาคาร..

พันดาวแทบจะทำช้อนตักอาหารหลุดจากมือเมื่อเห็นใบหน้าของเด็กผู้หญิง ใบหน้านั้นกระดากระต่าง หน้าผากปรุเป็นหลุมลึกทั่วไปหมด แก้มขรุขระปะปนกับสะเก็ดแผล ที่สันจมูกแหงงไปบางเสี้ยว นอกจากนั้นทั้งมือและแขนส่วนที่ไม่มีเสื้อห่อหุ้มก็คล้ายคนถูกไฟเผาจนไหม้แล้วผิวหนังลอกออกมาเป็นปื้นขาวดำเหมือนเม็ดสีเมลานินของผิวถูกทำลาย

เธอไม่แปลกใจเลยที่ลูกค้าในร้านต่างส่งเสียงกระซิบกระซาบจนเกิดเป็นเสียงอื้ออึง
ชั่วขณะ

ไม่นานนัก ผู้จัดการร้านสาว เดินเข้าไปจับมืออีกข้างของเด็กหญิงพร้อมกับยกไม้คั้น
มือขึ้นจ่อที่ริมฝีปาก..

เธอกวาดสายตามองลูกค้าในร้าน..เธอก็อึดอ้อยนาน..ยังมีสายตาจากลูกค้าหลายร้อย
คนจับจ้องกลับมาอย่างยากที่จะเข้าใจได้ ยิ่งทำให้เธอกดดันมากยิ่งขึ้น..ขนาดเป็นเธอยังรู้สึก
ขนาดนี้ แล้วเด็กผู้หญิงคนนี้จะเป็นอย่างไรร

“ดิฉัน..” เธอเสียงสั้น

ภรรยาบีบมือเฟิร์มแน่น และเฟิร์มก็ส่งความรู้สึกนั้นบีบมือเธอเช่นกัน

“ดิฉันต้องขอโทษท่านลูกค้าผู้มีเกียรติทุกท่าน...ดิฉันมีคนที่พิเศษที่อยากให้มาที่
ภัตตาคารในวันนี้..” เธอยังคงเสียงสั้นเครือด้วยความกดดันและประหม่า เธอย่อตัวลงอยู่ใน
ระดับความสูงของเด็กหญิง “เด็กผู้หญิงคนนี้..คือคนพิเศษที่ดิฉันส่งบัตรเชิญไปด้วยตัวเอง..เธอ
คือ..เด็กที่โดนระเบิดในสวนสนุกที่เป็นข่าวเมื่อหนึ่งเดือนก่อน..”

เสียงอื้ออึงดังขึ้นอีกระลอก

เฟิร์มเองแม้จะมีสายตานับร้อยจ้องมองมาด้วยความรู้สึกที่แตกต่างกันออกไป แต่
เด็กหญิงกลับรู้สึกสงบ เพราะได้จับมือกับภรรยาและแฟนของเธอ

“เธออาจจะทำให้..คุณลูกค้าบางท่านรู้สึก..ไม่เจริญอาหาร แต่ว่า ขอให้ดิฉันได้พา
เด็กคนนี้นั่งทานอาหารและร่วมฉลองปีใหม่มด้วยกันกับทุกคนนะคะ..จะได้ไหมคะ..หาก..”

เธอหันไปมองหน้าภรรยา เห็นเขากำลังพยายามกลืนน้ำตาเอาไว้

“หากมีท่านใด..ไม่พอใจหรือทนไม่ได้ เราสองคนยินดีที่จะจ่ายเงินให้แก้ท่านคืนคะ”

ตอนนั้นเองเสียงเห่าของเฮ้งดังขึ้นท่ามกลางความเงิบนำอดีตดั้น ลูกค้ายบางคนที่
ไม่รู้ว่ามีสุนัขเข้ามาจึงมองไปที่หญิงชรา

“..รวมทั้งการนำสุนัขเข้ามาด้วยคะ..” เธอก้าว ขณะที่ดวงตาพราวแว้ว ก็มหน้ารับ
ความผิดของตน

ปราณีส่ายหน้าทันที เธอไม่อยากให้ใครต้องมาเดือดร้อน..

ปราโมทย์ที่กำลังช่วยเด็กกำพร้าสองคนตักอาหาร มองไปรอบ ๆ ตัว..คนเหล่านี้..บาง
คนส่งสายตาเหยียดหยาม บางคนนึกสงสาร บางคนแส้งเอามือปิดจมูกทั้ง ๆ ที่อากาศในร้าน

ยังไม่เปลี่ยนแปลง พฤติกรรมของคนเหล่านี้ที่แสดงออกมา จึงทำให้เขาเข้าใจในทันที.. ความรู้สึกที่พ่อของเขาเคยได้รับมากมาย

การทำให้คนรักเรานั้นเป็นเรื่องยาก การรักษาความรักให้ยืนนานเป็นเรื่องยากยิ่งกว่า สำหรับพ่อแม่ไม่จำเป็นต้องฝืนรักลูกก็จะรักลูกสุดหัวใจ กับบางคนที่มีมอบความรักให้จนเออออล ก็ยังไม่รับรู้ความรักที่มีให้หรือรับเท่าไรก็ไม่รู้จักพอ

ในบรรดาคนเหล่านี้บนชั้นสูงสุดของตึก ต่างคนก็มีทัศนคติ ความรู้สึกของตนที่แตกต่างกัน บางคนเห็นใจ บางคนสงสาร บางคนรับไม่ได้ บางคนขยะแขยง ในตัวเด็กผู้หญิงคนนั้นและสุนัขที่ไม่วู้อะไรเลยด้วยซ้ำ แต่คนทั้งหมดไม่กล้าเสนอตัวว่าตัวเองรังเกียจหรือยินดี เพราะกลัวว่าคนที่ไม่มีความคิดเหมือนตนจะถูกเอาให้ได้ขาย

ปราโมทย์มองภากร นายแพทย์ที่พูดให้เขามาที่นี่เพื่อพ่อของเขา แต่เขากลับไม่รู้เลยว่านายแพทย์คนนี้ต้องแบกรับความทุกข์จากสิ่งที่ไม่ได้ตั้งใจก้อขึ้นกับเด็กผู้หญิงคนนี้มากมายขนาดไหน ถ้าการอยู่ 6 ปีในอเมริกาทำให้เขาเป็นคนกล้าคิดกล้าพูดกล้าแสดงออกแบบคนอเมริกันแล้ว เขาก็ควรจะกล้าที่จะก้าวเดินออกไปเพื่อแสดงความรู้สึกของตัวเองออกมาให้ทุกคนได้รับรู้..

เขาสนใจเลื่อนเก้าอี้เสียงดังลุกขึ้นยืน ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกันกับที่โอมและนฤมลเดินเข้ามาในภัตตาคารพร้อมกันและหยุดยืนมองคนในร้านอย่างสงสัย แต่พอเห็นเด็กผู้หญิงในชุดราตรีสีฟ้าบวกกับสายตาดูกล้าภายในร้านก็พอจะเข้าใจบางอย่างแม้ไม่ทั้งหมด

“ผมไม่รังเกียจ” ปราโมทย์กล่าว สายตามองไปยังทุกคนทั้งที่หันหลังให้และกำลังเหลียวมามอง จากนั้นมองไปที่ภากรและเด็กผู้หญิงที่ยืนอยู่ด้านหน้าร้าน “พี่ไม่รังเกียจเธอหรอกนะ พี่ยินดีที่จะได้นั่งทานอาหารและฉลองปีใหม่ปีนี้ร่วมกับเธอ”

เด็กหญิงปริ่มด้วยน้ำตา พุดเบา ๆ ออกมา “ขอบคุณค่ะ..”

“พี่เองขอนับถือในความพยายามที่จะมีชีวิตของเธอ..ถ้าเป็นพี่คงทำไม่ได้แบบนั้น

ข่าวของหนูดังไปถึงอเมริกา..ตลอดเวลาตั้งแต่ได้ยินข่าวว่ามีภาวะระเบิดเกิดขึ้นที่สวนสนุก แล้วส่งผลให้ครอบครัวหนึ่งต้องสูญเสีย ได้รู้ว่ามีนายแพทย์คนหนึ่งของโรงพยาบาลอยู่ร่วมในเหตุการณ์ และเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดในการรักษาเธอ พี่เองในตอนนั้นรู้สึกยินดีมากที่สุดที่โรงพยาบาลมีแพทย์จิตใจดีอย่างนี้อยู่ ยิ่งได้ฟังการสัมภาษณ์ว่าเขากับคนรักจะขอเป็นพ่อแม่บุญธรรมด้วยแล้ว..ยิ่งทำให้พี่ศรัทธาเขามากขึ้น”

เฟิร์นรู้สึกตกใจที่ได้ยินสิ่งที่ปราโมทย์พูด เด็กหญิงไม่เคยรู้มาก่อนว่าภากรกับแฟนของเขาจะรับเธอเป็นลูกบุญธรรม หรือเพราะภากรกลัวว่าเฟิร์นจะปฏิเสธเพราะคิดว่าเขาทำเพื่อชดใช้ความผิด

“ผู้หญิงคนนี้” ปราโมทย์ชี้ไปที่หญิงชรา “คนที่พวกคุณบางคนรังเกียจสุนัขของเธอ พวกคุณรู้อะไรเกี่ยวกับเธอและสุนัขของเธอบ้างถึงได้ตั้งแง่รังเกียจไปก่อนแล้ว การที่มีสุนัขอยู่ร่วมในสถานที่ที่คุณกำลังทานอาหารอย่างเอร็ดอร่อยมันทำให้คุณต้องสูญเสียความสุขในการทานไปหรือยังงั้น..”

ทุกคนในภัตตาคารเงิบกริบ แต่ครูต่อมาก็มีเสียงหนึ่งเอ่ยขึ้น

“ไม่ว่านายจะพูดยังไงฉันก็กินไม่ลงแล้วละ” ชายรูปร่างท้วมคนหนึ่งลุกขึ้น ปาผ้าเช็ดมือลงบนโต๊ะแล้วเดินออกไป “แล้วฉันก็ไม่เอาเงินคืนหรอก ฉันกินคุ้มแล้ว”

“...”

“เป็นโรคที่แพร่ทางอากาศหรือเปล่าก็ไม่รู้” อีกเสียงดังเล็ดลอดออกมา จากนั้นก็มีหนึ่งในสิบของลูกค้าค่อย ๆ ทอยลูกขึ้นเดินออกไปจากร้าน

นานกว่า 5 นาทีที่ลูกค้าบางคนตัดสินใจลุกขึ้นเดินออกจากร้าน บางคนไปขอเงินคืนหน้าเคาน์เตอร์ บางคนอายุไม่กล้าขอร้องเดินลี้วออกไปโดยไม่แม้แต่จะหันกลับมามอง ส่วนลูกค้าที่อยู่ บางคนทำเป็นไม่รับรู้ก็มหน้าก้มตาทานอาหาร บางคนสอดสายตามามองเด็กผู้หญิง บางคงนึกสงสัย แต่ก็อายเกินกว่าที่จะเอ่ยคำพูดใด ๆ ออกมา

“เลือดเสีย..นี่คือเลือดเสียอย่างที่พ่อว่าไว้” ปราโมทย์พยักหน้าช้า ๆ รำพึงกับตัวเอง

“เฟิร์น ๆ” บอลที่นั่งนิ่งมานานตัดสินใจโบกมือ “เฟิร์น ทางนี้”

เด็กหญิงเข้มแข็งกว่าที่คิด เธอโบกมือส่งยิ้มให้บอลอย่างดีใจ ภากรจึงปล่อยให้เธอเดินไปหา..

ภากรมองแฟนสาวของตัวเอง

“ผมไม่คิดว่าคุณจะออกมาพูดแบบนี้ ผมตื่นเต้นมากเลยรู้มั๊ย”

“อืม..ฉันเองก็ตื่นเต้น..”

จากนั้นไม่นานบรรยากาศกลับสู่ปกติอีกครั้ง...

พันดาวนั่งลงกุมมือลูกชายวัยสองขวบไว้แน่น พลังหยิบพลุอันเล็กที่เตรียมมาวางบนโต๊ะ..

โอมเดินเข้ามาหาวิชา โบกมือทักทายอย่างเคาะเงิน..

นฤมลนั่งลงตรงหน้าศิลา แต่ก็ยังนั่งเฉยไม่พูดอะไร..

ปราณียื่นเศษเนื้อชิ้นเล็ก ๆ ป้อนโองที่ตอนนี้มีกำลังลุกขึ้นนั่งได้ หางกระดิกไปมาดูมีความสุข..

บอลหยิบเอากล่องจากใต้โต๊ะยื่นให้เฟิร์น ในนั้นมีนกระดาศีฟ้าอยู่เต็มกล่อง
จำนวน 1 พันตัว เฟิร์นรับมาด้วยความปลื้มใจอย่างที่สุด..

-- 8LOVE --

“พี่ปิติ..”

“หือ..” ปิติกำลังมองโองที่เสียมือเขาอยู่

“เรื่องที่เราเล่นจักรยานกันจน..”

“บอกว่าไม่ต้องพูดเรื่องนั้นแล้วไง” ปิติแก้งทำตาโตดูใส่

“..จนทำให้ปานตกลงไปในท่อที่มันเปิดทิ้งไว้แล้วโดนเหล็กแทงเท้า..”

“ยังจะพูดอีก..”

“..ปานจะบอกว่าที่เป็นแบบนี้ไม่ใช่ความผิดของพี่นะ”

ปิติหยิบกระดาศีฟ้าซุกมาเซ็ดมือ.. “พี่ชนจักรยานปานจนปานตกลงไปจะไม่ใช่ความผิดพี่ได้ยังไง เลิกพูดเถอะ”

“แต่ปานไม่เคยคิดว่ามันเป็นความผิดของพี่นะ ปานกลับตีใจด้วยซ้ำ..เพราะปานเป็นแบบนี้..ปานถึงได้รู้ว่าพี่รักปานขนาดไหน..ถ้าไม่มีพี่ ปานคงไม่สามารถยืนได้แบบนี้..”

ปราณียิ้มมองพี่น้องทั้งสองอย่างปลื้มใจ..

ปิตียกมือขึ้นปาดไอบหน้า แล้วกระพริบตาถี่..ดวงตาแดงก่ำ “รู้แล้ว..เลิกพูดซะที”

“ปานขี้แยเกินไป เอาแต่ใจเกินไป เห็นแก่ตัวเกินไป” ปานสูดน้ำมูก ก็มหันามองขาของตัวเอง “ปานเอาแต่คิดว่าปานเป็นแบบนี้ เป็นเด็กพิการแล้วต้องมีคนมาคอยสนใจ ต้องมีคนมาคอยเอาใจมากกว่าเด็กคนอื่น ๆ”

ปิติวางกระดาศีฟ้าซุกลงบนโต๊ะ กระพริบตาถี่ไล่คราบน้ำตา มองน้องชาย “ไม่หรอกนะ”

“บางครั้งปานก็อยากหายไฉ่ ๆ อยากเดินได้ แต่บางครั้งก็ไม่อยาก เพราะกลัวว่าพี่จะไม่เอาใจปานอีก”

“ไม่หรอก..”

“พี่ต้องอยู่กะปานนะ ถึงปานจะเดินได้แต่พี่ปิดห้ามทิ้งปานไปไหนนะ”

ปิตินี้ยิ้มให้กับความไร้เดียงสาของน้องชาย “พี่ไม่ทำแบบนั้นหรอก..”

“เห็นมั๊ย ปานเอาแต่ใจอีกแล้ว อยกให้พี่รัก”

โง่งทำงมูกพี่ปิดพุดชูคอออกมาจากตะกร้ามองปิตี ปราณีลูบหัวมัน มันจึงแลบลิ้นเลีย

นิ้วมือ

“พี่สัญญา” ปิติมองโง่ง แล้วมองปาน “พี่จะไม่ทิ้งปานไปไหน”

ปราณีมีน้ำตาซึมออกมาที่หัวตา..เธอทวนคำพูดของปิตีในใจส่งผ่านนิ้วมือไปหาโง่ง

โง่งหมุนตัวมามองหน้าเจ้าของ ดวงตาเป็นประกายวาว

“ตั้งแต่ตอนนั้น..พี่ก็สัญญากับตัวเองว่าจะอุทิศตัวเองเพื่อน้องชายของพี่..”

“คุณแม่..ปานจะต้องตัดขาจริง ๆ หรือครับ..ถ้าอย่างนั้น..เอาขาปิตีแทนได้ไหม”

“ความตั้งใจนั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะขา หรือจะแขน จะเป็นปอด จะเป็นหัวใจ

ปานจะเสียอวัยวะอะไรไปพี่ก็มอบให้ได้”

ปานเงยหน้ามองพี่ชาย น้ำตาไหลอาบแก้ม

“ต่อให้ปานไม่เป็นนี้ ต่อให้ปานเป็นเหมือนเด็กทั่ว ๆ ไป ต่อให้ปานเอาแต่ใจแค่ไหน ซี้แยะแค่ไหน ดี้อแคไหน..”

โง่งหมุนตัวกลับมามองปิตีอีกครั้ง ปราณีร่างสั่นเทาของปิตีผ่านตัวโง่งไป

“ร่างกายและชีวิตนี้พี่ก็ให้ปานได้” ปิตีกล่าวออกมาพร้อมเบนสายตาไปทางอื่นไม่มองน้องชายตัวเอง “..เพราะมันเลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้ว”

-- 8LOVE --

โอมเลื่อนมือไปบนโต๊ะ ก้มมองมือตัวเอง..

“ดีใจใหม่ที่ฉันมา..”

วิดาอมองมือโอม “โอม..นายคิดได้แล้วใช่ไหม”

เขาส่ายหน้า..

“ถ้าจั้น..โอมมาที่นี่ทำไม..”

“แค่สามวันมันเร็วไป..ขอเวลาอีกหน่อยไม่ได้หรือไง”

วิดา มองหน้าโอม เธอเข้าใจดี “..ก็ได้ แต่ไม่ว่าโอมจะขออีกกี่วัน บทสรุปคือเราต้องเป็นเพื่อนกันนะ”

โอม พยักหน้าช้า.. “แต่ยังไงโอมก็อยากฉลองปีใหม่ที่นี้กับดา”

วิดา ถอนหายใจ “..ก็มาแล้วนี่..ฉันคงไม่ใจร้ายไล่โอมกลับไปหรอก”

โอม ยิ้มเจื่อน ๆ มองออกไปนอกภัตตาคาร..

“ที่ดาบอกว่าเคยชอบโอมนะจริงหรือ” โอม ถาม หน้าแดงเรื่อ

วิดา ชะงัก หลบสายตาไปทางอื่น ทั้ง ๆ ที่โอมก็ไม่ได้มองตัวเธอ

“จริง..”

“..เจ็บมากเลยหรือ” โอม หันมามองวิดา “เจ็บมากไหม้ยัยที่เห็นโอมเดินกับคนอื่น”

วิดา มองภาพสะท้อนของตัวเองและโอมบนกระจกใส ช้างนอกคือกรุงเทพมหานคร อยู่ดี ๆ น้ำตาก็เริ่มขุ่นมา คงเพราะเธอห่วงนึกถึงความรู้สึกตอนนั้น

“มากสิ มากเลยล่ะ”

โอม ถอนหายใจ “ตอนนี้โอมก็เป็น” เขามือกุมที่อกด้านซ้าย “เจ็บนิดหน่อย คงยังไม่เท่าครั้งหนึ่งที่เคยทำให้ดาต้องเจ็บ”

“เจ็บหรือ..” วิดา หันกลับมามองมือของโอมที่แนบกับตัว

“อืม..เจ็บตั้งแต่ตอนที่ดามาหาโอมที่บ้าน แล้วบอกว่าขอเป็นเพื่อน ดาทำไงมันถึงหาย”

โอม ถามหน้าซื่อ

วิดา สายหน้าช้า ๆ “..ไม่ทำไง”

“อยู่ดี ๆ ก็หายเจ็บไปเองหรือไง”

“อืม..เวลา” วิดา มองหน้าโอม “..กับความเสียสละ”

“ยังไงนะ เวลากับความเสียสละ” โอม ยื่นหน้าถามอย่างสงสัย

วิดา ถอนหายใจเบา ๆ ก็มลังมองข้อนิ้วที่วางคู่กับส้อมบนจาน

“คนเราพอรักอะไรก็มักอยากได้สิ่ง ๆ นั้นมาเป็นของตัวเองคนเดียว อยากเป็นเจ้าของคนเดียว ไม่อยากให้ใครมาแย่ง หรือใช้ร่วมกัน”

“อืม..”

“ใคร ๆ ก็รู้ใช่ไหม ว่าความรักคือการให้และการเสียสละ ทั้ง ๆ ที่รู้แต่ก็ทำยาก..จึงต้องอาศัยเวลา ดาเองก็เหมือนกัน ยากมากที่จะต้องคิดว่ารักคือการให้และการเสียสละ แต่ดาก็ทำ

ได้ พอทำได้แล้วมันก็โล่ง เหมือนไม่มีอะไรต้องยึดติดอีกต่อไป”

“...”

“ตอนนั้น..ต่อให้ดาชอบโอมให้ตายยังไงโอมก็ไม่หันมามองหรือก ดาเองเท่านั้นที่รู้สึกนึกคิดอยู่คนเดียว เจ็บอยู่คนเดียว จะโทษโอมว่าเป็นคนผิดก็ไม่ได้ ดูมันพุ่งช่าน ไร้แก่นสารสินดี ..แต่ถ้าวางตำแหน่งของโอมอยู่ในฐานะเพื่อนแล้ว มันไม่มีอะไรต้องเสียเลย ดีทุกอย่าง”

“...”

“เพราะโอมเป็นเพื่อนผู้ชายที่ดีที่สุด เอาใจใส่ เป็นห่วงเพื่อน ๆ ไม่เกีย่งงาน ไม่เกีย่งความลำบาก เป็นที่พึ่งพาได้..ยิ้มสวย ยิ้มอย่างรำเริง ไม่ปกปิด...ดาชอบโอมตรงนี้”

“เหตุผลเดียวกันเลย..” โอมเอ่ย

“..ให้มันเป็นเรื่องของเวลาละกัน..”

“อืม..”

“มันไม่สำคัญเลยที่เราจะต้องครอบครองกันและกัน ขนาดตัวเรายังไม่ใช่ของเรา สิ่งสำคัญคือความรักของเราที่มีให้กันอย่างบริสุทธิ์ใจในฐานะเพื่อน”

โอมสูดหายใจลึก ๆ ครั้งหนึ่ง เงยหน้ามองเพดานที่มีดวงไฟส่องสว่าง หวังให้ความร้อนจากดวงไฟทำให้น้ำตาเหือดแห้ง

“นั่นสินะ..”

-- 8 LOVE --

นฤมลขยับผ้าคลุมไหล่ให้ปิดแขนของตัว เธอสวมชุดราตรียาวสีขาวสวยสง่าต่างจากตอนที่ก้มหน้าร้องไห้ที่สวนสาธารณะราวกับคนละคน

“..ทำไมถึงไม่บอกว่าจะไปรัสเซีย”

ศิลลาอึกอึก เป็นอย่างพี่น้องสาวพุด เขาเก่งแต่กับน้องสาว แต่พออยู่กับคนรักแล้วเป็นอีกเรื่อง..

“ผมกลัวคุณจะไม่ให้ไป..เพราะคุณฝังใจกับรัสเซียว่าเป็นประเทศอันตราย เพราะพ่อคุณเสียที่นั่น”

“ถ้าเธออยากไป ต่อให้ห้ามยังไง ฉันก็คงห้ามไม่ได้อยู่ดี ก็เหมือนที่เธอโกหกว่าจะไปต่างจังหวัด แค่นั้นฉันยังห้ามเธอไม่ได้เลย”

“...”

“..ไปสองปีเลยหรอ..”

“อืม..”

“กลับมาหาปีละครั้งได้มั๊ย..”

“จะพยายามนะ..”

“เธอจะมาหรือไม่มาก็แล้วแต่เธอ แต่ทุก ๆ สิ้นปีฉันจะมารอเธอที่นั่นจนถึงเที่ยงคืน..”

“นี่..” ศิลามองนฤมลอย่างอ่อนใจ

“เธอก็กลับมาสิ..ถ้าไม่ยากให้ฉันรอเธอก็กลับมา เธอจะไปอีกกี่ปีฉันก็รอได้ ขอให้เธอกลับมาก็พอ” นฤมลร้องให้ออกมา..

ศิลาถอนหายใจกับความเอาแต่ใจของคนรัก แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกอบอุ่นในใจ

“แม้ไม่ได้อยู่ด้วยกันแต่เราก็คงรักกันได้..” ศิลาเอื้อมมือไปจับมือแฟนสาว “อย่าเอาระยะห่างมาทำให้เธอหัวเสียหรือเศร้าใจ”

“..” นฤมลบีบมือเขาแน่น

“แม้ไม่ได้สัมผัสกัน แต่เราก็คงรักกันได้” คลื่นความรักมันเดินทางในอากาศได้ ผมสัมผัสคลื่นนั้นได้เสมอ แม้จะอยู่บนดวงจันทร์หรือดาวอังคาร คลื่นความรักก็ยังคงเดินทางในสูญญากาศได้”

นฤมลเอาแก้มแนบลงบนมือเขา น้ำตาไหลลงบนหลังมือ..

“ความรักของเรามันมีคุณสมบัติมากมาย มันทะลุผ่านวัตถุทุกสิ่ง มันวิ่งผ่านได้ทุกอย่าง มันเร็วเหนือเสียง มันไวเหนือแสง มันส่งตรงมาที่นี้”

ศิลาเอามืออีกข้างแนบที่หัวใจของตัวเอง..

“ต่อให้ไกลขนาดไหน แค่เพียงเสี้ยววินาทีที่เธอคิดถึงฉันก็รับรู้ได้”

-- 8LOVE --

เฟิร์นลุกขึ้นจากโต๊ะของเพื่อนทั้งสองคนไปหาภรรยาที่เดินมาพร้อมกับผู้จัดการสาว..

วิวจิมองตามเฟิร์นไป เห็นบอละชะเง้อมองไม่ขาด

“ท่าทางเฟิร์นจะมีกำลังใจมากเลยทีเดียวที่บอละพบนกให้..”

“อือ..”

“ถ้าบอละมีเฟิร์นแบบนี้คงไม่ต้องเหงาแล้วแหละ”

“เรามีกันสามคนไง บอล ริวจิ แล้วก็เฟิร์น แค่นี้ก็ไม่เหงาแล้ว”

“บอล..ริวจิมีเรื่องอยากจะบอกนะ”

บอลหันมามองริวจิ พอลู่ว่าเพื่อนกำลังจะพูดอะไร “..ริวจิจะไปอยู่กับพ่อแม่อุปถัมภ์หรือ”

ริวจิชะงัก แต่แล้วก็พยักหน้าช้า ๆ “ที่จริงแล้วพ่อแม่อุปถัมภ์ของริวจิคือปู่กับย่าแท้ ๆ ของริวจิเอง”

“จริงหรอ..” บอลตื่นเต้นแทนเพื่อน

“จริงๆ..ริวจิรู้มานานแล้วแต่ว่ายังไม่อยากจะบอก ริวจิชอบอยู่กับย่าว่าขออยู่เป็นเพื่อนบอล จนถึงสิ้นปีก่อน เพราะนั่นริวจิเลยอยู่ที่บ้านเป็นเพื่อนบอล และให้ปู่กับย่ามารับไปถ่ายเลือดที่โรงพยาบาล แต่ว่าเมื่อตอนไปถ่ายเลือดครั้งล่าสุด ปู่เค้าบอกว่าอยากให้ริวจิไปรักษาต่อที่ญี่ปุ่น ไปอยู่กับเค้า”

“ไปหาพ่อของริวจิหรือ..”

“เปล่า..พ่อของริวจิตายแล้ว เพราะเป็นอัลสไซเมอร์เหมือนกับริวจิ”

“งั้นก็หมายความว่าริวจิติดมาจากพ่อ”

“อ้อ..เค้าเรียกว่าถ่ายทอดทางพันธุกรรม ปู่บอกว่าตระกูลของเราป่วยเป็นโรคนี้มาหลายชั่วอายุคน แต่มันจะเป็นในแบบรุ่นข้ามรุ่น หมายความว่าถ้ารุ่นปู่ไม่เป็น รุ่นลูกก็จะเป็น แล้วรุ่นหลานก็จะไม่เป็น”

“แต่ริวจิเป็นหลานนี้ทำไมถึง..”

“เพราะแม่ที่เป็นคนไทยของริวจิก็คือเป็นด้วยเหมือนกัน แต่เป็นแบบแฝง”

“แบบแฝง..”

“หมายความว่าไม่แสดงอาการ แต่มีเชื้อซ่อนอยู่ในร่างกาย..”

“แบบนั้นน่ากลัว..”

“ริวจิจึงเข้าใจว่าพ่อไม่ได้ทิ้งริวจิ พ่อบอกกับปู่ว่ามีริวจิอยู่ที่เมืองไทย และให้ตามหาริวจิให้พบ แต่ว่าแม่อาจจะไม่รู้เรื่องนี้ จึงอาจจะโกรธแค้นและไม่สามารถเลี้ยงดูริวจิได้ ตอนเด็กๆ ริวจิคงป่วยมากจนกลายเป็นภาระของแม่ แม่เลยจำเป็นต้องทิ้งริวจิเอาไว้ที่บ้านเด็กกำพร้า..ถ้าแม่ไม่ทำอย่างนั้นป่านนี้ริวจิก็คงจะไม่มีชีวิตอยู่แล้วก็ได้”

“..”

“ตั้งแต่ที่รู้จักว่าพ่อแม่อุปถัมภ์เป็นปู่กับย่าที่แท้จริง มีเรื่องหนึ่งที่รู้จักทุกหัวใจมาตลอด นั่นคือเรื่องของบอล”

“บอลหรือ..ไม่เห็นเกี่ยวเลย” ถึงบอลจะพูดแบบนั้น แต่บอลก็รู้สึกตัวขาไปทั้งร่างที่เพื่อนนึกถึงเขา

“ถึงรู้จักจะเป็นโรคร้ายที่รักษาไม่หาย แต่รู้จักก็ยังรู้ว่าตัวเองเกิดยังไง และมีปู่กับย่าคอยดูแล รู้จักว่ารู้จักโชคดีมาก เป็นความโชคดีบนความโชคร้ายของรู้จัก..แต่ว่ากับบอลแล้ว รู้จักคิดว่าบอลน่าจะสารกว่ารู้จักหลายเท่า”

“..”

“รู้จักกลัวว่าบอลจะอิจฉารู้จัก รู้จักไม่ยอมให้บอลคิดแบบนั้นจนเราเป็นเพื่อนกันไม่ได้ รู้จักจึงเฝ้าถามว่าบอลอิจฉารู้จักหรือเปล่า เพราะรู้จักไม่ยอมให้บอลอิจฉา รู้จักคุยกับปู่กับย่าว่าบอลน่าจะสารมาก ปู่กับย่าก็บอกว่าจะรับบอลเป็นลูกบุญธรรม”

“..”

“แต่พอบอลบอกรู้จักว่าไม่ยอมแย่งพ่อแม่ใคร..รู้จักก็เข้าใจความรู้สึกของบอลที่ก็ไม่อยากให้ใครมาแย่งคนที่บอลรักเหมือนกัน ในโลกของบอลมีแค่รู้จักกับเฟิร์น ถ้ารู้จักไปแล้วบอลจะทำยังไง แต่พอเห็นบอลพันบงกระดาศีฟ้าให้เฟิร์น รู้จักก็รู้สึกโง่งอใจที่รู้ว่าบอลก็ยังเหลือเฟิร์นที่บอลรักอยู่..รู้จักจึงตัดสินใจไป..”

“ไม่ต้องพูดแล้ว..” บอลปาดน้ำตาที่ไม่รู้ว่าไหลออกมาเมื่อไหร่ เด็กชายล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบสิ่งหนึ่งยื่นให้

รู้จักยื่นมือไปรับ..

“นี่เป็นนกกระดาศีฟ้าตัวที่หนึ่งพัน” บอลเอ่ยเสียงสั่น “เป็นนกสีฟ้าหนึ่งเดียวในนกสีครามของรู้จัก บอลพบให้ตามสัญญา..”

“ขอบใจมากนะ..รู้จักไปรักษาต่อที่ญี่ปุ่น แต่ก็ไม่รู้ว่ามีวันจะหายหรือเปล่า..”

“ต้องหายสิ พูดอะไรแบบนั้น”

“ถ้าหากรู้จักตายที่นั่น..รู้จักจะให้เค้าฝังรู้จักบนกสีฟ้าตัวนี้”

“พูดอะไรบ้า ๆ อยู่ได้” บอลปาดน้ำตาอีก “ทำไมขอบพูดว่าตัวเองจะตายนักก็ไม่รู้”

“รู้จักอายุ 12 ปี มีเพื่อนที่ดีที่สุดในชีวิตคือบอลกับเฟิร์น..ขอให้จำเอาคำพูดนี้ของรู้จักเอาไว้นะ”

ผู้จัดการสาวแฟนของภาภกรนั่งลงข้างเขา มองเด็กหญิงในชุดราตรีสีฟ้าที่ นั่งอยู่ตรงข้าม..

“วันนี้หนูน่ารักมากจริง ๆ นะ” เธอบอก “พีนึกอยู่แล้วว่าเวลาหนูใส่ชุดนี้หนูต้องน่ารักมาก ๆ”

“ขอบคุณค่ะ หนูชอบชุดนี้มากเลย ถ้าเป็นไปได้อยากใส่มันทุกวัน”

ภาภกรหัวเราะ “ทำแบบนั้นไม่ได้หรอก”

“พี่ต้องขอโทษด้วยนะกับเรื่องในวันนี้ พี่เองก็ไม่คิดว่าคนจะแตกตื่นกันมากขนาดนี้”

“อ้อ..ไม่เป็นไรหรอกค่ะ หนูเตรียมใจไว้แล้ว ตอนแรกที่พี่หมอบอกว่าจะพามาหนูก็กลัว แต่ถ้าคิดว่ามองไม่เห็นชะงูก็สบายใจ”

“มองไม่เห็นยังไงล่ะ ไม่ได้ตาบอดชะงูหน่อยนี่นา ยังไงก็ต้องเห็นอยู่ดี..”

เด็กหญิงยิ้มอย่างที่ไม่ต้องฝืน

“..หนูเลือกที่จะมองเห็นเฉพาะคนที่หนูอยากเห็น คนอื่นที่หนูมองไม่เห็นหนูก็จะไม่รู้ว่าเขา มองหนูยังไง มันก็จะทำให้หนูไม่ต้องไปรับรู้อะไร...ในโลกนี้มีไม่กี่คนที่หนูเลือกที่จะมองเห็น.. หนูเลือกมองเห็นบอล มองเห็นริวจิ มองเห็นพี่หมอบและพี่ที่สาวแฟนพี่หมอบเท่านั้น..”

“คิดได้ยังไงเนี่ย..” ภาภกรสูดหายใจเบา ๆ แล้วถอนหายใจออกมา ปล่อยให้ดวงตาที่ชุ่มแห่งไปก่อนที่จะหันไปมองแฟนสาว “พวกเรา ยังคิดไม่ได้เลยนะอะ”

“แต่ที่พี่หมอบอกว่าจะไปเป็นพ่อแมบุญธรรม หนูขอไม่เอาได้มั๊ยคะ”

“ทำไม่ล่ะ” ทั้งสองต่างแปลกใจ

“หนูอยากอยู่เป็นเพื่อนบอลค่ะ”

“จั้นเหวอ..” ภาภกรเข้าใจดีว่าเด็กหญิงหมายถึงอะไร

“แล้วก็..หนูจะโดนว่าแค้นหรือเปล่าที่พูดแบบนี้ออกมา..”

ภาภกรหัวเราะทั้ง ๆ ยังมีคราบน้ำตาเปื้อนตรงหางตา “ไม่หรอก..”

“หนูอยากบอกพี่หมอบว่า หนูไม่เคยคิดโทษพี่หมอบเลยสักครั้งเรื่องถ้ายรูปที่สวนสนุกจนทำให้หนูต้องโดนระเบิด..”

ภาภกรชะงัก หยุดหัวเราะทันที..ส่วนแฟนของเขาเองก็เลื่อนมือมาจับมือเขาแน่น..จมูกของเขาเริ่มแดงเรื่อ..

“ตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมาหนูไม่เคยคิดโทษพี่หมอบหรือนึกเสียใจว่าไม่นำให้พี่หมอบ

ถ่ายรูปหรือไม่น่าถ่ายรูปกับพี่หอมเลยสักครั้งเดียว หนูรู้ว่าพี่หอมต้องฝันทำตัวว่าเจ๋งทุกครั้งที่เจอหน้าหนู แต่ว่าหนูไม่ได้อยากให้มันเป็นแบบนั้นตลอด หนูเองก็ไม่สามารถฝันทำตัวว่าเจ๋งได้ตลอดเมื่ออยู่ต่อหน้าพี่หอมเหมือนกันนะคะ แต่หนูก็ยอมรับว่าเวลาที่พี่หอมมาหา หนูรู้สึกดีใจมากจริง ๆ..ไม่ใช่เพราะหนูอยากเห็นหน้าของคนี่จำเป็นจะต้องรับผิดชอบที่ทำให้หนูเป็นแบบนี้ แต่หนูอยากเห็นหน้าคนที่รักและเอ็นดูหนูเหมือนตอนที่ถ่ายรูปที่สวนสนุกวันนั้น..”

ภากรบีบมือแฟนสาวแน่น..

“รูปที่พี่หอมถ่ายคู่กับหนูมันมีความหมายต่อหนูมาก หนูดีใจที่มีรูปนั้น..ต่อให้มันต้องแลกด้วยชีวิตหนูก็ดีใจที่มีรูปนั้น..รูปนั้นมีทั้งหนู พี่หอม และพี่สาวที่กำลังเดินลงจากไวจิ้งแล้วหันมามอง พี่หอมถ่ายรูปกับหนู เป็นรูปที่มีครบทุกคน..”

“ขอบใจมากนะ..เฟิร์น” ภากรกล่าวออกมา เขาพยายามกลืนน้ำตาที่กำลังจะล้นทะลักออกมา..

“ถ้าการผ่าตัดศัลยกรรมมันทำไม่ได้หนูก็ไม่เสียใจอะ..วันนี้หนูพิสูจน์ได้แล้วว่าหนูไม่หวั่นไหวवादกลัวต่อสายตาของคนอื่น ๆ เพราะฉะนั้น..หนูไม่เสียใจถ้าผ่าตัดไม่สำเร็จ..”

“การผ่าตัดต้องสำเร็จ..เชื่อพี่หอมนะ หนูจะต้องกลับมาน่ารักเหมือนเดิม”

เด็กหญิงพยักหน้า “..สิ่งที่หนูภูมิใจที่สุดในตอนนี้ก็คือ มีคนสองคนตรงหน้าที่สามารถมองหน้าหนูได้อย่างเต็มตาได้โดยไม่รังเกียจ แค่นั้นหนูก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้วคะ..”

ภากรตัวสั่นสะท้าน ปล่อยน้ำตาหยดลงบนไหล่ของแฟนสาว

-- 8LOVE --

ปราโมทย์ยืนอยู่ติดกระจกใสที่มองเห็นบรรยากาศยามค่ำคืนของกรุงเทพฯ ในมือถือโทรศัพท์มือถือรอให้แม่ของเขารับสาย..

“ลูกหรือ..”

“คุณพ่อเป็นยังไงบ้างครับ”

“ยังนอนอยู่ ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงหรอก ลูกละเป็นยังไง”

“ผมชอบที่นี่ครับ..”

“จริงหรือ..”

“ที่นี้มองเห็นได้ทั่วกรุงเทพเลย ยิ่งเป็นวันสงท้ายปีแบบนี้ยิ่งสวยงามมาก ผมมองเห็น

เม็ดเลือดที่ไหลผ่านปอดได้อย่างที่พ่อบอกแล้วล่ะครับ”

“แม่ดีใจจริง ๆ ที่ลูกเข้าใจ..”

“วันนี้ที่นี้เกิดเรื่องมากมายเลยล่ะครับ มากมายจนผมไม่คิดว่ามันจะเกิดขึ้นภายในวันเดียว”

แม่ของเขาที่ปลายสายนอนลงเอาศีรษะแนบชิดกับพ่อของเขา โดยมีโทรศัพท์มือถือจ้องขึ้นกลาง..

“แม่รู้มั๊ยครับว่าผมเจอหมออาการที่นี้ด้วย หมออาการพาคนไข้เด็กผู้หญิงที่เขาดูแลมาที่นี้” เขาหันกลับไปทางโต๊ะที่ทุกคนนั่งอยู่ “แล้วก็มีคุณยายคนหนึ่งที่มีภรรยาจะทำกายภาพบำบัดที่โรงพยาบาลเรามาพร้อมกับสุนัขของเธอที่เธอรักเหมือนลูก มีเด็กกำพร้าสองคน คนหนึ่งเป็นเด็กลูกครึ่งญี่ปุ่นที่มาถ่ายเลือดทุกอาทิตย์ อีกคนเป็นเด็กไทยที่ผมเห็นมาเยี่ยมเด็กผู้หญิงที่หมออาการดูแลเมื่อสองสามวันก่อน มีพี่น้องสองคนจากตระกูลใหญ่ที่มีภรรยาน้องชายมาหัดเดินจนเดินด้วยขาเทียมได้ แล้วผมก็ยังเจอผู้จัดการคนใหม่ของบริษัทที่ผมเป็นหุ้นส่วนที่จะไปเปิดสาขาที่รัสเซียที่นี้ด้วย แล้วก็ยังมีผู้หญิงที่..”

ปราโมทย์มองไปที่พื้นดาวที่กำลังอ้อมลูกขึ้นมา แล้วเดินออกไปจากภัตตาคาร...

“ผู้หญิงที่มาตรวจดีเอ็นเอของลูกเธอ”

แม่ของเขายิ้มดีใจ ยืนตรงลุกขึ้นนั่งมองพ่อของเขาที่นอนอยู่บนเตียง ยังคงมีสายออกซิเจนหล่อเลี้ยงอยู่ “ไม่น่าเชื่อนะว่าไม่กี่วันที่ลูกมาที่นี้จะจดจำผู้คนได้มากมายขนาดนี้..”

“ครับ..แต่มันน่าแปลกตรงที่ผมดันมาเจอทุกคนอยู่ที่นี้หมดเลย..”

“พ่อเค้ากำลังยิ้มล่ะ..”

“ครับ..อะไรนะ”

“แม่เอาโทรศัพท์ที่ไปใกล้ ๆ หูพ่อเค้า..ดูเหมือนพ่อเค้าจะได้ยินที่ลูกพูดนะ เค้ายิ้มใหญ่เลย..”

“งั้นหรือครับ..”

“ลูกมีอะไรอยากบอกพ่อเค้ามั๊ยล่ะ..” แม่ของเขาก็มองเอาศีรษะไปแนบกับพ่อของเขาเหมือนเดิม

“เฮ้อ..” เขาเดินวนไปมา “..งั้นบอกพ่อว่าผมจะลงไปคิดถึงดูแลโรงพยาบาลแทนพ่อนะครับ..”

“อ๊ะ..พ่อเค้ายังมีอีกแล้ว”

“..แล้วก็ บอกว่า ผมเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างที่พ่อพยายามทำมาตลอดแล้วนะครับ ต่อจากนี้ผมจะสานต่อสิ่งเหล่านั้นเอง”

“ล๊ะ”

“You are my best father. You are my best mother.”

“ลูกพูดว่าอะไรหะรอ แม่ฟังไม่รู้เรื่อง เหาภาษาไทยสิล๊ะ” แม่ของเขาถามย้า

“I love you both.”

1 JANUARY 0.00 AM

พลุถูกจุดขึ้นพร้อมกับเสียงเพลงปีใหม่อดงกระหึ่มทั่วบริเวณ..

พลุพุ่งขึ้นสู่ฟ้าอย่างสวยงามภายนอกมืดดำคราบทิศทาง.. แสงประกายเจิดจ้าส่องเข้ามาในมืดดำคราบที่ถูกรังแสงไฟภายในลงเพื่อให้มองเห็นบรรยากาศภายนอกได้แจ่มชัด..

มีเสียงโห่เห่าเมื่อเห็นพลุแตกกระจายเป็นระยະ ผสมกับเสียงปรบมือในแต่ละครั้งที่ชุดการแสดงพลุจบลง..

ความจริงเวลาปิดของมืดดำคราบคือ 23.00 น. แต่ว่าวันนี้เป็นวันพิเศษที่คนทั่วโลกต่างรอกการนับถอยหลังสู่ปีใหม่ มืดดำคราบจึงเปิดถึงเที่ยงคืนและแถมท้ายด้วยการจุดพลุเฉลิมฉลองตระการตา..

เหนือจากมืดดำคราบขึ้นไป..

บนชั้นดาดฟ้าของตึก มีรั้วเหล็กสายล้อมรอบเป็นวงกลมสูงกว่า 2 เมตรเพื่อป้องกันคนตกจากตึก..

พันดาวอุ้มลูกชายวัยสองขวบขึ้นมาเพียงลำพัง วางลูกชายลงให้ยืนบนพื้น จากนั้นหยิบพลุที่เตรียมมาจุดด้วยไฟแช็ค..

พลุที่วกรุงเทพได้ถูกจุดจนหมดสิ้น..ดั่งนั้นท้องฟ้ายามนี้จึงมีเพียงแสงจากพระจันทร์และดวงดาวเท่านั้น

1 JANUARY 0.05 AM

ห่างออกไปหลายสิบกิโลเมตร..

ชายคนหนึ่งเห็นพลุถูกจุดขึ้นอย่างเด่นชัดนอกกำแพงปูนสูง..

END OF 8LOVE
THANK YOU FOR YOUR READING

8LOVE
แปดความรัก

แปดความรัก
8LOVE

แปดความรัก
8LOVE

แปดความรัก
8LOVE

8LOVE
แปดความรัก

แปดความรัก
8LOVE

แปดความรัก
8LOVE